

Jevanđelje u Knjizi Otkrivenje

Lomljenje pečata sa poslednje knjige Svetoga pisma

»Evo je nadvladao Lav od kolena Judina, koren Davidov,
da otvori knjigu i razlomi sedam pečata njenih« *Otkrivenje 5,5.*

Robert J. Wieland

ROBERT DŽ. VILEND
JEVANĐELJE U KNJIZI OTKRIVENJE

Robert Dž. Vilend
JEVANĐELJE U KNJIZI OTKRIVENJE
Lomljenje pečata sa poslednje knjige Svetoga pisma

Naslov originala:
THE GOSPEL IN REVELATION
Unlocking the Last Book of Bible
By Robert J. Wieland

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
grupa prevodilaca

Dizajn korica:
Gordana Ardeljan

Štampa:
Štamparija „Topalović“, Valjevo

Tiraž 100 primeraka

Prvo izdanje

Beograd, 2021.

Elektronska verzija knjige „*Jevanđelje u Knjizi Otkrivenje*“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

063/75-27-221

ROBERT DŽ. VILEND

JEVANĐELJE
U KNJIZI
OTKRIVENJE

Beograd, 2021

SADRŽAJ

PREDGOVOR SRPSKOM IZDANJU	7
PREDGOVOR	9
1. TAJNA SEDAM ZVEZDA	11
2. JOVAN PIŠE POSLANICE SVOJIM SLEDBENICIMA.	17
3. ISUS GOVORI SVOJOJ CRKVI DANAS	25
4. VRATA OTVORENA NA NEBU	39
5. ČUDNA KNJIGA KOJU NIJEDAN ČOVEK NIJE MOGAO DA OTVORI	43
6. PRELAMANJE PEČATA TAJANSTVENE KNJIGE.....	48
7. ZNAK KOJI BOG STAVLJA NA SVOJ NAROD	56
8. SEDMORICA ANĐELA OGLAŠAVAJU UZBUNU	65
9. ŠTA BIBLIJA KAŽE O USPONU ISLAMA	72
10. JOVAN JEDE KNJIŽICU.....	82
11. PREZRENA BIBLIJA ZADOBIJA VELIKU POBEDU	87
12. KO JE „ŽENA OBUČENA U SUNCE“?	97
13. KADA SE ČITAV SVET BUDE DIVIO „ZVERI“	108
14. NEBO ŠALJE SVETU ZASTRAŠUJUĆU OPOMENU	127
15. KAD BUDE BILO SUVIŠE KASNO ZA SPASENJE	137

16. PROPAST KOJU JE DONELO SEDAM POSLEDNJIH ZALA	141
17. TAJNA BLUDNICE, MAJKE SVEG ZLA	152
18. VAVILON POPUT VODENIČNOG KAMENA PADA U MORE	160
19. KAD SE JAGNJE OŽENI	169
20. KAD SOTONA BUDE VEZAN U LANCE NA 1000 GODINA	177
21. VAŠ DOM U NOVOM JERUSALIMU	185
22. POZVANI STE DA „DOĐETE“	193
DODATAK: KO JE NAPISAO KNJIGU OTKRIVENJE? ..	202

PREDGOVOR SRPSKOM IZDANJU

Neobični prizori i naizgled nedokučivi simboli, kojima je bogato protkano Otkrivenje, nadahnuta biblijska knjiga „poslednjeg vremena“, privlačili su pažnju ljudi od trenutka kada su izašli iz pera Jovana, sina Zevedejevog, pa sve do današnjeg dana. O dubokoj tajanstvenosti njegove poruke i njegovom snažnom i neposrednom pozivu upućenom svakom ljudskom biću izneto je mnoštvo tumačenja i napisano mnoštvo knjiga i članaka. Otkrivenje je samo po sebi bilo izazov i za maštu stvaralaca koji su mu dali znatan tematski prostor unutar umetnosti pokretnih slika, i to pod njegovim grčkim, pomalo mističnim imenom Apokalipsa, što je, čini se, kumovalo i naslovu ovog izdanja. U samoj knjizi, međutim, zbog dubine kako značenja tako i značaja ove reči za nas, koristi se naš izraz – *Otkrivenje*. Stoga će nam, kada bude-mo shvatili njegovu poruku, postati jasno zašto *Otkrivenje*, *Apokalipsa*, zauzima posebno mesto u umu čovečanstva i zašto vlada toliko veliko interesovanje za njegovu štivo, kojemu se pripisuju mističnost i jasna povezanost sa smakom sveta, interesovanje živo i dan-danas... posle gotovo dvadeset vekova.

Robert J. Wieland je autor više knjiga specifičnog duhovnog naboja, britkog izraza, a ipak poetskih boja, u kojima je veoma plastično izneo duboke i potresne egzistencijalne probleme čovečanstva, utkane u sve pore njegovog bića, večito žednog nekog nedokučivog beskraja.

Zato i bivamo iznenađeni i duboko dirnuti kada saznamo da je Jovan evanđelista na nebu, umesto nebeskih bića, spazio ljudsku priliku! Wielandovo retoričko pitanje – „Otkud čovek na nebu?“ – istog trenu budi u nama neku nejasnu nadu... Suočavamo se sa njegovim odgovorom:

„Kada je Isus postao naš Spasitelj, prineo je žrtvu zauvek. Iako proslavljen (kao što ćemo to biti mi, kada On bude došao), zauvek će ostati čovek, jedno sa nama. ‘Jer nam se Dete rodi’, da nas nikad ne napusti (videti Isaija 9,6)’ ...

i, negde u dubini našeg čovečanskog bića, konačno oživljava onaj večiti, genetski usađen, nečujni vapaj za Bogom i besmrtnošću!

Bogata i raznovrsna građa ostala je iza ovog duhovnog pisca. Ukoliko pratimo pojedinačne niti ideja, koje su se provlačile kroz njegovu misao i njegovu misiju, možemo da naslutimo da je Wieland, u stvari, prepoznao dvostruki nalog, u rečima dveju različitih osoba koje su ostavile dubok trag u njegovom životu. Jednu od njih poznao je lično, dok ih je oboje poznao duboko. Stoga je taj nalog poslušao uopšteno, pišući sve svoje knjige, ali i na jedan poseban način, time što je napisao kao dva mala odvojena dela, komentare na *Knjigu proroka Danila* i na *Otkrivenje Isusa Hrista*. U tome nije bio prvi, ali je, ipak, bio blagosloven, jer su mnogi ljudi Afrike, gde je proveo veliki deo svoje službe i svog života kao misionar, upravo zahvaljujući ovim knjigama bili odvojeni od mnogih svojih praznoverja, pogrešnih verovanja i tragičnih odluka u životu, i konačno dovedeni Hristu. Vrlo pojednostavljen jezik ovih dveju komplementarnih knjiga, u odnosu na sjajan stil i izraz kada su u pitanju neki drugi njegovi spisi, kao da je protkan namerom da razumeju i onaj koji čita, ali i oni koji, možda, mogu samo da slušaju, i oni koji su „premudri i razumni“, ali i oni koje Pismo naziva „prostima“.

Iako je kao misionar u Africi svakako pisao najpre za Afriku, poruka je bila autentična, jasna i univerzalna, tako da je našla svoj put i do čitalaca širom sveta. Nalog, koji je Wieland poslušao pišući, dotakao je na taj način i mnoge druge ljude, koji su ga sa zahvalnošću prihvatili zajedno sa nadahnutim porukama u *Jevanđelju u Knjizi proroka Danila* i *Jevanđelju u Apokalipsi*, čime je omogućeno prevođenje i izdavanje ovih dvaju sjajnih komentara biblijskih knjiga i na našem jeziku.

Neka Reč Božja „oštrija od svakog mača, oštra s obe strane“, koja „prolazi tja do rastavljanja i duše i duha i zglavaka i mozga“ „sudi mislama i pomislama“ (Jevrejima 4,12) svakog čoveka!

Izdavač

PREDGOVOR

Dozvolite mi da vam predstavim jedno od najvećih blaga, koje nam je Bog dao u Bibliji – Otkrivenje.

Vi biste prirodno pretpostavili da bi posljednja knjiga u Bibliji trebalo da bude najlakša za razumevanje. Čak nas i naslov uverava da Bog želi da je shvatimo – *Otkrivenje Isusa Hrista*. Da je Bog nameravao da knjiga bude teška za razumevanje, zar joj ne bi dao i drugačiji naslov, kao što je *Sakrivenje* ili *Zamračenje Isusa Hrista*? Pogrešno je pretpostavljati da je knjigu teško razumeti, ili da je bez značenja. Bog nas neće obmanuti!

Jedne subote popodne pokušavao sam da čitam *Otkrivenje*, kad nas je nazvao naš pastor najavljujući svoju posetu. „Ne razumem ovu knjigu“, uzbuđeno sam rekao. „Možete li da mi je objasnite?“

Stavio mi je ruku na glavu i smešeći se odgovorio: „Ne pokušavaj da čitaš tu knjigu. Zapečaćena je i niko ne može da je razume! Trebalo bi da pokušaš da čitaš nešto drugo.“

Ali mene nije zadovoljio njegov odgovor jer sam tada već bio stigao do trećeg stiha gde kaže: „Blago onome koji čita i onima koji slušaju reči proroštva, i drže što je napisano u njemu.“ Već sam saznao da knjiga nije zapečaćena. Odlučio sam da potražim taj obećani „blagoslov“.

Otkrio sam da nam je Bog zaista otkrio Spasitelja u toj knjizi. On nikada ne propušta da ispuni to obećanje o „blagoslovu“ za svakoga ko sa molitvom i marljivo bude proučavao ovu poslednju knjigu Biblije.

Kao što putnik, umoran od vrućine, čezne da zaroni u bistru, hladnu rečnu vodu, tako ste i vi sada pozvani da uronite u proučavanje ove izuzetno zanimljive Knjige koju je napisao apostol Jovan. Razumevanje, do kojega ćete doći, osvežiće vas i oduševiti. „*Ako nekom od vas nedostaje mudrost, neka traži od Boga, koji svakom daje rado i bez prekora, i biće mu dato.*“ Jakov 1,5¹

1 U knjizi će, prvenstveno, prilikom citiranja Svetog pisma, biti korišćen prevod Daničić-Karadžić. U slučaju eventualnih finesa u značenju kada je u pitanju verzija biblijskog teksta za koju se sam autor opredelio, biće dat *italikom* direktan prevod sa engleskog jezika. Osim toga, za razliku od savremenog manira da se sve reči koje se

„Ovde je mudrost“, kaže Otkrivenje (poglavlje 13, stih 18). Kakvog li dragocenog dara! Milioni ljudi vape za nekom sigurnom rečju od Boga. Šta dolazi na zemlju? Šta možemo da učinimo da bismo se pripremili za budućnost? Razumevanje ovoga je vredno svake žrtve. Takva mudrost je vrednija od bilo kakve materijalne sigurnosti.

Ubrzo ćete otkriti da Biblija objašnjava samu sebe. „*Mi smo sada primili ne duh ovoga sveta, nego Duha koji je od Boga, da bismo mogli da znamo ono što nam je darovano od Boga. A to takođe govorimo ne rečima kojima nas uči ljudska mudrost, nego onima kojima nas Duh sveti uči, upoređujući duhovno sa duhovnim*“ (1. Korinćanima 2,12.13).

Nemojte se iznenaditi ako u Otkrivenju ima odlomaka koje još uvek niko u potpunosti ne razume. Čak i veliki muzičari iznova nalaze čuda u nekoj od Betovenovih simfonija. Otkrivenje nije samo delo nekog duhovnog genija. Ono je božanski nadahnuto, te će uvek za nas da bude izazov da ga što bolje razumemo. Međutim, Sveti duh će vam učiniti čitanje Otkrivenja jednim od najbogatijih i najradosnijih iskustava u životu.

Biblijski tekst koji mi koristimo je verzija Nju King Džejms.² To je izvanredan prevod i danas mnogi stručnjaci smatraju da je originalni tekst, sa kojeg je preveden, najtačniji grčki tekst. Ali, isto tako koristi i sve prednosti savremenog poznavanja teksta.

Svrha ove knjige nije da bude poput supermarketa gde možete da pogledate svaki i najsitniji detalj kada su u pitanju podaci o Otkrivenju. Nije namenjena tome da zadovolji apetit koliko da izazove glad, da izazove u vašoj duši rađanje ljubavi prema Otkrivenju Isusa Hrista, ljubavi koja nikada neće biti zadovoljena sve dok Ga ne budete sreli licem k licu.

Autor

tiču direktno Boga, mimo samog njegovog imena, pišu velikim slovom, što uključuje i zamenice, kako lične, prisvojne tako i onu povratnu, mi ćemo se držati našeg pravopisa. U isto vreme, isključujući citiranje samog Pisma, poštovaćemo autorovo sopstveno opredeljenje po pitanju korišćenja velikih slova u pomenute svrhe, isključujući pritom povratnu zamenicu se, budući po smislu nikako ne odgovara engleskom originalu – *prim. prev.*

2 NKJV – New King James Version

1. TAJNA SEDAM ZVEZDA

Otkrivenje 1,1.2: Otkrivenje Isusa Hrista, koje daje njemu Bog, da pokaže slugama svojim šta će skoro biti, i pokaza, poslavši po anđelu svojemu sluzi svojemu Jovanu, koji svedoči reč Božiju i svedočanstvo Isusa Hrista, i šta god vide.

Već i same prve reči ove knjige nas ohrabruju! Bog je toliko mnogo mislio na nas da je imao potrebu da nam da ovo Otkrivenje. Svirepi neprijatelj je onaj koji želi da pomislimo kako Bogu čini zadovoljstvo da ostanemo u tami i neznanju. Budite zahvalni što je ovo Otkrivenje Njegov poseban poklon za vas.

Možete lako da vidite, kako nam je On dao ovu knjigu u pet koraka:

(1) Ona je potekla od samoga Boga, Oca.

(2) On ju je dao svom Sinu, Isusu Hristu.

(3) Isus je „*ukazao na nju, poslavši je po anđelu svojemu*“.

(4) Anđeo ju je otkrio proroku Jovanu u svetoj viziji.

(5) Jovan je preneo Božjim slugama (vama i meni) „šta će skoro biti“. Namenjena je nama da bismo shvatili. Njene „tajne“ nisu istine koje je Hristos želeo da sakrije od nas, već one za koje On čezne da nam ih da.

Otkrivenje 1,3: Blago onome koji čita i onima koji slušaju reči proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vreme blizu.

Ovo je jedina knjiga u Bibliji koja nudi poseban blagoslov onima koji je čitaju. Čak je i nepismena osoba u to uključena ukoliko je samo voljna da sluša da joj je neko drugi čita! Od svih biblijskih knjiga, ovo je ona, koja ne sme da bude zanemarena.

Otkrivenje 1,4-8: Od Jovana na sedam crkava koje su u Aziji; blagodat¹ vam i mir od onoga koji jest, i koji beše, i koji

¹ *Blagodat* – Božja milost, naklonost i dobrota, koje se ničim ne mogu zaslužiti.

Iako je to nešto o čemu retko razmišljamo, ukoliko to uopšte činimo, reči *milost* i *blagodat* imaju slično značenje, ono ipak nije istovetno. Osnovna razlika bi se mogla

će doći; i od sedam duhova, koji su pred prestolom njegovim; i od Isusa Hrista, koji je svedok verni, i prvenac iz mrtvih, i knez nad carevima zemaljskima, koji nas ljubi, i umi nas od greha naših krvlju svojom; i učini nas careve i sveštenike Bogu i ocu svojemu; tome slava i država va vek veka. Amin. Eno, ide s oblacima, i ugledaće ga svako oko, i koji ga probodoše; i zaplakaće *zbog njega*² sva kolena zemaljska. Da, zaista. „Ja sam alfa i omega, početak i svršetak, govori Gospod, koji jest i koji beše, i koji će doći, svedržitelj.“

Kad bi ovih nekoliko stihova bilo sve što imamo od Reči Božje, to bi bilo dovoljno da nam podari večnu sreću. „Blagodat... i mir“ se besplatno daju svakome ko poveruje tim rečima – čak i onom najgrešnijem. Nemojte više da mislite da su vam uskraćeni osmeh i naklonost Neba. Ovaj pozdrav dolazi od Oca „koji jest, i koji beše, i koji će doći“, od Svetoga duha, i od Isusa Hrista, Moćnoga, koji je ustao iz groba. Čitavo Nebo gleda na vas milostivo i sa nežnom ljubavlju. Vaš je posao da u to verujete i da počivate u tom pouzdanju.

Čim poverujete u ovo obećanje, vaše srce će se pridružiti radosnoj pesmi hvale „*Onome koji nas ljubi, i umi nas od greha naših krvlju svojom*“. Ako se neko pita da li je spreman za nebo, neka razmotri da li spremno i radosno upućuje hvalu Gospodu. „*Hvala je lepa pravome*“ (Psalam 33,1). „*Budite mu zahvalni, i blagosiljajte ime njegovu*“ (Psalam 100,4). „I sve šta god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleći Boga i Oca kroza njega“ (Kološanima 3,17).

Nevernik ne zna za radosno osećanje zahvalnosti prema Bogu, zato što je hvala strana njegovom srcu. On čak i svoju svakodnevnu hranu jede ne razmišljajući o tome ko je Darodavac, nikada ne zahvaljuje za sunčevu svetlost i cveće, drveće i ptice. Ali, može da bude poučen: „*Moje usne će izgovarati hvalu, jer me ti učiš svojim zapovestima*“ (Psalam 119,171).

izraziti na sledeći način: **Milost** je oslobađanje od osude bilo da je to u određenoj meri ili u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti onome koji je nedostojan. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od **milosti**, koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

2 „...za njim“ Daničić-Karadžić

Videćemo svojim sopstveni očima Isusa kako ide „s oblacima“. To nisu obični oblaci. To su hiljade anđela (Psalam 68,17 – KJV). „*On dolazi u svojoj sopstvenoj slavi, i [u slavi] svoga oca i svetih anđela*“ (Luka 9,26). Čak i oni koji ne veruju u Njegovo jevanđelje moraju da Ga gledaju kako dolazi, dok oni, koji su Ga razapeli, ne mogu da skrenu svoj pogled. Kada Mu je bilo suđeno, Isus im je rekao: „*Od sada ćete videti sina čovečijeg gde sedi s desne strane sile i dolazi na oblacima nebeskim*“ (Matej 26,64).

„Alfa“ i „Omega“ su prvo i poslednje slovo grčkog alfabeta. Hristos je bio na samom početku, večni „jedinorođeni od Oca“, i On je kraj – On je sve u svemu.

Otkrivenje 1,9-11: Ja Jovan, koji sam i brat vaš i drug u nevolji, i u carstvu i trpljenju Isusa Hrista, bejah na ostrvu koje se zove Patam, za reč Božiju i za svedočanstvo Isusa Hrista. Bejah u duhu u *dan Gospodnji*,³ i čuh za sobom glas veliki kao trube koja govoraše: „Ja sam alfa i omega, prvi i poslednji; i: što vidiš napiši u knjigu, i pošalji crkvama koje su u Aziji; u Efes, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatir, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodikiju.“

„Po imperatorovom naređenju, Jovan je bio prognan na ostrvo Patmos... Patmos, golo, stenovito ostrvo u Egejskom moru, izabrala je rimska vlast kao mesto progonstva za zločince; ali za slugu Božjeg, to sumorno boravište postalo je kapija neba... Iako prognan sa poprišta, gde je prethodno radio, on nije prestao da svedoči za istinu. Čak je i na Patmosu sticao prijatelje i obraćenike.“⁴

Pošto Biblija tumači samu sebe, biće lako utvrditi šta je to „dan Gospodnji“. „*Jer je sin čovječiji gospodar čak i od subote*“, rekao je Isus (Matej 12,8). A šta je subota prema Svetom pismu? „*Sedmi dan je subota Gospoda tvog Boga*“ (2. Mojsijeva 20,8-11). Gospod naziva Subotu „svojim svetim danom“ (Isaija 58,13). „Upravo se u subotu Gospod

3 U prevodu Daničić-Karadžić stoji „dan nedeljni“, ali to ne odgovara ni grčkom originalu ni engleskom tekstu.

4 *Dela apostola*, Elen Vajt, str. 570, 573 originala.

slave javio prognanom apostolu. Jovan je na Patmosu smatrao Subotu isto tako svetom kao i kada je propovedao ljudima po malim i velikim gradovima Judeje.⁵

„Nazivi sedam crkava simbolično predstavljaju crkvu tokom različitih perioda hrišćanske ere. Broj sedam označava potpunost, i simbolizuje činjenicu da se poruke protežu do kraja vremena, dok upotrebljeni simboli otkrivaju stanje crkve tokom različitih razdoblja istorije sveta.“⁶

Otkrivenje 1,12-17: I obazreh se da vidim glas koji govoraše sa mnom; i obazrevši se videh sedam svećnjaka zlatnih, i usred sedam svećnjaka kao sina čovečijeg, obučenog u dugačku haljinu, i opasanog po prsima pojasom zlatnim. A glava njegova i kosa beše bela kao bela vuna, kao sneg; i oči njegove kao plamen ognjeni; i noge njegove kao bronza kad se rastopi u peći; i glas njegov kao huka voda mnogih; i držaše u svojoj desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta njegovih izlažaše mač oštar s obe strane, i lice njegovo beše kao što sunce sija u sili svojoj. I kad ga videh, padoh k nogama njegovim kao mrtav, i metnu desnicu svoju na me govoreći mi: „Ne boj se, ja sam prvi i poslednji.“

Kad je Jovan ugledao sedam zlatnih svećnjaka, znao je da gleda u hram (ili svetinju) na nebu. Ali tamo gde je očekivao da vidi samo nebeska bića, bio je iznenađen što vidi „*Nekog* kao sina čovječijega“. Kako je to bilo moguće da se na nebu nađe čovek?

Kad je Isus postao naš Spasitelj, On je prineo žrtvu zauvek. Iako je proslavljen (kao što ćemo to biti mi kada On bude došao), On će zauvek ostati čovek, jedno sa nama. „Jer nam se rodi dete“ da nas nikad ne napusti (videti Isaija 9,6).

Jovanov opis Hrista skoro je jednak onome koji daje Danilo u Danilu 10,5-12. Obojica su videla „čoveka“, „opasanog zlatom“, koji je

5 *Ibid.*, str. 581 orig.

6 *Ibid.*, str. 585 orig.

imao „oči kao vatrene buktinje“, „stopala kao što je bronza uglačana“, a glas poput zvuka mnogih voda. Obojica su pali pred njim kao mrtvi, i obojici je On kazao: „Ne boj se.“

Oni koji odbacuju Hrista mogu da se pretvaraju kako preziru Njegovu reč, i mogu da umišljaju da ona neće imati nikakvog uticaja na njih. Ali greše, jer je to oštar dvosekli mač, koji prodire duboko i „*deli dušu i duh, ... kao neko ko razaznaje misli i namere srca*“ (Jevrejima 4,12). Isus kaže za onoga ko odbacuje Njegovo jevanđelje: „Reč koju ja govorih, ona će mu suditi u poslednji dan“ (Jovan 12,48). Ta reč će vas spasti sada, ukoliko je primite; u protivnom, osudiće vas na kraju.

Otkrivenje 1,18-20: „I živi(m); i bejah mrtav i evo sam živ va vek veka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti. Napiši dakle šta si video, i šta je, i šta će biti potom; tajna sedam zvezda, koje si video na desnici mojoj, i sedam svećnjaka zlatnih: sedam zvezda jesu anđeli sedam crkava; i sedam svećnjaka, koje si video, jesu sedam crkava.“

Jeste li ikada stajali pored groba voljene osobe? Ako jeste, onda umete da cenite ovo obećanje. Za nas grob predstavlja teška čvrsto zaključana vrata. Čak ni najmudriji svetski naučnici ne mogu da ih otvore. Ali Isus ima ključeve.

Šta su sedam zvezda? Reč „anđeli“ u grčkom znači „glasnici“ ili „službenici“. Ako svećnjaci prikazuju sedam crkava, mora biti da su anđeli sedam crkava vođe crkava. „Božji službenici simbolično su predstavljeni sa sedam zvezda, i predmet su posebne brige i zaštite za Onoga koji je prvi i poslednji. Blag uticaj, kojim crkva treba da obiluje u neposrednoj je vezi sa tim Božjim poslanicima, koji treba da budu predstavnici Hristove ljubavi. Zvezde na nebu su pod Božjom upravom. On ih ispunjava svetlošću. On ih vodi i usmerava njihovo kretanje. Kad to ne bi činio, one bi brzo postale zvezde padalice. Tako je i sa Božjim službenicima. Oni su samo oruđe u Njegovim rukama, i sve dobro, koje postignu, učinjeno je Njegovom silom.“⁷

⁷ *Gospel Workers*, pages 13, 14

Jesi li ti jedan od Hristovih službenika? Onih sedam zvezda podrazumevaju sve one koji se predaju Hristu služeći Mu kao pastori, starešine, đakoni, učitelji, da, uključujući i one, koji decu uče jevanđelju – sve one koji imaju bilo kakvu ulogu u rukovođenju crkvom. Ne bojte se, zato što ste bezbedni u desnici Onoga, koji je „živ zauvek“. Cenite svoj posao, ne pokušavajte da ga se oslobodite, jer se najbolje mesto koje neko može da zauzme nalazi upravo u desnici Božjeg Sina! Stoga, poštuju svi Hristove službenike i ukazujmo im čast.

„Podstičemo vas, braćo, da prepoznate među sobom one, koji se trude, i iznad vas su u Gospodu i opominju vas, i da ih veoma visoko cenite u ljubavi zarad njihovog posla“ (1. Solunjanima 5,12).

2. JOVAN PIŠE POSLANICE SVOJIM SLEDBENICIMA

Otkrivenje 2,1: Anđelu Efeske crkve napiši: tako govori onaj što drži sedam zvezda u svojoj desnici, i što hodi posred sedam svećnjaka zlatnih...

Dok nastavljamo dalje, prisećamo se da reč „sedam“ znači potpun ili savršen. U tom smislu, sedam crkava predstavljaju crkvu u celini, crkvu tokom čitave njene istorije, od vremena apostola pa sve do poslednjih dana neposredno pred Isusov drugi dolazak. Tih sedam poruka odnose se na sedam perioda crkve tokom istorije.

„Anđeli“ sedam crkava jesu glasnici, ljudsko vođstvo crkve u svakom pojedinačnom periodu. Bog govori svom narodu preko svojih službenika koje je lično naimenovao.

Reč „Efes“ znači „željeni“. To je divno ime za apostolsku crkvu. Gonjeni Hristovom ljubavlju, prvi vernici odneli su Dobru vest o spasenju čitavom naseljenom svetu tokom samo jednog naraštaja (videti Kološanima 1,23). Grubo uzevši, može se reći da je period Efeske crkve trajao počev od Hristovog vremena do 100. godine nove ere.

Otkrivenje 2,2-6: Znam tvoja dela, i trud tvoj, i trpljenje tvoje, i da ne možeš snositi zle, i iskušao si one koji govore da su apostoli, a nisu, i našao si ih lažne; i podneo si mnogo, i trpljenje imaš, i za ime moje trudio si se, i nisi sustao. No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se, dakle, otkuda si spao, i pokaj se, i prva dela čini; ako li ne doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova ako se ne pokaješ. No, ovo imaš što mrziš na dela Nikolinaca, na koja i ja mrzim.

Kao blistava zvezda, koja sja na mračnom nebu, priča o ranoj crkvi uzbuđivala je [*ljudska*] srca tokom svih vekova. Dobra vest je svuda

trijumfovala. Tvrda, ohola srca, koja su volela svet, bila su potčinjena njenom silom. Nije bilo potrebe da vernici budu podsticani na rad za svoje prijatelje i susede. Ljubav Hristova ih je nagonila. Nisu se opirali. Svako je u svom bratu video odraz Hristove lepote. Srca su bila uzajamno povezana kao zlatnim lancem.

Ali, postepeno, došlo je do promene. Mnogi su izgubili onu prvu ljubav. Počeli su da zaboravljaju koliku cenu je Gospod platio da bi ih spasao. Magla i oblaci prekrili su krst, pomračivši njegov sjaj. Crkva je izgubila i samu ideju o tome šta podrazumeva Hristova ljubav.

Ljubav je bila sila jevanđelja. Kao što motor trokira i otkazuje kad ponestane goriva, tako je, kod ranih vernika, služba spasavanja duša prestala onda kada su ostavili svoju prvu ljubav.

Reč koju Jovan koristi je *agape*, a ona je slična sunčevoj svetlosti po tome što u sebi sadrži sve boje evanđeoske istine. Ta ljubav, koju je rana crkva „ostavila“, bila je nešto novo za stari svet. Predstavljala je nešto vrlo nezemaljsko, [*nešto*] što je došlo s neba.

Neznabožački Grci mislili su da su otkrili šta je ljubav onda kada je lepa Alčesta pokazala spremnost da umre za „dobrog čoveka“, svog plemenitog, divnog, voljenog Admeta. Ali apostoli su rekli: Ne, nije to ono pravo: „Bog je pokazuje svoju *agape* prema nama time što, još dok smo bili grešnici, Hristos umre za nas“ (Rimljanima 5,7.8 – RSV¹). Ta ljubav prema neprijateljima okrenula je stari svet naglavce (videti Dela apostolska 17,6).

Ostavljanje te „prve *agape*“ pripremiло je put za izopačavanje hrišćanstva. Bilo je to kao zamena sunčeve svetlosti svećom, [*kao*] početak „otpada“ koji je prorekao Pavle (2. Solunjanima 2,3-7). Otkrivenje će nas dovesti do ponovnog otkrivanja te *agape*. Šta bi moglo da bude važnije od pronalaženja onoga što je rana crkva napustila?

Nikolinci su bili grupa unutar crkve, koja se izdavala za učenike Nikole, jednog od prvih sedam đakona (Dela apostolska 6,5). Međutim, sam Nikola nikad nije učio [*druge*] zlim naukama, u koje je ova grupa verovala. Oni su učili da je ispravno i dobro prepuštati se zlim požudama i strastima. To je, naravno, opovrgavalo evanđeosku poruku.

1 RSV (Revised Standard Version)

„Jovan je bio nadahnut da zapiše poruke opomene, ukora i prekli-
njanja onima koji bi, gubeći iz vida osnovne principe jevanđelja, do-
veli u opasnost svoju nadu u spasenje. Ali, reči prekora, koje Gospod
smatra neophodnim da budu poslate, uvek su izgovorene s nežnom
ljubavlju i sa obećanjem o miru svakom verniku koji se kaje.“²

Otkrivenje 2,7: Ko ima uho neka čuje šta govori Duh
crkvama: koji pobedi, daću mu da jede od drveta života, koje
je nasred raja Božijeg.

Čovek može da ima uši, a da ipak ne sluša. Jedna od prvih pouka,
koju dete treba da nauči, jeste da obraća pažnju. Budući da su ljudska
bića obično suviše ohola da bi slušala, Gospod kaže: „*Prigni uho svoje,
i počuj reči mudroga*“ (Priče Solomunove 22,17). Taj mudri nije niko
drugi do Isus, „svedok verni i istiniti“. „*Bolje je saslušati ukor mudroga,
negoli čoveku da sluša pesmu ludaka!*“ (Propovednik 7,5).

Prva knjiga Mojsijeva nam kaže da je drvo života prvobitno bilo
postavljeno u Edemskom vrtu. Jest i od njegovog roda značilo je živeti
zauvek. Kad su naši praroditelji sagrešili, bili su udaljeni iz vrta, da ne
bi jeli od njegovog roda i zauvek živeli bednim životom u jadu, koji
donosi greh. Kad se navršila hiljada godina (videti Otkrivenje 20), drvo
života ponovo će biti posađeno na „*novoj zemlji*“ gde će rađati svojih
„*dvanaest rodova... I lišće od drveta beše za isceljivanje narodima*“ (vi-
diti Otkrivenje 22,2).

Šta to znači „*nadvladati*“? Moramo li to mi da vodimo neku bitku?

Kad biste na svojoj stazi ugledali zmiju otrovnicu, ne biste mogli
da kažete: „Ne želim da se upuštam ni u kakav sukob; jednostavno,
neću da činim ništa i biću neutralan.“ Vi biste se borili sa zmijom i
ubili biste je, znajući da bi ona, ukoliko ništa ne preduzmete, usmrtila
ili vas ili nekog drugog.

Isus nas ne poziva da bijemo nečiju tuđu bitku, već samo svoju
sopstvenu. Greh je gori od zmije otrovnice, jer ubija. Stoga će se svako,
ko je shvatio ono što je Hristos na krstu ostvario za njega, uključiti u

2 *Dela apostola*, Elen Vajt, str. 587 orig.

borbu i nadvladati greh u svom sopstvenom životu. Ma kakav bio vaš problem, imajte na umu da je Hristos imao tu istu borbu koju imate i vi. Od vas se ne traži da učinite bilo šta što On već nije učinio, jer On kaže da vi treba da nadvladate „*kao i ja što sam nadvladao*“ (Otkrivenje 3,21). Ako Ga [*svagda*] imate na umu, ne možete doživeti neuspeh!

Otkrivenje 2,8-11: I anđelu crkve smiranske napiši: Tako govori prvi i poslednji, koji beše mrtav, i evo je živ: Znam tvoja dela, i nevolju i siromaštvo (ali si bogat), i hule onih koji govore da su Jevreji, a nisu, nego zbornica sotonina. Ne boj se ni oda šta što ćeš postradati. Gle, đavo će neke od vas metati u tamnicu, da se iskušate, i imaćete nevolju do deset dana. Budi veran do same smrti, i daću ti venac života. Ko ima uho da čuje neka čuje šta govori Duh crkvama: Koji pobedi neće mu nauditi druga smrt.

Reč „Smirna“ podrazumeva nešto što prijatno miriše. Taj drugi period crkve bio je obeležen progonstvom i stradanjem, a trajao je od 100. godine do otprilike 313. godine n.e.

Bog ne uživa kad vidi kako Njegov narod strada, ali njihova vernost i odanost za vreme iskušenja odaje čast imenu Spasitelja koji je za njih umro. Rani hrišćani bili su većinom siromašni ljudi. Jakov o njima kaže: „Nije li Bog izabrao siromašne u očima sveta da budu bogati u veri i da naslede carstvo, koje je On obećao onima koji ga vole?“ (Jakov 2,5).

Lažna braća predstavljala su teško iskušenje. „Jevreji“, koji su ovde pomenuti, bili su članovi koji su tvrdili da slede Hrista, ali su u srcu gajili ljubav prema sebi samima i prema svetu. Ti neiskreni obraćenici pravili su probleme onima koji su odlučili da idu Hristovim stopama. Oni su neprestano nastojali da unesu neznabožačka verovanja i običaje kako bi iskarili veru.

„Deset dana“ nevolje predstavljaju proročki period vremena. Svaki dan predstavlja jednu godinu (videti 4. Mojsijeva 14,34; Jezekilj 4,6: „Dao sam ti dan za [*svaku*] godinu“). Poslednje i najkrvavije progon-

stvo od strane pagana bilo je pod vlašću imperatora Dioklecijana, između 303. i 313. godine, a tih deset godina su izvanredno ispunjenje tih „deset dana“ simboličkog proročkog vremena.

Oni, koji umiru zbog svoje vere u Hrista, ne moraju da se boje. Gospod će im dati „krunu života“ i to prilikom Hristovog pojavljivanja, kad sam Gospod bude sišao sa neba, a mrtvi u Hristu budu vaskrsli prvi (videti 2. Timotiju 4,8 i 1. Solunjanima 4,16.17). Možda neki među Božjim narodom danas podnesu smrt. Neka se ne plaše, već neka imaju poverenja u ovo obećanje.

„Prve smrti“ se ne treba bojati, jer je ona samo „san“. „I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti“ (Matej 10,28). „Druga smrt“ je ona koje se treba bojati jer je večna i beznadežna, bez ikakvog vaskrsenja. „Druga smrt“ je konačno uništenje izgubljenih, nakon „hiljadu godina“ (videti Otkrivenje 20).

Otkrivenje 2,12-17: I anđelu pergamske crkve napiši:

Tako govori Onaj što ima mač oštar s obe strane: Znam dela tvoja, i gde živiš, gde je presto sotonin; i *čvrsto se držiš imena mojega*, i nisi se odrekao vere moje *čak ni* u one dane, u koje je Antipa, verni svedok moj, ubijen kod vas, gde živi sotona. No imam na tebe malo, što imaš tu koji drže nauku Valama, koji učeše Valaka da položi sablazan pred sinovima Izrailjevim, da jedu žrtve idolske, i da *čine blud*. Tako imaš i ti koji drže nauku Nikolinaca, na koju ja mrzim. Pokaj se dakle; ako li ne, doći ću ti skoro, i vojevaću s njima mačem usta svojih. Ko ima uho da čuje, neka čuje šta govori Duh crkvama: koji pobeđi daću mu da jede od mane sakrivene, i daću mu kamen beo, i na kamenu novo ime napisano koje niko ne zna osim onog koji primi.

Reč „Pergam, znači „visina, uzvišenje“. Prvobitni grad bio je sagrađen na visokom stenovitom brdu koje se uzdizalo hiljadu stopa iznad³ doline. Crkva je između 313. n.e. i 538. n.e. bila visoko uzdignuta pred

3 Oko trista metara.

svetom. Postalo je veoma očigledno da je Isusova religija ono što je svetu bilo potrebno, pa otuda i veliki uspeh u privlačenju obraćenika. Bilo je to vreme kada je progonstvo praktično prestalo pa se čak i sam car Konstantin izjašnjavao kao hrišćanin. Veličana i hvaljena od strane sveta, crkva je ulazila u period velike opasnosti! Sotona nije uspeo da crkvu uništi progonstvom; sada je počeo da kvari veru iznutra.

„Sotonin presto“ je posebno područje njegovog delovanja. Tokom tog perioda „tajna bezakonja“ delovala je tako da zavede crkvu, a sotona je polagao temelj za veliki otpad od istine.

Istorija nam ne govori ništa o kakvom pojedincu po imenu „Antipa“, ali se podrazumeva da to ime predstavlja grupu ljudi u crkvi, koji su izgubili život zato što su branili Božju istinu od rastuće oholosti rimskih papa. „Anti“ znači suprotan, a „Papas“ znači otac ili papa. Tako su Antipinu grupu sačinjavali oni, koji su se suprotstavljali rastućoj sili i zahtevima papstva. Hristos je pohvalio Antipu!

Međutim, neki su drage volje porekli Božju istinu kako bi požnjeli prednosti svetovnog bogatstva i časti, baš kao što je Valam bio spreman da prokune Izrailj ukoliko bi za to dobio dovoljno visoku cenu (videti 4. Mojsijeva 22-25).

„Gotovo neosetno neznabožački običaji uvukli su se u hrišćansku crkvu... Pošto je progonstvo prestalo i pošto je hrišćanstvo ušlo u dvorove i palate kraljeva, ostavilo je po strani skromnost i jednostavnost Isusa Hrista i Njegovih apostola zarad sjaja i oholosti neznabožačkih sveštenika i vladara; i, umesto božanskih zahteva, postavilo je ljudske teorije i tradicije. Konstantinovo nazovi obraćenje, početkom četvrtog stoleća, izazvalo je veliku radost, dok je svet, ogrnut formalnom pravednošću, ušetao u crkvu... Taj kompromis između neznaboštva i hrišćanstva imao je za posledicu pojavu ‘čoveka bezakonja’ predskazanog proročanstvom kao onoga koji se protivi i uzdiže iznad Boga... Da bi sebi obezbedila svetovni dobitak i počasti, crkva je bila navedena da potraži naklonost i podršku velikih ljudi na zemlji; odbacujući na taj način Hrista, bila je dovedena dotle da se pokori sotoninom predstavniku – rimskom biskupu.“⁴

4 *Velika borba*, Elen Vajt, str. 49, 50 orig.

Otkrivenje 2,18-23: I anđelu tijatirske crkve napiši: Tako govori sin Božiji, koji ima oči svoje kao plamen ognjeni, i noge njegove kao *bronz*a: Znam tvoja dela, i ljubav, i službu, i veru, i trpljenje tvoje, i dela tvoja, i da poslednjih ima više od prvih; No imam na tebe malo, što dopuštaš ženi Jezavelji, koja govori da je proročica, da uči i da vara sluge moje da čine preljubu i da jedu žrtve idolske. I dadoh joj vreme da se pokaje od *bluda* svog, i ne pokaja se. Evo je ja mećem na odar, i one koji čine preljubu s njom u nevolju veliku, ako se ne pokaju od svojih dela. I decu njenu pobiću *smrću*; i poznaće sve crkve da sam ja koji ispitujem srca i bubrege, i daću vam svakome po delima vašim.

Tokom dugih stoleća mračnog srednjeg veka, Bog je još uvek imao narod koji Mu je ostao veran, čak i kada je preko svake mere bio pritisnut progonstvom i mržnjom sveta. Tijatira znači „pokajnička žrtva“. Bog ih nikada nije zaboravio kada je u ljudskim očima izgledalo da su bili ostavljeni.

Baš kao što se Antipa ne odnosi na nekog pojedinca nego na grupu ljudi, tako je i Jezavelja naziv, koji je Bog dao jednoj grupi u crkvi, čija su verovanja i karakter podsećali na verovanja i karakter neznabožacke carice drevnog Izrailja.

Kao proročica paganskog boga Vala, Jezavelja je činila sve što je mogla da zavede Božji narod Ilijinog vremena. Bog nikada nije pozvao Jezavelju na taj njen posao. Jedan otpali izrailjski car, Ahav, oženio se s njom i doveo ju je da zavede Izrailj. Ona je žestoko progonila ono malo Izrailjaca, koji su ostali odani Bogu (1. Knjiga o carevima 18,13; 19,2; 21,7-14).

Teško da možemo da okrivimo Božji narod tokom mračnog srednjeg veka što je tu i tamo ispoljio slabost dozvolivši „Jezavelji“ rimskog otpada da „uči i vara“ Božje sluge. Otpadništvo je veoma lukavo i privlačno. Međutim, Isus je ukorio svoju crkvu tokom mračnog veka što je čak i sasvim malo popustila!

Ne dozvolite da vas neprijatelj obeshrabri i ne prestajte da se čvrsto držite Gospoda. On će kazniti „Jezavelju“ i ukazaće čast svima koji podnesu kušanje i patnju zarad Njega.

Otkrivenje 2,24-29: A vama govorim i ostalima koji su u Tijatiru, koji nemaju nauke ove, i koji ne poznaju dubina sotoninih (kao što govore): neću metnuti na vas drugog bremen, osim koje imate, držite dokle dođem. I koji pobedi i održi dela moja do kraja, daću mu vlast nad neznabošcima. I pašće ih gvozdеноm palicom, i oni će se razdrobiti kao sudovi lončarski, kao i ja što primih od oca svog; i daću mu zvezdu danicu. Ko ima uho da čuje neka čuje šta govori Duh crkvama.

Ne oholima na zemlji, nego krotkima biće data ova „vlast nad narodima“ prilikom drugog Hristovog dolaska. Dok neki ljudi koriste pištolje da zadobiju vlast u ovom grešnom svetu, Božji narod polaže čak i svoj život Hrista radi. Oni se usuđuju da idu stopama Onoga koji je bio „krotak i smeran u srcu“.

Ali, oni će biti nagrađeni! „Narodi“ koji su ih prezirali ležaće ničice pred njima, i oni će „vladati njima gvozdеноm palicom“ na sudu. Videti komentare na Otkrivenje 20,4.

3. ISUS GOVORI SVOJOJ CRKVI DANAS

Otkrivenje 3,1-4: I anđelu sardske crkve napiši: Tako govori onaj što ima sedam Duhova Božijih, i sedam zvezda: „Znam tvoja dela, da imaš ime da si živ, a mrtav si. Straži i utvrđuj ostale koji hoće da pomru; jer ne nađoh tvoja dela savršena pred Bogom svojim. Opominji se, dakle, kako si primio i kako si čuo, i drži i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doći ću na tebe kao lupež, i nećeš čuti u koji ću čas doći na tebe. Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina i hodiće sa mnom u belima, jer su dostojni.“

Posle najduže, najmračnije noći, jutro uvek ponovo svane. Ljudi, koji moraju da stražare tokom samotnih noćnih sati, očekuju ohrabrujuću svetlost zvezde Danice, glasnika skorog rađanja sunca.

Tijatira je bila crkva mračne noći sveta. Koliko je samo bilo radosti zbog novog prizvuka ohrabrenja koji su rani reformatori doneli! Mnogi govore o Džonu Viklifu od Engleske kao o „Jutarnjoj zvezdi“ reformacije. Bog je pronašao čoveka, koga je mogao da upotrebi. Živeo je u trinaestom veku.

Vek kasnije došli su Hus i Jeronim, smelo podižući baklju jevanđelja, bez obzira što su bili spaljeni na lomači zbog svoje odanosti Hristu.

Zatim je došla Sardska crkva, crkva protestantske reformacije.

Posle tame i progonstva tijatirskog perioda, očekivalo bi se da crkva reformacije bude puna duhovnog života, ujedinjena, radosna, verana, revnosna poput apostolske. Ali, nije bilo tako.

Protestantski hrišćani su tvrdili da za svoje pravilo vere uzimaju Bibliju i samo Bibliju. Međutim, zadovoljavali su se time da nastave sa nekim rimskim zabludama, doktrinama koje su imale korene u drevnom paganstvu. Umesto da slede Hrista u prihvatanju nove istine, rane protestantske grupe vernika smatrale su da je dovoljno da oko sebe

podignu zidove u vidu „kreda“¹, zadovoljne time da ne odu dalje od verovanja koja su prihvatile njihove vođe kao što su bili Luter i Vesli. To je jedan od razloga zašto su protestantske crkve izdvojene na mnogo denominacija i sekti. Sard je tvrdio da je „živ“, ali je u stvarnosti bio „mrtav“, zato što crkva nije želela da prihvati više istine, kao što im je to Bog slao.

Među ono „malo imena čak i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina“ mogu se pomenuti časni, pobožni ljudi kao Luter, grof Cincendorf, Vajtfild i drugi. Bog je te ljude upotrebio da bi probudio religiozni život evropskih naroda, uključujući i one, koji su govorili engleskim jezikom.

„U izvesnom smislu, osamnaesti vek bio je najmučnije doba u engleskoj istoriji... Niko nema nijednu lepu reč za taj period... ‘Duša mrtva, stomak živ i zdrav.’ Po pitanju svoje vere, Engleska je umirala...“

„Istinsko probuđenje religioznog života na engleskom govornom području datira od Veslija. Reći da je on preoblikovao svest Engleske, jeste istina, ali samo jedna njena polovina. On ju je ponovo stvorio! Ona je bila mrtva – dvostruko mrtva; a kroz njegova usta Bog joj je ponovo udahnuo dah života.“ (W. H. Fitchett, *Wesley and His Century*, pages 11.15). Koliko je mnogo „Džonā Veslija“ danas potrebno svetu!

Otkrivenje 3,5.6: Koji pobedi, on će se obući u haljine bele, i neće izbrisati ime njegovo iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim. Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama.

Možete li da zamislite veće uzbuđenje i veću čast od toga da sam Isus izgovori vaše ime, da vas prizna kao svoje sveto dete pred nebeskim Ocem i milionima odanih anđela? Na sudu, koji sada zaseda (videti Otkrivenje 14,6.7) postojaće vreme, kaže naš tekst, kada će sve okupljene vojske neba da pogledaju pojedinačno u svakoga od nas i kada će pažljivo da ispitaju svačiji lični život.

¹ Kredo (vjeruju) – kratka formula glavnih istina određene religije, veroispovesti (doktrina) – *prim. izdavača*

Da li će oni da vide sve naše greške, sve sramne stvari za koje se nadamo da nikada neće izaći na svetlost dana? Isus zna da mi nismo istinski nameravali da učinimo sve te ružne stvari. Mi smo bili zarobljenici greha. Kad poverujemo u Hrista i počnemo da mrzimo greh, „*to više ne činim ja, nego greh koji prebiva u meni*“ (Rimljanima 7,17). „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9). Očistiće ih krvlju svojom.

Setite se da Isus pokušava da nas spase. On ne traži izgovor da bi nas osudio. On želi da mi budemo u Njegovom carstvu, a ne izvan njega. U ovom trenutku, Sveti duh privlači Hristu svakoga od nas i daje nam Njegovu nebesku blagodat tako da možemo da „pobedimo“ ukoliko prestanemo da Mu se odupiremo i ukoliko se potčinimo Njegovoj blagodati. On će nas privlačiti čitavim putem. Naša stvarna borba je da se pouzdamo u Boga, da verujemo da nas On voli – [nas] grešnike, nezahvalne, nečiste, zle osobe, onakve, kakvima [i mi] sami sebe poznajemo. „Nadvladavanje“ je nadvladavanje sumnje u to da nas Bog prihvata pojedinačno i lično. „*Ovo je pobeda koja pobeđuje svet*“ (1. Jovanova 5,4).

Ako Mu veruješ, pobeđićeš. Niko ko ceni Isusovu ljubav ne može da nastavi da živi u grehu. „Hristova ljubav nas nagoni“ (2. Korinćanima 5,14).

Dobro je često razmišljati o onom trenutku, koji će ubrzo doći (niko ne zna koliko brzo), kada će Isus svojim usnama da izgovori naše ime: „Oče, ovo je moje pravo dete; veruje mi, i ne mogu da ga napustim! Umro sam za njega i moram da ga imam u svom carstvu!“ A kad vam sotona šapuće da ste suviše veliki grešnik, da morate da odustanete od nade, podsetite ga na ono što je Isus rekao za najvećeg grešnika na zemlji: „*Onoga koji dođe k meni neću nipošto da isteram napolje*“ (Jovan 6,37). Pozovite se na to obećanje, i dođite.

Otkrivenje 3,7.8: I anđelu filadelfijske crkve napiši: Tako govori sveti i istiniti, koji ima ključ Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori. Znam tvoja dela; gle,

dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile, i držao si moju reč, i nisi se odrekao imena mog.

Reč „Filadelfija“ znači „bratska ljubav“. To je zaista bio duh, koji je prožimao crkvu na početku „vremena posletka“, otprilike od 1798-1844. Širom čitavog hrišćanskog sveta, crkva je bila blagoslovena čudesnim probuđenjem. Organizovana su Biblijska društva, i objavljena su brojna izdanja Svetoga pisma.

Otvorenog uma, ljudi su počeli ozbiljno da proučavaju knjige Danela i Otkrivenja. Uverili su se da se proročanstvo ispunjava, i da je kraj sveta bio blizu. Njihovo srce je bilo oslobođeno od sebičnosti i ljubavi prema ovozemaljskim stvarima. Ubeđeni da Isus ubrzo dolazi, mnogi od njih su prodavali svoje kuće i farme, i donosili novac da bi bio upotrebljen u radu na objavljivanju jevanđelja svetu, „nepravde su ispravljene, priznanja su učinjena, mnoge suze prolivene u pokajanju.“ Još nikada, od apostolskog doba, nije postojao takav duh ljubavi među Božjim narodom. Poruka „Vernog Svedoka“ crkvi u Filadelfiji ne sadrži ni ukor ni kritiku.

„Koji otvori i niko ne zatvori.“ Šta to znači?

Hajde da posetimo svetilište, koje je nekada davno sagradio Mojsije. Tu ćemo da vidimo „vrata“, koja je prvosveštenik otvorio, koja niko nije mogao da zatvori, što je tip ili simbol uzvišenijih „vrata“ koja Isus, naš pravi Prvosveštenik na nebesima, otvara za nas.

Mojsiju je Bog bio rekao da načini svetilište prema modelu nebeskog hrama (Jevrejima 8,5). Tako je on sagradio dva odeljenja, jedno da bude Svetinja, a drugo Svetinja nad svetinjama. Prva prostorija sadržavala je važne delove nameštaja koji su predstavljali Hristovo delo kao Spasitelja – svećnjak sa sedam žižaka (svetiljki) („Ja sam videlo sveta“ – Jovan 8,12); sto za sveti hleb („Ja sam [taj] hleb života“ – Jovan 6,48); i kadioni oltar, koji je stajao što je moguće bliže prestolu milosti, gde je obitavala Božja slava („Šta god zatražite u moje ime, to ću i učiniti, da bi se Otac proslavio u Sinu“ – Jovan 14,13). Svakoga dana u godini provosveštenik je slobodno ulazio u tu prvu prostoriju.

Ali, postojala je zavesa, koja je, poput zatvorenih vrata, pregrađivala put ka drugom odeljenju. Tu je bio kovčeg, u kome se nalazio Božji sveti zakon, ispisan na dvema kamenim pločama, sa prestolom milosti – kao samim prestolom beskonačnog Boga – i anđelima od zlata. Niko osim prvosveštenika nije se usuđivao čak ni da proviri iza te zavese, da ne bi bio uništen sudom, pogubljen od stane Onog čije je prisustvo „po pitanju greha oganj koji spaljuje“ (Jevrejima 12,29).

I samo jednom godišnje, na Dan pomirenja, usudio bi se prvosveštenik da sam uđe u Svetinju nad svetinjama, da obavi delo pomirenja za Božji narod. Za njih je to bio model njihovog dana suda.

Upravo se na ovo isto delo suđenja, koje se obavlja na samom nebu, Isus pozvao u svojim rečima upućenim sardskoj crkvi: „Priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim“. Taj „Dan pomirenja“ započeo je na nebu sa završetkom 2300 godina iz Danila 8,14. Kao naš istinski Prvosveštenik, Hristos je ušao u Svetinju nad svetinjama 1844. godine Gospodnje i otpočeo svoje završno delo „čišćenja svetinje“, da pripremi narod za svoj drugi dolazak. „Vrata“ ka prvom odeljenju bila su zatvorena, a „vrata“ ka drugoj fazi Njegove službe su bila otvorena. I niko ne može da otvori ono što je Hristos zatvorio, niti da zatvori ono što je On otvorio. Međutim, tu promenu ne treba pogrešno shvatiti kao čisto fizičku promenu mesta. Postoje i duhovne realnosti koje su uključene u to.

„Završetak 2300 dana 1844. godine obeležio je jednu značajnu krizu. No, premda je bilo tačno da su zatvorena vrata nade i milosti, kroz koja su ljudi tokom hiljadu osamsto godina nalazili pristup Bogu, otvorena su jedna druga vrata, i oprostaj greha je bio ponuđen ljudima kroz Hristovo posredovanje u Svetinji nad svetinjama. Jedan deo Hristove službe je bio završen, ali samo da bi ustupio mesto drugom. Još uvek su postojala jedna ‘otvorena vrata’ u nebesko svetilište, gde je Hristos služio u korist grešnika.

„Sada se videla primena onih Hristovih reči u Otkrivenju, upućenih crkvi upravo u to vreme.“²

„Otvorena vrata“ su vrata, kroz koja se naše molitve uzdižu ka Ocu. Jedan misaoni pisac ohrabrio nas je [*rečima*]: „Jednostavne molitve

2 *Velika borba*, str. 430. orig.

podstaknute Svetim duhom uzdižaće se ka nebu kroz odškrinutu kapiju, otvorena vrata, za koja je Hristos izjavio: 'Ja sam [ih] otvorio i niko ne može da [ih] zatvori.' Ove molitve, pomešane sa tamjanom Hristovog savršenstva, uzdižaće se ka Ocu kao miomiris i odgovor će stići.³

Ta „otvorena vrata“ nas vode ka novom razumevanju dragocene istine. Riznica dragulja istine otvorena je za sve. Nikakav mač ne čuva put unutra. Ta „otvorena vrata“ su isto tako posebna prilika za propovedanje Hristovog jevanđelja širom sveta (2. Korinćanima 2,12). Upravo je u vreme filadelfijske crkve ozbiljno otpočelo veliko delo objavljivanja Hristovog jevanđelja narodima koji Ga nisu poznavali. Vilijam Keri je 1793. otišao iz Engleske u Indiju, Adoniram Džadson odneo je 1813. jevanđelje iz Amerike u Burmu, Robert Mofat je 1817. otišao u Afriku da propoveda, a Dejvid Livingston 1840. Crkveno misionarsko društvo Anglikanske crkve osnovano je 1799., Britansko i inostrano biblijsko društvo 1804., Američko biblijsko društvo 1816. Nove misije pokretane su pionirskim radom širom sveta. Filadelfijska crkva je, zaista, imala „malo sile, i održala je moju reč.“ Još čudesnija objava evanđeoske poruke tek će uslediti (videti Otkrivenje 14,6-12). Međutim, trebalo je da crkva u Filadelfiji podnese progonstvo:

Otkrivenje 3,9-13: Evo dajem one iz zbornice sotonine, koji govore da su Jevreji, a nisu, nego lažu; evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojim, i da poznaju da *sam te ljubio*.⁴ Jer si održao *moju zapovest da istraješ*, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one, koji žive na zemlji. Evo, *dolazim*⁵ brzo: drži što imaš, da niko ne uzme *krunu tvoju*.⁶ Koji pobedi učiniću ga stubom u *hramu*⁷ Boga svog, i više neće izići napolje; i napisaću na njemu ime Boga svog, i ime novog Jerusalima, grada Boga mog, koji silazi s neba od Boga mog, i *napisaći na*

3 *Svedočanstva za crkvu (Testimonies for the Church)*, sveska 6, str. 467. orig.

4 „da te ljubim“, Daničić-Karadžić

5 „Evo ću doći brzo“, Daničić-Karadžić.

6 „Venac tvoj“, Karadžić-Daničić.

7 „Crkvi“, Daničić-Karadžić.

njemu ime moje novo. Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama.

Mnogi, od onih, koji su u vreme filadelfijske crkve od 1831. do 1844. mrzeli propovedanje o drugom Hristovom dolasku, izgubili su ljubav prema Bibliji. Do velike promene došlo je u onim crkvama, koje su odbacile razumevanje proročanstava iz Danila i Otkrivenja. Ljudi su postali zbunjeni po pitanju svog religioznog iskustva, tako da su reči Svetog pisma, koje su se ticale njih, bile tačne: „Pade, pade, Vavilon grad veliki“ (Otkrivenje 14,8). Oni koji odbace istinu, uvek se neizbežno pretvaraju u „zbornicu sotoninu“.⁸

„Upravo je pred nama ‘čas iskušenja koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji’. Svi oni, čija vera nije čvrsto utemeljena na reči Božjoj, biće prevareni i nadvladani... Oni, koji iskreno tragaju za poznavanjem istine i nastoje da kroz poslušnost očiste svoje duše, čineći tako ono što mogu da bi se pripremili za sukob, pronaći će, u Bogu istine, sigurnu odbranu.“⁹

Činjenica da Isus kaže: „Evo ću doći brzo“ predstavlja dokaz da je Filadelfijska crkva živela u vreme blizu kraja sveta. Tijatirskoj crkvi je rečeno: „Drži čvrsto... dok ne dođem“, ali ništa nije rečeno o Isusovom „brzom“ dolasku.

Međutim, dok čitaš ove reči, možeš da znaš da je Njegov dolazak zaista veoma blizu, zato što je i vreme Tijatire i vreme Filadelfije prošlost. Bog je svima onima, koji vole Knjigu otkrivenja, dao dragoceno poznavanje svoje istine za ove poslednje dane. Iz tog razloga, drži je čvrsto „da niko ne uzme venac tvoj“. Nemoj da veruješ nikome toliko mnogo da bi mu dozvolio da te navede da se odrekneš Gospoda Isusa. Iako je možda još ne vidiš, za tebe je već „pripremljena“ kruna (2. Timotiju 4,8).

Otkrivenje 3,14-16: I anđelu laodikijske crkve napiši:
Tako govori Amin, Svedok verni i istiniti, Početak stvorenja

⁸ *Hristove očigledne pouke*, str. 117. originala

⁹ *Velika borba*, str. 560. orig.

Božijeg: Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.

Baš kao što reč „amin“ uvek dolazi na kraju molitve, tako ova poruka predstavlja završni poziv Isusovih sedam pisama [*upućenih*] Njegovim crkvama. Ta poruka se odnosi na današnju crkvu, u, zaista, poslednjim danima svetske istorije. Ne postoji osma crkva koja bi tek trebalo da dođe.

„Laodikeja“ sama po sebi nije neka loša reč. Znači „sudeње narodu“¹⁰ ili „oslobađanje naroda od optužbe“¹¹. Ova crkva živi na zemlji za vreme propovedanja poruke trojice anđela: „Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegovog!“ (videti Otkrivenje 14,6-12).

Vremenski period Laodikeje poklapa se sa delom „suda“ ili „čišćenja svetinje“, koje je otpočelo 1844., kada je Hristos ušao u Svetinju nad svetinjama zarad svog završnog dela (videti Danilo 8,14). Tako Laodikejska crkva pokriva period od 1844. do kraja ljudske istorije, kada će On da se vrati po drugi put.

Iako ova poruka predstavlja strogi ukor, u njoj ne može biti greške, jer ona dolazi od „vernog i istinitog Svedoka“. Kad bi neko u svom telu imao kancer, bilo bi daleko bolje da mu lekar kaže istinu čak i ako bi ta vest bila veoma razočaravajuća. Kad bi znao istinu dovoljno rano, mogao bi da se operiše i bude spašen. Znati istinu je uvek bolje nego slušati laž. Zar ne bi trebalo da zahvalimo našem Gospodu što nas voli dovoljno da bi nas ukoravao i ispravljao?

Šta to znači biti „vruć“? Neko bi pomislio na krajnju iskrenost, puninu vatrene revnosti, motivisanost ljubavlju prema Bogu i Njegovoj istini, kao i prema onima koji su u tami oko nas. Biti „studen“ znači osećati nešto sasvim suprotno, drhtati, shvatati opasnost svoga stanja i strašno čeznuti za blizinom vatre koja greje.

Ali, Laodikeja nije ni vruća ni hladna: ona ne poseduje plamenu revnost za Božje delo, niti ljubav prema Njegovoj istini i Njegovoj pra-

10 Više u smislu *prosudivanje ili procenjivanje... donošenje suda o nečemu*.

11 Ili odbrana naroda, opravdanje ili zaštita.

vednosti; ne shvata i ne oseća svoju užasnu potrebu. Zaista, od svih sedam crkava, Laodikeja je ta, koja je strašno bolesna i u najvećoj je oskudici.

Ovaj opis tačno otkriva duhovno stanje onih koji danas tvrde da očekuju skori dolazak Gospoda Isusa, a ipak su izgubili svoju revnost. „Laodikejska poruka odnosi se na Božji narod koji tvrdi da veruje u sadašnju istinu. Veći deo predstavljaju mlaki nazovi [*vernici*], koji imaju ime, ali ne i revnost, usrdnost ili odanost... Oni se ne usuđuju da se predaju u potpunosti, i izlažu se riziku kojem se izlažu nevernici, pa ipak nisu voljni da umru sebi i da se pažljivo pridržavaju načela svoje vere.“¹²

Biti „izbljuvan“ iz Isusovih usta znači da Laodikejine molitve i bogoslužje za Njega više nisu prihvatljivi. Međutim, Isus nije rekao da je Laodikejina propast konačna. Reči u grčkom originalu glase: *mello se emesai*. *Emesai* znači povratiti (engleska reč *emetic* dolazi od te grčke reči); *se* je lična zamenica za drugo lice; ključna reč je *mello*.

Ta reč znači „na ivici“, „taman“ da nešto bude učinjeno. Pojavljuje se u Otkrivenju 10,4 gde Jovan kaže: „Htedoh da napišem“ šta „govoriše sedam gromova“, ali to nije napisao. Dečak pomenut u Jevanđelju po Jovanu 4,47 bio je „na samrti“ (*mello*), ali nije umro zato što ga je Isus iscelio. Engleski prevod NIV¹³ tačno prenosi taj izraz: „Samo što te nisam ispljunuo iz usta“. Na savremenom¹⁴ jeziku, Isusove reči bi značile: „Toliko mi je od vas muka da imam osećaj da ću da povratim.“ Muka Mu je od sopstvenog naroda.

Ali, postoji Dobra vest u ovoj poruci upućenoj Laodikeji. Pokajanje je moguće, a Hristos može da bude izlečen od svoje mučnine:

Otkrivenje 3,17-19: Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go. Savetujem te da kupiš u mene zlato žeženo u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom

12 *Svedočanstva za crkvu*, sveska 4, str. 87. orig.

13 New International Version

14 U originalu na *engleskom* jeziku.

pomaži oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i *ukoravam* i poučavam: postaraj se dakle, i pokaj se.

Mi ne znamo kako da budemo verni i istiniti svedok drugim ljudima, zato što ne znamo kako da sudimo o njihovom srcu. Ljudsko srce „*je prevarno iznad svega, i očajno zlo; ko može da ga spozna?*“ (Jeremija 17,9). Hristov ukor je podogio tačno u metu.

Naše srce može da kaže nešto što se naše usne nikada ne bi usudile da izgovore. Božji narod se nikada ne bi osmelio da otvoreno tvrdi: „Bogat sam, i obogatio sam se, i ne treba mi ništa“, ali Hristos čita jezik srca. On zna za njihov tajni ponos i da su zadovoljni sami sobom. I On kaže: „Ti ne znaš“ svoje pravo stanje.

Jeste li se ikad našli pred mnoštvom ljudi, a da pritom niste znali da ste nedolično odeveni i da ste prljavi po licu? Koliko vas je samo bilo sramota kada ste otkrili istinu!

Božja crkva u ovim poslednjim danima stoji pred čitavim nebom petetično postiđena. Od svih sedam crkava, kaže na grčkom, Laodikeja je „ona“, koja je izrazito, upadljivo „nesrećna, i nevoljna, i siromašna, i slepa, i gola“. Zašto?

Zato što smo, živeći u ovim poslednjim danima, poput studenata koji zamišljaju kako su gotovo spremni da diplomiraju na nekoj visokoj školi, dok im, u stvari, nedostaje znanje koje bi trebalo da imaju deca u vrtiću. Mi čak ne posedujemo ni „prvu ljubav“, koju je imala apostolska crkva! (videti Otkrivenje 2,4). A ipak smo u daleko povoljnijem položaju po tome što možemo da iskoristimo savete, koje su dobile ostalih šest crkava u prošlosti. Uistinu, ta Isusova poruka je najozbiljnija od svih koje je Njegov narod ikada primio.

Koliko dugo Hristos mora da podnosi takvu sramotu i bol?

Ako prihvatimo lek, koji On nudi, „pobedićemo“ i Isus će ponovo da bude zadovoljan duhovim stanjem svog naroda.

Šta je „zlatu okušano u ognju“? Petar kaže da je to vera koja se razvija i ispituje u vatri iskušenja i nevolja koje podnosimo Hrista radi (1. Petrova 1,6-8). Da li si ti imao probe? Možda si mislio da su one značile da je Bog okrenuo svoje lice od tebe. Ne, On čezne da ti da to „zlatu“,

koje će te zaista obogatiti. Vera biva ojačana iskustvom u probama, a ljubav se na taj način produbljuje.

Šta su „bele haljine“? Jasno, nešto što pokriva našu „golotinju“. Mi nikada ne možemo dovoljno da cenimo te „bele haljine“ sve dok ne shvatimo šta podrazumeva ta duhovna „golotinja“.

Svaka zdrava osoba oseća duboki stid ako je vide nagu. Biblija poistovećuje taj duboko ukorenjeni fizički stid sa našim urođenim samoljubljem i našim duhovnim neprijateljstvom prema Bogu. „*Telesni um je neprijateljstvo prema Bogu*“ (Rimljanima 8,7). Po prirodi, svi mi imamo takav um. Možemo da pokušamo da to poreknemo, ali kad ne pazimo, naša sebičnost odnosi prevagu i naše neprijateljstvo prema drugima izlazi na videlo.

Neprijateljstvo ili ozlojeđenost prema bližnjima zapravo su usmereni prema Hristu, jer On kaže da „ukoliko“ smo neljubazno postupili prema drugima, učinili smo to Njemu [*samom*] (videti Matej 25, 41-45). Kako će samo biti postiđeni na sudu oni sa Njegove „leve strane“, kad konačno shvate da su tokom čitavog života bili neljubazni prema samom Gospodu! I tada, kad bude suviše kasno, oni će u potpunosti da dožive sramotu zbog svoje „golotinje“. Razumevanje te istine danas, dok još možemo da zatražimo te „haljine“, predstavlja pravi blagoslov!

Niko ne može od Isusa „da kupi“ „bele haljine“ sve dok ne bude shvatio svoju sopstvenu unutrašnju pobunu protiv Boga, i ne bude osećao sramotu pred samim sobom zbog onog što jeste u svom prirodnom stanju neobraćenosti. Pavle kaže da je „ceo svet“ postao „kriv pred Bogom“ (Rimljanima 3,19). Budući da je Hristos „jagnje zaklano od postanja sveta“ (Otkrivenje 13,8), svaki je grešnik na zemlji, od Adamovih pa do naših dana, uzeo učešća u Njegovom razapinjanju. Oni, koji osećaju sramotu zbog takve „golotinje“, poželeće da budu pokriveni.

Ponovo pitamo: Šta su „bele haljine“? Onaj ko vidi Hrista razapetog i veruje, jeste onaj koji razume da je i sam učestvovao u Njegovom razapinjanju. Petrovi slušaoci su na dan Pedesetnice primili Svetoga duha onda kada su poverovali njegovim rečima: „*Bog je ovog istog Isusa, koga ste vi razapeli, učinio i Gospodom i Hristom*“ (Dela 2,36).

Osećali su se osuđenim i slomljenim u duši kada su videli koliko je sramotna i užasna njihova krivica. Zbog toga su se pokajali (stih 38).

„Bele haljine“ su Isusov oproštaj koji Njegovom sopstvenom savršenom ljubavlju pokriva sramotu golotinje naše duše. Otuda vidimo da se Hristos, moleći se za one koji su ga razapinjali, molio za nas: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine“ (Luka 23,24).

Jedino duboko praštanje koje čovek može da dobije, jeste to konačno praštanje. Da li osećaš potrebu za njim? Da li ga želiš? Ako je tako, onda je golotinja tvoje duše pokrivena haljinom Hristove pravednosti.

„Kada se potčinimo Hristu, srce biva sjedinjeno sa Njegovim srcem, volja biva stopljena sa Njegovom voljom, um postaje jedno sa Njegovim umom, misli bivaju dovedene Njemu u pokornost; mi živimo Njegovim životom. To znači biti odeven u haljinu Njegove pravednosti.“¹⁵

Šta je „mast očinja“¹⁶? Oko je unutrašnja svetlost srca. „Čovekova savest je svetiljka Večnog, koja osvetljava najdublje delove duše“ (Priče 20,27 – Moffatt) „Reč Božja... razlučuje pomisli i namere srca“ (Jevrejima 4,12). „Mast očinja“, prosvetljenje koje obezbeđuje Božja Reč, čini da nas savest peče i bode poput igle, zato što nas uverava u greh. Ali, to probadanje je neophodno, kako bi nam izlečenje pomoglo da otkrijemo greh u svim njegovim prevarnim prerusavanjima. Onaj koji je kupio melem za oči počinje da sagledava sebe onako kako ga Bog vidi.

On sada doživljava osvedočenje u greh. I neka bude srećan što ga Hristos sada spašava „vavek“ (Jevrejima 7,25). Dok Prvosveštenik u tom nebeskom Danu pomirenja nastavlja da ga spašava u potpunosti, Duh Božji nastavlja da sve dublje deluje na njegov srce. To je način na koji mi možemo da pobedimo.

Otkrivenje 3,20.21: Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom

¹⁵ Hristove očigledne pouke, str. 312. originala

¹⁶ Melem za oči.

na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s ocem svojim na prestolu njegovom.

Svrha ove poruke nije da osudi, nego da spase. I ona će završiti svoj posao u srcu Božjeg naroda širom sveta.

Nije pogrešno biti Laodikejac, jer Hristos daje isto obećanje „onome koji pobedi“ u Laodikeji kao i pobedniku u bilo kojoj od drugih crkava. Niko ko veruje u Isusa neće poželeti da napusti Laodikeju, zato što Isus kuca upravo na vratima Laodikejinog srca. Ako izađete na zadnja vrata dok posetilac kuca na prednja, propustićete da vidite pose-tioca.

Ono što je pogrešno jeste da čovek bude zadovoljan samim sobom i ostane mlak, da smatra dovoljnim da bude „nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go“. Silno iznenađenje za mnoge dobre ljude predstavlja saznanje da je Hristos morao da nadvlada u istoj bici koju i oni vode. Sotona je taj koji želi da poverujemo kako je Hristos toliko udaljen od nas da iz prve ruke zna malo ili nimalo o našim bitkama, koje treba da izvojujemo da bismo savladali svoju urođenu sebičnost. Hristos je blizu nas i kuca na vrata našeg srca. Bog je poslao „svog Sina u obličju grešnog mesa,¹⁷ zbog greha. On je osudio greh u mesu, da bi pravednost, koju zakon traži, mogla da bude ispunjena u nama“ (Rimljanima 8,3.4). Hristos je uvek bio čist i svet, ali je bio „u svemu iskušan kao i mi, ali bez greha“ (Jevrejima 4,15).

Hristovo obećanje pobedniku u Laodikeji uverava te da, bez obzira ko si i ma gde se nalazio u svojoj borbi sa grehom, Isus uzima celo tvoje breme na sebe i pobeđuje u tvom mesu, trpeći sve nepogodnosti, koje ti podnosiš. Ti ne možeš da odlutaš toliko daleko od Hrista da između Hrista i tvoje duše ne preostane nikakva spona, sve dok si spreman da veruješ u Njegovo obećanje.

Kad si u iskušenju da se obeshrabriš, seti se onog obećanja: „*kao što sam i ja nadvladao*“.

¹⁷ U gotovo svim prevodima se na našem jeziku najčešće pojavljuje reč *telo* umesto reči *meso*. Smatramo da je apostol Pavle sa razlogom izabrao reč kojom je izrazio svoje nadahnute misli, posebno zato što je to sasvim u skladu i sa izborom reči samoga Isusa Hrista – *prim. prev.*

U 20. stihu Gospod tačno navodi reči iz grčke verzije Septuaginte¹⁸, iz Pesme nad pesmama 5,2. Ta nadahnuti drama pokazuje sebičnu devojku koja nije spremna da svog voljenog pusti unutra, nije voljna da mu se potpuno preda. Tako Hristos stavlja pečat svog odobravanja na tu knjigu i pokazuje da je On sam istinski glavni junak, a da je Njegova buduća nevesta Njegova crkva na zemlji. Do sada nije bila voljna da Mu se u potpunosti preda, ali može da se nauči pokajanju.

Molitva: Gospode pun ljubavi, mi Ti se zahvaljujemo na tome što je Tvoja ljubav tako verna da nas ukorava i popravlja. Oni koji nas ne vole laskaju nam i neiskreno nas hvale. Sada, Gospode, mi dolazimo k Tebi da kupimo ono što imaš za prodaju bez novaca i bez cene. Čime da platimo? Nemamo ništa što bismo mogli da damo osim samih sebe – učini nas svojim dragovoljnim slugama.

Hvala Ti, Gospode, što si postao jedno s nama, boreći se u našoj borbi. Tražiš od nas samo to da pobedimo kao što si i Ti pobedio. Kako slavno društvo imamo u tom svom pobeđivanju! Odlučujemo da nosimo Hristov krst, zajedno sa Njim, iz dana u dan i da idemo Njegovim stopama. U Njegovo ime molimo Te, amin.

18 U originalu stoji oznaka za Septuagintu - LXX,

4. VRATA OTVORENA NA NEBU

Otkrivenje 4,1.2: Potom videh: i gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi koji čuh kao trubu gde govori sa mnom, reče: Popni se amo, i pokazaću ti šta će biti za ovim. I odmah bih u duhu; i gle, presto stajaše na nebu, i na prestolu seđaše neko.

Nebo nije prostor gde astronauti izvode svoje letove. Čak i kad bi čovek mogao da dospe do nekih drugih planeta u našem solarnom sistemu, ne bi video nebo koje je Jovan video u viziji. „*Bog je duh, i oni koji mu se klanjaju¹ treba da mu se klanjaju u duhu i u istini*“ (Jovan 4,24). Nebo je mesto gde se nalazi Božji presto; ali grešni smrtnici ne mogu tamo da dopru fizičkim sredstvima.

Međutim, data nam je takva mogućnost da verom gledamo u otvorena vrata na nebu. Ono što ćemo videti stvarnije je od svakog fizičkog objekta koji čovek pomoću teleskopa može da vidi u vasioni.

Otkrivenje 4,3.4: I Onaj što seđaše beše po viđenju kao kamen jaspis i sard; i oko prestola beše duga po viđenju kao smaragd. I oko prestola behu dvadeset i četiri prestola; i na prestolima videh dvadeset i četiri starešine gde sede, obučene u bele haljine, i imahu krune zlatne na glavama svojim.

Duga je jedinstvo sunčeve svetlosti i kišnih kapi u oblaku. Duga oko prestola predstavlja jedinstvo Njegove milosti (sunčeva svetlost) i Njegove pravde (kišna oluja). To mešanje pravde i milosti vidi se u krstu Hristovom, slavi neba.

Ko su „dvadeset četiri starešine“? Oni nisu anđeli, jer se reč „starešina“ u Bibliji nikad ne odnosi na njih, već se uvek odnosi na ljudska bića od iskustva i časti. Starešina je onaj, koji zauzima odgovoran položaj zbog svoje duhovne zrelosti.

Dvadeset četiri starešine imaju na glavi zlatne krune, na osnovu čega zaključujemo da su pobednici (videti Otkrivenje 2,10; 2. Timotiju

1 Obožavaju.

4,8). Dalje, oni se osećaju nedostojnim da u Isusovom prisustvu nose te krune (Otkrivenje 4,10.11), iz čega zaključujemo da su oni ljudi koji su otkupljeni sa zemlje Njegovom krvlju.

Budući da Biblija jasno uči da mrtvi u Hristu još uvek spavaju u svojim grobovima očekujući vaskrsenje prilikom Hristovog dolaska (videti 1. Solunjanima 4,16.17), kako to da su te dvadeset i četiri starešine već na nebu? Jedini odgovor koji možemo da nađemo u Bibliji jeste da su to „sveti“ koji su „ustavši iz grobova“ posle Hristovog vaskrsenja „otišli u sveti grad i pojavili se pred mnogima“ (videti Matej 27,50-53). Pavle kaže da je Hristos prilikom vaznesenja „zarobio zarobljeno“² (Efescima 4,8).

Zašto baš dvadeset četiri starešine, ni više ni manje? Sveštenici koji su pomagali u službi u drevnom hramu bili su podeljeni u dvadeset četiri grupe (videti 1. Dnevnika 24,1-18). Dužnost im je bila da pomažu prvosvešteniku. Ove dvadeset četiri starešine imaju čast da pomažu Hristu u Njegovom radu u nebeskoj svetinji. Oni znaju kako da pomognu zato što su i sami nekada bili slabi grešnici kao što smo mi.

Otkrivenje 4,5-11: I od prestola izlažahu munje i gromovi i glasovi; i sedam svetiljki ognjenih gorahu pred prestolom, koje su sedam duhova Božijih. I pred prestolom beše stakleno more, kao kristal; i nasred prestola i oko prestola četiri *živa stvorenja*,³ puna očiju spred i sastrag. I prvo *živo stvorenje* beše kao lav, i drugo *živo stvorenje* kao tele, i treće *živo stvorenje* imaše lice kao čovek, i četvrto *živo stvorenje* beše kao orao kad leti. I svako od četiri *živa stvorenja* imaše po šest krila naokolo, i unutra puna očiju, i mira ne imaju dan i noć govoreći:

‘Svet, svet, svet
Gospod Bog svedržitelj,
koji beše, i koji jeste, i koji će doći.’

2 „Zaplenio plen...“ Daničić-Karadžić.

3 „Životinje“, Daničić-Karadžić

I kad daše živa *stvorenja* slavu i čast i hvalu onome što seđaše na prestolu, što živi va vek veka, padoše dvadeset i četiri starešine pred onim što seđaše na prestolu, i pokloniše se onome što živi va vek veka, i metnuše krune svoje pred prestolom govoreći:

‘Dostojan si, Gospode, da primiš slavu i čast i silu;
jer si ti sazdao sve, i po volji tvojoj jeste i stvoreno je.’

Ko su ta četiri „živa stvorenja“? Na nebu postoje bića koja je teško opisati ljudskim jezikom. Kosmički brodovi šalju slike sa Marsa ili Saturna, koje savremeni astronomi ne mogu da opišu. Ako naše planete pružaju takav prizor, koliko je tek prizora Jovan mogao da vidi na nebu, ali ne i da ih opiše?

Ta živa stvorenja su vrlo verovatno iste one grupe anđela koje su Božji proroci gledali u viziji u Starom zavetu. Isaija je video serafime od kojih je „svaki imao šest krila“ i koji su dovikivali jedan drugom: „Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama (Isaija 6,3). Jezekilj je video „heruvime“ kojih je bilo četiri na broju (Jezekilj 10,1.8-22). Oni su takođe bili „puni očiju naokolo“ i imali su „četiri lica“. Zaharija je isto tako video „čtvora kola“ koja „su četiri nebeska duha što izlaze iz svog stana pred Gospoda sve zemlje“ (Zaharija 6,1-5). Proroku nikad nije bilo lako da opiše ono što je video u viziji.

Ta četiri živa stvorenja stoje bliže Božjem prestolu nego dvadeset četiri starešine. Sve ono što predstavlja Božji presto, predstavljaju i ona. Ona sve vide i u stanju su da daju izveštaj i upravljaju sa savršenim znanjem i mudrošću. Ona su ta koja predvode u bogosluženju pred Božjim prestolom, jer kad ona odaju slavu, čast i hvalu Bogu, dvadeset četiri starešine ih u tome slede.

Izглеda da postoje četiri aspekta njihovog delovanja i karaktera. Ispoljavaju razum, inteligenciju i ljubav, koje poseduju ljudi. Isto tako pokazuju veličanstvenost, hrabrost i smelost lava. Imaju potčinjavajuću, strpljivu snagu vola. A poseduju i vid, oštrinu vida i hitrinu orla. U izrailjskoj svetinji bili su predstavljeni heruvimima oko prestola milo-

sti u drugom odeljenju svetinje. Živa stvorenja su veličanstveni redovi nebeskih bića, koja sprovode Božju volju u ostvarivanju plana spase-nja. Organizacija Božje nebeske vladavine daleko je složenija od bilo čega u našem svetu, kojim upravljaju kompjuteri i tehnologija.

„U analima ljudske istorije uspon naroda, podizanje i padanje carstava, naizgled zavise od volje i junaštva ljudi. Izgleda kao da je razvoj događaja u velikoj meri određen njihovom snagom, ambicijom ili hirovima. Ali je zavesa u Božjoj Reči povučena u stranu, i mi iza, iznad, i kroz sve igre i protivigre ljudskih interesa, sile i strasti, gledamo oruđa Svemilostivoga kako tiho i strpljivo ostvaruju namere Njegove sopstvene volje... Ova je pouka iznesena kroz divne simboličke prikaze date proroku Jezekilju... Simboli, koji su mu bili prikazani, otkrili su silu iznad sile zemaljskih vladara.“⁴

4 *Vaspitanje*, Elen Vajt, str. 173, 177. orig.

5. ČUDNA KNJIGA KOJU NIJEDAN ČOVEK NIJE MOGAO DA OTVORI

Otkrivenje 5,1-3: I videh u desnici onog što seđāše na prestolu *svitak*¹ napisan iznutra i spolja, *zapečaćen* sa sedam pečata. I videh anđela jakog gde propoveda glasom *jakim*²: Ko je dostojan da otvori *svitak* i da razlomi pečate *njegove*? I niko ne mogaše ni na nebu ni na zemlji, ni pod zemljom da otvori *svitka* ni da zagleda u *njega*.

Uobičajene knjige drevnih naroda nisu bile kao naše današnje knjige. To su bili dugi komadi pergamenta ili papira obmotani oko štapa, kao što danas uvijamo tkanine u prodavnici. U doba Rimljana bio je ponekad običaj da se testament pre čovekove smrti pripremi tako da se spolja zatvori pečatima svedoka.

Nije nam rečeno kako se zove ova knjiga koju je Jovan video. Ali, ona je sadržavala otkrivenje nepoznatih tajni, za čijim je razumevanjem Jovan žudeo. Da li bi ona možda mogla da sadrži, ne samo tajne onoga što će doći, nego i sudbinu ljudskog roda i samog univerzuma?

Vlasnik komada zemlje poseduje dokument poznat kao tapija, što je za njega garancija da je ta zemlja zauvek njegova. Kad su naši praroditelji sagrešili u Edemskom vrtu, oni su svoju tapiju preneli na sotonu. Međutim, to pravno nije bilo njegovo. Pravno, ono je u rukama Onoga, koji sedi na prestolu.

Taj tajanstveni „svitak“ sadrži sudbinu svakog čoveka na zemlji. Na primer, odluka jevrejskih vođa da razapnu Sina Božjeg „zabeležena je u knjizi, koju je Jovan video u ruci Onoga koji sedi na prestolu, u knjizi koju nijedan čovek ne može da otvori. U svoj svojoj osvetoljubivosti, ova odluka će se pojaviti pred njima onoga dana kada knjigu bude otpečatio Lav iz plemena Judina.“³

1 „Knjigu“, Daničić-Karadžić.

2 „Velikim“, Daničić-Karadžić.

3 *Hristove očigledne pouke*, str. 294 orig.

Otkrivenje 5,4.5: I ja plakah mnogo što se niko ne nađe dostojan da otvori i da pročita *svitak*, niti da zagleda u njega. *Ali* mi jedan od starešina reče: Ne plači, evo je nadvladao lav, koji je od kolena Judinog, koren Davidov, da otvori knjigu i razlomi sedam pečata njenih.

Ukoliko ovaj svitak ne bude otvoren, niko neće moći da otme od sotone ono što smo Adam i mi izgubili. Razlog što je Jovan tako mnogo plakao je taj što je video da se na sceni nije pojavio niko ko bi bio dovoljno jak i dovoljno pravedan da povрати ono što je ljudski rod bio izgubio. Jedino dobar čovek poput Jovana može tako do dubine svoje duše da oseti bol usled zabrinutosti za druge, za spasenje izgubljenog sveta, a ne samo za sebe i svoje voljene.

Neko je bio rekao: „Otkrivenje nije napisano bez suza, niti će bez suza biti shvaćeno.“ Samo je potrebno da bude spasenje i samo otkupljeni grešnik može da plače zato što je svet, izgleda, osuđen na propast. Jovan je bio grešnik otkupljen Božjom blagodaću. Bog mu je dao sposobnost da prolije te suze! Nema potrebe da se bojimo suza. Čak je i „Isus plakao“.

Bogu hvala, Jovanu nije dopušteno da plače dugo! Našao se neko ko može da otkupi nasleđe, neko ko može da otuđenu decu vrati na njihov posed, da povрати sve što je bilo izgubljeno. A ko je to? Onaj koji je nazvan „lavom“. Možda Jovan sada očekuje da ugleda nekog moćnog osvajača čija sila izaziva strahopoštovanje. Zamislite njegovo iznenađenje kad pogleda ponovo:

Otkrivenje 5,6.7: I videh, i gle, nasred prestola i četiri živa *stvorenja*, i posred starešina jagnje stajaše kao *da beše* zaklano, i imaše sedam rogova, i sedam očiju, koje su sedam duhova Božijih poslanih po svemu svetu. I dođe i uze knjigu iz desnice onog što seđaše na prestolu.

Dok Jovan gleda tamo-amo kako bi pronašao veličanstvenog lava, začuđen je što umesto toga vidi rastrgnuto krvavo jagnje. Da li je to

Moćni Osvajač, koji je u stanju da učini ono što „niko ni na nebu, ni na zemlji, ni pod zemljom“ nije bio u stanju da uradi?

Kako Jagnje može isto tako da bude i Lav? Zato što je predalo sebe na smrt krstovu. Svirepost, ambicija, sila, sebičnost, politička ili vojna prednost, nikada ne mogu da zadobiju večnu moć. Jagnje je pobedilo ljubavlju. Put samopožrtvovanja postao je put pobeđe.

Koja bi časna osoba dovela sebe dotle da prezre ili zanemari jednu takvu žrtvu? Ispostavilo se da je ljubav najjača sila u univerzumu. Ljubav osvaja čak i tvrdoglavo srce. Svi će se i na nebu i na zemlji jednoga dana pokloniti pred Jagnjetom koje je postalao Lav. „*Hristova ljubav nas nagoni*“ (2. Korinćanima 5,14).

Ponekad se naše srce uzdiže ispunjeno radošću i hvalom tako da ne možemo da zadržimo izliv svojih osećanja. Dvadeset četiri starešine, živa stvorenja i svi anđeli gromko i nezadrživo zapevali su slavnu pesmu veličanstveniju od svake muzike, koja se ikada čula na zemlji:

Otkrivenje 5,8-12: I kad uze knjigu, četiri živa stvorenja i dvadeset i četiri starešine padoše pred Jagnjetom, imajući svaki *harfu*,⁴ i zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetih. I pevahu pesmu novu govoreći:

„Dostojan si da uzmeš *svitak*, i da otvoriš pečate *njegove*; jer si se zaklao, i *otkupio* si nas Bogu krvlju svojom, od svakog kolena i jezika i naroda i plemena, i učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji.“

I videh, i čuh glas anđela mnogih oko prestola i živih stvorenja i starešina, i beše broj njihov *deset hiljada puta deset hiljada*,⁵ govoreći glasom velikim:

„Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov.“

4 „Gusle“, Daničić-Karadžić.

5 „Hiljada hiljada“, Daničić-Karadžić.

Svet je ponekad čuo divnu muziku, ali nikada tako slavnu kao što je bila ta pesma hvale Jagnjetu, koje je bilo zaklano. Njegova je ljubav otišla do najudaljenijih granica samog pakla u potrazi za izgubljenim ljudskim dušama. Ta ljubav je pobedila. Izgubljeno je bilo nađeno.

Niko iz tog bezbrojnog mnoštva koje jednoglasno peva ovaj refren ne peva iz straha; sva srca pucaju od hvale i čuđenja, istinskog obožavanja Onoga, koji je ispraznio samog sebe⁶ dajući sebe na žrtvu tako potpunu da je pogledu svih stvorenih bića za čitavu večnost otkrila dubine beskrajne Božje ljubavi. Mi možemo da naslutimo taj početak pulsiranja večnog života u svom srcu ukoliko imamo čežnju da se pridružimo toj pesmi.

Ono što nadahnjuje tu slavnu pesmu još danas možemo da načini-
mo predmetom svog proučavanja – [*a to je*] Hristov krst. U proslavljenom Hristu, otkupljeni će uvek videti Hrista raspetog.

„Sedam rogova i sedam očiju“ predstavljaju simbole Hristove moći i mudrosti. Broj sedam ukazuje na potpunost ili savršenstvo.

Otkrivenje 5,13.14: I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore:

„Onome što sedi na prestolu, i jagnjetu blagoslov i čast i slava i *moć*⁷ va vek veka.“

I četiri živa *stvorenja* govorahu: amin. I dvadeset i četiri starešine padoše i pokloniše se onome što živi vavek veka.

Na kraju neće ostati ni traga od pobune ili neprijateljstva u Božjem velikom univerzumu. Svako stvorenje pridružiće se ovom obožavanju Oca i Jagnjeta. Pošto sotona i oni koji mu služe nikada neće pristati da se pridruže takvoj pesmi hvale Hristu, jasno je da ti stihovi upućuju na vreme kada će greh i oni tvrdoglavo prionuli uz njega doći svome kraju u ognjenom jezeru (videti Otkrivenje 20,12-15).

6 U smislu da se u potpunosti odrekao samoga sebe, ispraznio se do poslednje kapi... U engleskom tekstu, po ugledu na grčki original: „Who emptied Himself“ .

7 Država. Daničić-Karadžić.

Da li je Bog vredan tako beskrajne odanosti? Kada bi dokazi o Njegovoj veličini, koje vidimo u onome što je stvorio, bili sve što o Njemu znamo, rado bismo kazali da. Ali daleko iznad Njegovog veličanstva i moći, očiglednih u stvarima koje je stvorio, stoji taj krst sa čudesnim razotkrivanjem Njegovog samopožrtvovanog karaktera.

Knjiga otkrivenja prevazilazi sve druge zemaljske knjige po tome što prepoznaje tu vrhunsku realnost – onu kojoj nikakva ovozemaljska nauka ili filozofija ne može da se približi.

6. PRELAMANJE PEČATA TAJANSTVENE KNJIGE

Otkrivenje 6,1.2: I videh kad otvori jagnje jedan od sedam pečata, i čuh jedno od četiri *živa stvorenja* gde govori kao glas gromovni: Dođi i vidi. I videh, i gle, konj beo, i onaj što seđaše na njemu imaše strelu; i njemu se dade venac, i iziđe pobeđujući, i da pobedi.

„Sedam pečata“ dovode nas ili do slavne pobeđe, ili do užasnog poraza; do obožavanja i hvale prilikom Isusovog dolaska, ili da obraćanja stenama da nas sakriju od gneva Jagnjetovog. Oni nas dovode do života ili smrti. Za spasene, Hristos je zaklano Jagnje; za izgubljene, On je osvetnički lav iz Judinog plemena. Bog će otrti svaku suzu iz očiju spasenih; izgubljeni će toga dana ridati u agoniji.

Svirepa bitka besni između svetlosti i tame, između Hrista i sotone. Svako od nas ima neku ulogu u toj borbi; ne možemo da pobeđemo.

Konji simbolizuju Božje glasnike. Odaslani glasnici donose i spasenje i sud. Saradnja sa Bogom podrazumeva život i pobeđu: suprotstavljanje poraz i smrt.

Četiri konja i njihovi jahači očigledno predstavljaju rad Božjih anđeoskih glasnika za zemlju, koji navode ljude na pokajanje, štite pravednike i obuzdavaju bezbožnike, bore se sa nepravednicima i pokušavaju da ih dovedu do pokajanja, donose sudove i nevolje onima koji se opiru Božjoj blagodati ne bi li ih naveli na pokajanje, kao i konačni sud i smrt onima koji odbijaju da se pokaju. Ovde vidimo i Božju ljubav i Njegovu pravdu, Njegovu milost i Njegovu pravedni gnev.

Tokom mnogih vekova proučavaoci Biblije posmatrali su ova tri panoramska niza događanja u svetu (sedam crkava, sedam pečata i sedam truba) kao da su paralelni. Poput TV kamere koja se kreće napred i nazad, obuhvatajući mnoge aspekte neke scene, tako i ova tri putovanja kroz svetsku istoriju otkrivaju Hristove stope koje nas vode ka završnim prizorima pobeđe. Ova knjiga je „Otkrivenje Isusa Hrista“ u istoriji.

Beli konj je sasvim prirodno simbol pravednosti i pobjede. Luk u ruci jahača može da predstavlja ubjeđenje koje Sveti duh šalje u srca ljudskih bića. „Kada se tvrđave vladara budu rušile, kad strele Božjeg gneva probodu srca Njegovih neprijatelja, Njegov narod će biti bezbedan u Njegovim rukama.“ „Reči apostola bile su kao oštre strele Sve-mogućega dok su osvedočavale ljude u njihovu strašnu krivicu odbacivanja i razapinjanja Gospoda slave.“¹

Beli konj je prikladan simbol trijumfovania jevanđelja u prvom veku istorije hrišćanstva. Ovo bi predstavljalo apostolsku crkvu, ili Efes iz Otkrivenja 2,1.

Otkrivenje 6,3.4: I kad otvori drugi pečat, čuh drugo *živo stvorenje* gde govori: Dođi i vidi. I iziđe drugi konj riđ, i onome što seđaše na njemu dade se da uzme mir sa zemlje, i da [*ljudi*] ubijaju jedan drugog, i dade mu se mač veliki.

Premda Biblija kaže da je Hristos „Knez mira“ (Isaija 9,6), ne možemo a da ne uvidimo kako je jevanđelje često donosilo razdor i krvoproliće. Ne zato što jevanđelje samo po sebi izaziva neslogu; dešava se, u stvari, da ljudi nakon što odbace jevanđelje, teže da primoravaju druge da rade protiv svoje savesti i nastoje da ih progone. Isus je kazao: „*Nemojte da mislite da sam došao da donesem mir na zemlju. Nisam došao da donesem mir, nego mač*“ (Matej 10,34).

Riđi konj je prikladan simbol krvavih progona, kojima su bili izloženi Isusovi sledbenici posle vremena apostola, što je period koji odgovara Smirni iz Otkrivenja 2,8.

Otkrivenje 6,5.6: I kad otvori treći pečat, čuh treće *živo stvorenje* gde govori: Dođi i vidi. I videh, i gle, konj crn, i onaj što seđaše na njemu imaše merila u ruci svojoj. I čuh glas između četiri *živa stvorenja* gde govori: Oka pšenice za groš, i tri oke ječma za groš; a ulja i vina neće biti.

1 *Dela apostola*, str. 45 orig.

Uslovi za Božji narod postajali su sve teži! Najpre, divan beli konj, koji je predstavljao čistotu i pobedu; zatim riđ, simbol progonstva; a sada crna boja.

„Glas“ koji govori najavljuje još gore vesti. „Oka pšenice“ ili ječma bila je dnevno sledovanje, kao što se funta i po² kukuruznog brašna čak i danas smatra dnevnim sledovanjem hrane siromaha u nekim zemljama trećeg sveta. Jedan „denar“ je u novozavetnim vremenima bio celodnevna radnička nadnica (videti Matej 20,1.2). Niko ne želi da mučno radi celog dana, a da zaradi samo funtu i po neke žitarice. „Glas“ najavljuje lošu vest o strahovitoj gladi.

Ali to nije glad za samo fizičkom hranom. „Gle, idu dani, govori Gospod Gospod, kad ću pustiti glad na zemlju, ne glad hleba ni žeđ vode, nego slušanja reči Gospodnjih“ (Amos 8,11). Posle vremena žestokog progonstva crkva se uzdigla i postala uspešna u svetu. Bio je to period Pergamske crkve iz Otkrivenja 2,12. Ugodne priče i ljudske tradicije potisnule su Božju reč. Oni koji su odlazili u crkvu nalazili su malo duhovne hrane, kojom bi nahranili svoju dušu. Primerci Biblije bili su retki, a čisto jevanđelje gotovo zaboravljeno. Malo Reči Božje postalo je dragoceno kao i malo hrane u vreme gladi.

Ali to nije značilo da je Bog povukao svog Svetog duha sa zemlje. Zaharija kaže da je ulje simbol Božjeg Duha (videti Zaharija 4,2-6). Duhovna hrana je možda retka, ali oni koji je žele mogu da nađu pristup Božjem Duhu. Tokom čitavog mračnog srednjeg veka Bog je imao ljude koji su nastavili da mu se klanjaju u Duhu i istini. Oni su se često skrivali po planinama.

Otkrivenje 6,7.8: I kad otvori četvrti pečat, čuh glas četvrtog *stvorenja* gde govori: Dođi i vidi. I videh, i gle, konj bled, i onome što seđaše na njemu beše ime smrt, i *Had*³ iđашe za njim; i njemu se dade oblast na četvrtom delu zemlje da ubije mačem i glađu i smrću i zverinjem zemaljskim.

2 Oko tri četvrtine kilograma.

3 „Pakao“ u Daničić-Karadžić.

Ova boja označava samu smrt. Vekovima je shvatanje dobrih poznavalaca Bibije bilo da četvrti konj označava smrtonosne uslove u kojima je crkva živela u srednjem veku, od negde 538. godine n.e. do vremena protetantskih reformatora kada je crkva bila delimično oslobođena od papske vlasti i progonstava.

„Četvrti deo zemlje“ bi tako predstavljao teritoriju gde su milioni mučenika bili utamničeni i gde su umrli tokom stoleća, koja su umešno nazvana mračnim srednjim vekom. Svetlost jevanđelja bila je skoro ugašena. Bila je to duhovna glad. Sada dolazi nada u bolja vremena:

Otkrivenje 6,9-11: I kad otvori peti pečat, videh pod oltarom duše pobijenih za reč Božiju i za svedočanstvo koje imahu. I povikaše glasom velikim govoreći: Dokle, Gospodaru sveti i istiniti! ne sudiš i ne *osvećuješ*⁴ krv našu na onima što žive na zemlji? I dane biše svakome od njih haljine bele, i rečeno im bi da počinu još malo vremena, dokle se navrše i drugari njihovi i braća njihova, koji valja da budu pobijeni kao i oni.

Ne bi trebalo da ovo shvatimo kao da su ti mučenici, koji vape za osvetom, stvarno bili živi u to vreme. Biblija ne uči da ljudi kad umru, odmah idu „na nebo“. Lazar, svakako, nije otišao tamo, jer je naš Gospod za njega rekao: „*Naš prijatelj, Lazar, spava... Isus je govorio o njegovoj smrti*“ (Jovan 11,11.13). Naš Gospod sigurno ne bi bio tako svirep da duše mučenika zatvori pod „oltarom“ ako su [*već*] su otišli na nebo čim su umrli! To mora da je simbolički jezik.

Tri teksta će nam pomoći da shvatimo ovaj simbol:

(1) nakon što je Avelja ubio njegov brat Kain, Gospod je rekao: „Glas krvi brata tvog viče sa zemlje k meni“ (1. Mojsijeva 4,10).

(2) „*Kamen će iz zida povikati, i greda iz građe će odgovoriti*“ (Ava-kum 2,11).

(3) „Evo nadnica, radnika, koji su poznjeli vaše njive, koja im je prevarom uskraćena viče i vika... je doprla do ušiju Gospoda Savaota“ (Jakov 5,4).

4 „Ne kaješ“ u Daničić-Karadžić.

Niko ne može da pomisli da je stvarna, doslovna krv Aveljeva vapila, ili da su kamen iz zida ili plata uskraćena radnicima, doslovno vikali! Bila je to pravda koja je simbolički vapila za odštetom. Jovan je video svete kao zaklane ispod žrtvenog oltara na ovoj zemlji, i kako leže mrtvi pod njim. Ali oni ne oživljavaju ponovo sve do prvog vaskrsenja (Otkrivenje 20,5).

Opšte je shvatanje da izraz „bela haljina“ predstavlja rad protestantske reformacije, koja je po prvi put odala počast mučenicima koji su umrli kao žrtve papstva. Najzad su ljudi kao što su Hus i Jeronim, omrznuti od strane papstva, bili počastvovani kao istinske Božje slugе. Među najprosvetljenijim nacijama, izopaćenost papskog svetogrđa i progonstava bila je u potpunosti razotkrivena. Umesto da budu smatrani zločincima, mučenici su bili hvaljeni zato što su umrli „za reč Božiju i za svedočanstvo koje imahu“. Na taj način, „dane biše svakome od njih haljine bele“.

Sada dolazimo do kataklizmičkih događaja u vreme kraja:

Otkrivenje 6,12-17: I videh kad otvori šesti pečat, i gle, zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno kao vreća od kostreti, i mesec posta kao krv; i zvezde nebeske padoše na zemlju kao što smokva odbacuje nedozrele plodove svoje kad je veliki vetar zaljulja. I nebo se izmače kao knjiga kad se savije, i svaka gora i ostrvo s mesta svojih pokrenuše se. I carevi zemaljski, i velikaši, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gor-skim; i govoriše gorama i kamenju: Padnite na nas, i sakrijte nas od lica onog što sedi na prestolu, i od gneva jagnjetovog. Jer dođe veliki dan gneva njegovog, i ko može ostati?

Srednji vek je sada prošlost, a veliki događaji počinju da zauzimaju centralno mesto na zemaljskoj pozornici.

Celi civilizovani svet bio je preneražen najvećim dotad zabeleženim zemljotresom u jutro praznika Svih svetih, 1. novembra 1755. godine. Epicentar je bio u Lisabonu, u Portugalu, a proširio se gotovo

preko cele Evrope i Severne Afrike. Blizu 30.000 ljudi je poginulo za šest minuta.

Mnogi su odmah shvatili da je taj događaj ispunjenje ovog proročanstva. Savremeni naučni pisci kažu: „Propast Lisabona 1755. godine n.e. bila je nesreća, koja je izvršila dubok uticaj na evropsku misao u poslednjem delu osamnaestog veka. Volter je bio... uzdrman usled mentalnog šoka, koji je doživeo na vest iz Lisabona... Gete, koji je u to vreme imao šest godina, sećao se kasnije kako se ‘demon strave’ širio po svetu. Svi su bili šokirani... Vesli [je rekao] da je ta opomena od Boga bila upućena ‘ne malim, običnim ljudima, nego velikim i učenim, bogatim i časnim neznabošcima obično nazivanih hrišćanima...’ Ispostaviće se da je propast Lisabona isto tako duboko uticala na umove i moral ljudi sredinom i krajem 1700-tih kao što su atomske bombe bačene na Japan 1945. imale uticaj na dvadeseti vek.“ (Basil Booth and Frank Fitch, *Earthshock*, London: J. M. Dent & Sons, 1978; pp. 95, 96)

Sledeći veliki događaj usledio je nekoliko godina kasnije. Na dan 19. maja 1780, dogodilo se nešto što je poznato kao veliki mračni dan. Mnogi ljudi su i ovo smesta prepoznali kao posebno ispunjenje ovog proročanstva. Čudna tama u Novoj Engleskoj nije bila izazvana pomračenjem, jer je mesec te noći bio pun. Negde oko podneva toga dana ljudi su morali da upale sveće. Krave su se vratile kući sa pašnjaka, kokoške su otišle u kokošinjac, ptice su se učutale. Pričalo se da je to bila najveća tama otkad su sinovi Izraelovi napustili Egipat. Taj strašan znak trajao je sve do otprilike jedan sat posle ponoći, kada se mesec pojavio crven kao krv. Mnoštvo hrišćana je te događaje odmah shvatilo kao ispunjenje šestog pečata.

Zatim, 13. novembra 1833. „*zvezde nebeske popadaše na zemlju kao što smokvino drvo odbacuje svoje nedozrele plodove*“. Nikada, ni ranije ni kasnije, nije viđen takav prizor. Evo izveštaja jednog očevica: „Zvezde nisu pale kao plodovi kao kad se zatrese nekoliko drveta, već kao da je samo jedno drvo u pitanju; one koje su se pojavljivale na istoku padale su prema istoku; one koje su se pojavljivale na severu – padale su prema severu; one koje su se pojavljivale na jugu (jer ja sam izašao iz svog boravišta u park) padale su prema jugu; i nisu pa-

dale kao kad padaju zreli plodovi. Daleko od toga. Nego su letele, bile su odbačene kao nezrelo voće, koje najpre odbija da napusti granu... bacane manje više snažno.“⁵

Tako se dogodilo da su ova tri izvanredna znaka na nebu usledila jedan za drugim, i to sve u okviru jednog prosečnog životnog veka. Umovi miliona ljudi bili su usmereni na ispunjenje biblijskog proročanstva. Nikada svetski događaji nisu toliko naelektrisali dobre poznavaoce biblijskog proroštva kao ova tri događaja.

Sledeći veliki događaj još pripada budućnosti – izmicanje nebesa poput svitka kad se savije. To će se desiti prilikom drugog dolaska Gospoda Isusa (Psalam 46,2.3; Isaija 24,1.19.20; Otkrivenje 16,20). „Planine se ljuljaju kao trska na vetru, a odvaljene stene padaju razbacane na sve strane. Čuje se urlik oluje, koja se približava. More postaje sve bešnje. Odjekuje i vrisak strašnog olujnog vetra, kao glas demona u misiji uništenja. Cela zemlja, nadima se i talasa, kao morski valovi. Njena površina puca. Kao da popuštaju i sami temelji. Planinski lanci tonu. Nastanjena ostrva nestaju. Morske luke, po svojoj pokvarenosti slične Sodomu, bivaju progutane od strane razbesnelih voda.“⁶

„*Ko će moći da opstane?*“ (Otkrivenje 6,17). „Carevi zemaljski“ i „velikaši“, i „robovi“ i „slobodnjaci“ znaće kada ovoj zemlji kucne poslednji čas. Oni su uvek bili suviše oholi da bi se molili za oprostjenje greha; sada ne mogu da gledaju u lice Božjeg Jagnjeta niti da podnesu Njegov prodoran pogled. Oni upućuju svoje dugo odlagane molitve kamenju i gorama!

Nema osude kao što je osuda odbačene ljubavi. Nema gneva tako užasnog kao što je gnev Jagnjetov, gnev Onoga koji je jednom za sebe rekao da je „krotak i smeran u srcu“. Odbaciti Hristov krst, otvrdnuti srce za navalu Isusove ljubavi, razapinjati Ga iznova, gaziti po Njemu i izvrgavati Ga otvorenoj sramoti, izdati Ga kao što je to Juda učinio, znači zaslužiti osudu univerzuma za čitavu večnost. Iako smo ponekad možda bili u iskušenju da posumnjamo, postoji zaista, nešto kao potpuna pravda; a ovi stihovi otkrivaju nam jednu stranu njene strahote.

⁵ *New York Journal of Commerce*, November 14, 1833.

⁶ *Velika borba*, str. 637 orig.

Postoji još jedna strana Božjeg karaktera – a to su nežna milost i praštanje posredstvom vere Isusove. Razumevnije i zahvalnost zarad te blagodati jesu ono što grešnika preobražava u sveca, jer omekšava ljudsko srce i podstiče ga na poslušnost svim Božjim zapovestima. Bog je i „*pravedan i opravdava onoga ko veruje u Isusa*“ (Rimljanima 3,26), jer je takvo verovanje odgovor iskrenog srca na zahteve golgotskog krsta. Ta strana Božje pravde može da bude objava koja je danas upućena tebi. „*Onoga, koji dolazi k meni, neću ni po koju cenu isterati napolje.*“ (Jovan 6,37)

7. ZNAK KOJI BOG STAVLJA NA SVOJ NAROD

Otkrivenje 7,1-3: I potom videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla zemlje, i drže četiri vetra zemaljska, da ne duva vetar na zemlju, ni na more, ni na kakvo drvo. I videh drugog anđela gde se penje od istoka sunčanog, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela, kojima beše dano da kvare zemlju i more, govoreći: Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim sluge Boga našeg na čelima njihovim.

Sedmi pečat neće biti otvoren sve dok ne stignemo do osmog poglavlja. Njegovo otvaranje događa se prilikom drugog Hristovog dolaska. Prema tome, delo zapečaćenja opisano u ovom poglavlju pada između događanja pri otvaranju šestog i sedmog pečata. Drugim rečima, to se dešava upravo pred sam Hristov drugi dolazak, ali posle padanja zvezda, što je bilo 1833. n.e. Šest pečata je pripremiло put za značajno delo te četvorice anđela i kao i delo onog posebnog anđela koji „se penje od istoka sunčanoga“.

Već smo u četvrtom poglavlju saznali kako anđeli upravljaju životom ljudi. Ta „četiri“ anđela sada deluju u svakom delu zemlje da bi sprečili nesreće i katastrofe, koje bi omele ili uništile Božje delo.

„Vetar“ se u Bibliji odnosi na trvenja, pometnju i rat među narodima. Svi smo mi videli šta se dešava kad četiri vetra duvaju istovremeno: vihor se savija u levak, što može da bude užasno razorno. Tako bi i neki politički, vojni ili socijalni uragan ili tornado mogao da omete napredak Božje spasonosne poruke svetu (videti Danilo 7,2; Jeremija 25,32). Sigurnost i mir, koje trenutno uživamo, dugujemo delovanju te četvorice anđela.

Jeremija opisuje šta će se dogoditi kad četiri vetra ljudske mržnje najzad budu pušteni: „Nevolja će poći od naroda do naroda, i velik će se vihor podignuti od krajeva zemaljskih. I u onaj će dan biti od kra-

ja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda“ (Jeremija 25,32.33). Ovo ne može da bude ništa drugo do velika predstojeća Armagedonska bitka, za koju Bog nalaže svojim anđelima da je zadržavaju sve dok On ne zapečati svoj verni narod.

Sada se pitamo: Šta je pečat živoga Boga? Jezekilj će nam pomoći da to razumemo, jer pominje „beleg“ koji se stavlja na čelo pripadnika Božjeg naroda (Jezekilj 9,3.4). Taj „beleg“ je znak pobjede nad grehom i odanosti Bogu.

Dok je u Egiptu, anđeo zatirač, prolazio zemljom da bi pogubio sve egipatske prvence, „zaobišao je“ one domove gde je znak krvi bio stavljen na dovratnike. Tako je, i tokom konačnog uništenja, anđelima uništenja zapovjedbno: „*Ne prilazite blizu nikome na kome je znak*“ (Jezekilj 9,6). „Pečat Božji“ je, dakle, znak, koji identifikuje Božji narod kao Njegov narod. Činjenica da im je stavljen na „čelo“ ukazuje na njegovu povezanost sa karakterom. Bog se veoma brine za karakter svog naroda. Sila koja stavlja taj pečat je Duh sveti (videti Efescima 4,30).

Jovan dalje opisuje ovaj pečat u Otkrivenju 14,1, govoreći da 144000 imaju „*Očevo ime napisano na svojim čelima*“. A kako je Bogu ime? U 1. Jovanovoj 4,8 čitamo: „Bog je ljubav.“ Kad se karakter naroda Božjeg preobrazu u savršenu ljubav, tada će na čelu da im bude zapisano „Očevo ime“.

Ali, kako se otkriva ljubav? „*Ljubav je ispunjenje zakona*“ (Rimljanima 13,10). Ako tvrdimo da volimo, a ne ispunjavamo zakon Božji, mi poričemo Božji pečat. I ako tvrdimo da držimo Božje zapovesti, a ne otkrivamo ljubav u svom životu, mi poričemo Svetog duha, koji utiskuje pečat na Božji narod, zato što je „rod duhovni ljubav“ (Galatima 5,22).

Pečat je znak autoriteta i povezan je sa zakonima vlade. „*Šta god da je napisano u carevo ime i zapečaćeno carevim pečatnim prstenom, niko ne može da opozove*“ (Jestira 8,8). Carica Jestira je znala da, ukoliko je car Asvir zapečatio zapis persijskog zakona, on nikada neće moći da bude promenjen. Bog govori preko Isaije: „*Zapečati zakon među mojim učenicima*“ (Isaija 8,16). Prema tome, pečat Božji ćemo naći u Njegovom zakonu.

Pečat mora da sadrži tri elementa da bi bio legalan:

- (1) Ime zakonodavca;
- (2) njegov položaj ili autoritet; i
- (3) teritoriju nad kojom vlada.

Na primer, pečat engleske kraljice bi glasio: „Elizabeta (ime), kraljica (položaj ili autoritet) Velike Britanije, Irske i Komonvelta (teritorija)“.

Sada se postavlja pitanje: Gde možemo da nađemo pečat Božji u Njegovom zakonu? Jedino zapovest o suboti sadrži sva tri suštinska elementa pečata:

(1) „Sedmi dan je subota/odmor¹ Gospoda Boga tvojega“ (ime zakonodavca);

(2) „za šest dana načini Gospod“ (Njegov položaj i autoritet, On je Stvoritelj);

(3) „nebo, zemlju, more i sve što je u njima“ (teritorija nad kojom On vlada).

Kad je Isaija govorio u Božje ime: „Sveži svedočanstvo, zapečati zakon među Mojim učenicima“, on je govorio o delu vraćanja Božjeg zakona na njegovo pravo mesto po pitanju autoriteta. Božje sluge su očigledno u Božjem zakonu nešto prevideli i zanemarile. Trebalo je da anđeo koji stavlja pečat na čelo pripadnika Božjeg naroda, obnovi to nešto pre nego što sedmi anđeo okonča istoriju sveta.

A sada pitamo: Koju zapovest danas obično zanemaruju Gospodnji „učenici“? To je, u stvari, četvrta zapovest, zapovest o suboti. Mnogi su se odvratili od prave subote Gospodnje, koja je sedmi dan, i prihvatili dan odmora koji je za njih izabrala i njegovo svetkovanje zapovedila Rimokatolička crkva, a to je prvi dan sedmice. Naš Gospod kaže da Njegov

1 Naša reč *subota* potiče iz hebrejskog jezika, od reči *šabat*, što znači *odmor*. U tom smislu, četvrta Božja zapovest u Daničićevom prevodu Starog zaveta u 2. knjizi Mojsijevoj 20,8-10 glasi „Sećaj se dana od *odmora* da ga svetkuješ. Šest dana radi i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan *odmor* Gospodu Bogu tvojemu“, dok u Šarićevom prevodu stoji: „Sjeti se *subotnoga* dana, drži ga svetim. Šest dana radi i obavljaj sve poslove svoje. Ali sedmi dan jest *subota*, dan *odmora* u čast Gospodu Bogu tvojemu.“ Oba ova teksta su tačna, ali se u ovom stihu u Daničićevom prevodu ne navodi direktno reč *šabat/subota/odmor*, što može da nas dovede u zabunu po pitanju pravog dana od odmora ukoliko dobro ne poznamo Sveto pismo – *prim. prev.*

Sveti duh posvećuje Njegov narod kroz ispravno praznovanje subote: „*Držite svakako moje subote, jer je to znak između mene i vas tokom vaših naraštaja, da biste mogli da znate da sam ja Gospod, koji vas posvećujem*“ (2. Mojsijeva 31,13). Dalje, upravo svetkovanjem subote Božji narod dolazi do poznanja Boga; „*Svetite moje subote i one će biti znak između mene i vas, da biste znali da sam ja Gospod Bog vaš*“ (Jezekilj 20,20).

Subota nikada nije trebalo da bude ograničena samo na Jevreje kao naciju. Bila je posvećena za čoveka prilikom stvaranja, mnogo pre nego što je postojao ijedan Jevrejin. Svetkovao ju je Isus, koji je naš božanski Primer. On je rekao da nije došao da zakon promeni niti da ga ukine. „*Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ukinem, nego da ispunim.*“ „*Ko god, dakle, prekrši i najmanju od ovih zapovesti – i uči tako ljude, biće nazvan najmanjim u carstvu nebeskom*“ (Matej 5,17.19).

Dalje, Isus je rekao svojim učenicima da drže subotu čak i posle Njegovog raspeća i vaskrsenja (videti Matej 24,15-21). Pravi sedmi dan subotu držali su i apostoli i hrišćani iz neznaboštva (videti Dela apostolska 18,1.4; 17,2; 13,42-44). Jovan kaže da će Božji narod u poslednje vreme držati sve Njegove zapovesti, a to podrazumeva i subotu: „*Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu*“ (Otkrivenje 14,12). I na kraju, subota će biti verno proslavljana na novim nebesima i novoj zemlji, koje će Gospod stvoriti (Isaija 66,22.23).

Primiti „Božji pečat“ prema tome znači primiti znak raspoznavanja, koji odvaja nekog kao sasvim drugačijeg i posebnog. Anđelima uništenja je rečeno: „*Nemojte da prilazite blizu nikome na kome je taj znak*“ (Jezekilj 9,6). Međutim, svi ostali, uključujući i „*starešine, koji su bili ispred hrama*“, trebalo je da budu pogubljeni. Da li svetkovanje istinske subote kategoriše neku osobu kao različitu od većine ljudi?

Da, sasvim izvesno. U ovom takozvanom „hrišćanskom dobu“, jedna od najkarakterističnijih stvari, koju neka osoba može da učini jeste da svetkuje istinsku subotu Gospodnju, sedmi dan, dan koji je On odvojio i posvetio, a to je subota.² Ceo svet, hrišćanski i paganski,

2 Eng.: „Yes, most certainly. In this so-called “Christian age,” one of the most peculiar things that a person can do is to observe the true *Sabbath* of the Lord, the seventh day, the day He set apart and sanctified, which is *Saturday*.“

redovno koristi Gospodnju pravu subotu kao najprometniji radni dan. Milioni, pod uticajem neznaboštva i papstva, proslavljaju prvi dan sedmice umesto sedmog. Ova izrazita osobenost svetkovanja sedmog dana obeležava nekoga kao različitog od ostalih. To ukazuje na to da je subota pečat Božji.

Ali mora se imati na umu da je istinsko držanje subote plod pravog obraćenja Hristu. Nije reč samo o odmaranju tokom subote.³ Primiti pečat Božji putem pravog držanja subote⁴ znači prihvatiti rad Svetog duha na srcu, „odmaranje od greha i sopstvenog ‘ja’“: „*Ostaje dakle odmor*⁵ [držanje subote, na grčkom] za narod Božji. Jer onaj koji je ušao u njegov odmor, sam je prekinuo sa sopstvenim delima kao i Bog sa svojim“ (Jevrejima 4,9.10). Ta „dela“ su dela ponosa i samoljublja.

Delo ovog anđela koji zapečaćuje Božji narod je najvažniji poduhvat u današnjem svetu. I nastaviće se sve dok u „svakom narodu, plemenu, jeziku i kolenu“ Božji istinski sledbenici ne budu bili sakupljeni i zapečaćeni. Nikakva sila na zemlji ni u paklu ne može da spreči ostvarenje tog dela. Zarad toga, još malo vremena, „četiri anđela“ i dalje zadržavaju „vetrove sukoba“ u celom svetu. Ali samo malo – uskoro će doći to „*vreme nevolje, kakvog nikada nije bilo otkad je naroda*“ (Danilo 12,1).

Otkrivenje 7,4-8: I čuh broj zapečaćenih, sto i četrdeset i četiri hiljade zapečaćenih od svih kolena sinova Izrailjevih; od kolena Judinog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Ruvimovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Gado-

Ovde treba imati u vidu jednu važnu pojedinost. Na engleskom jeziku se za reč *subota* koriste dve različite reči, kao što se može videti u gornjoj rečenici u originalu. Jedna od njih je *Sabbath*, i ona označava *subotu* kao *sedmi dan u sedmici*, odnosno *Božji dan odmora*, dok druga, *Saturday*, označava *subotu*, jednostavno kao jedan od dana u sedmici, za koju mnogi misle da je, u stvari, šesti, a ne sedmi dan po redu. U tom smislu se i za *nedelju (Sunday)* često kaže da je *hrišćanska subota (Christian Sabbath)* odnosno hrišćanski dan od odmora. Stoga pripadnici nekih denominacija, da bi izbegli moguću zabunu, često *subotu* nazivaju *šabatom*.

3 Saturday

4 Sabbathkeeping

5 Sabbatismos, σαββατισμός, grčki: držanje subote, subotni odmor.

vog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Asirovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Neftalimovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Manasijinog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Simeunovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Levijevog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Isaharovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Zavulonovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Josifovog dvanaest hiljada zapečaćenih; od kolena Venijaminovog dvanaest hiljada zapečaćenih.

Neki se možda čude kako bi hrišćanski svet mogao da bude podeljen na dvanaest Izraelovih plemena. Objašnjenje nalazimo u Poslanici Rimljanima: „*Niti su svi oni deca zato što su seme Avramovo... Oni koji su deca mesa, oni nisu deca Božja; ali se deca obećanja računaju u seme*“ (Rimljanima 9,7.8). „*Nije onaj Jevrejin koji je to spolja... već je Jevrejin onaj koji je to iznutra; a obrezanje je obrezanje srca, u Duhu, a ne po slovu*“ (Rimljanima 2,28.29). Jakov upućuje svoju poslanicu u Novom zavetu hrišćanskom svetlu, ali ih naziva [imenom] „*dvanaest plemena, rasejanih na sve strane*“ (Jakov 1,1). Oni su istinski Božji narod, onaj koji veruje u Hrista.

Novi Jerusalim je Hristov grad, a ipak kapije nose imena dvanaest plemena Izraelovih, i svi oni koji ulaze unutra, prolaze kroz jednu od tih dvanaest kapija. Sam Isus bio je Jevrejin – iznutra, „po srcu, u Duhu“.

Zašto je Božji narod podeljen na dvanaest različitih plemena? Svako od dvanaest Izraelovih plemena na poseban način se po karakteristikama razlikuje od ostalih, što je objašnjeno u 1. Mojsijevoj 49,1-28 i 5. Mojsijevoj 33,6-24. Neće svi pripadnici svakog od plemena konačno biti ubrojani među pobednike zajedno sa 144000. „Iz“ svakog plemena bilo je zapečaćeno samo po 12000.

A ostali? Njihov izbor je bio da ne nadvladaju. Nedostaje čitavo Danovo pleme, očigledno zbog odbijanja da pobeđe greh ogovaranja: „Dan će biti zmija na putu, guja na stazi“ (1. Mojsijeva 49,17). Hajde da mi budemo među pobednicima!

Sada uviđamo da 144000 mogu da budu veoma veliko društvo:

Otkrivenje 7,9-12: Po tom videh, i gle, narod mnogi, kog ne može niko izbrojati, od svakog jezika i kolena i naroda i plemena, stajaše pred prestolom i pred Jagnjetom, obučen u haljine bele, i palme u rukama njihovim. I povikaše glasom velikim govoreći: Spasenje *pripada* Bogu našem, koji sedi na prestolu, i jagnjetu. I svi anđeli stajahu oko prestola i starešine i četiri *živa stvorenja*, i padoše na lice pred prestolom, i pokloniše se Bogu.

Govoreći: Amin; blagoslov i slava i premudrost i hvala i čast i sila i jačina Bogu našem va vek veka. Amin

Taj „narod mnogi“ može da obuhvata 144000, što je verovatno mističan broj. Brojevi u Bibliji ne računaju se uvek onako kako ih mi računamo. Kad je Isus nahranio 5000 ljudi, taj broj je bio „osim žena i dece“ (Matej 14,21). Jovan najpre čuje „broj onih koji su bili zapečaćeni“, 144000; a posle vidi „narod mnogi koji niko ne može izbrojiti, od svakoga jezika i kolena i naroda i plemena“. Očigledno je, taj „mnogi narod“ plod propovedanja „trojice anđela“, koji u poslednje vreme nose večno jevanđelje „svakome plemenu i jeziku i kolenu i narodu“ (Otkrivenje 14,6.7). U tom velikom mnoštvu ima mesta i za tebe!

Tih 144000 su besumnje oni, koji će biti živi na zemlji kad se Isus vrati. Oni su imali jedno posebno iskustvo. Moguće je da to veliko mnoštvo takođe uključuje i neke od onih koji su živeli u prošlim vremenima, i koji će biti vaskrsnuti kad Gospod dođe (1. Solunjanima 4,16.17). Saznajemo još nešto o ovom narodu:

Otkrivenje 7,13-17: I odgovori jedan od starešina govoreći mi: Ovi obučeni u bele haljine ko su, i otkuda dođoše? I rekoh mu: Gospodaru! Ti znaš. I reče mi: Ovo su koji dođoše od nevolje velike, i oprae haljine svoje i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj. Zato su pred prestolom Božijim, i služe

Mu dan i noć u crkvi Njegovoj; i Onaj što sedi na prestolu useliće se u njih. Više neće ogladneti ni ožedneti, i neće na njih pasti sunce, niti ikakva vrućina. Jer jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih.

Kako je ljubazno od jednog od dvadeset četiri starešine što je predupredio ovo Jovanovo i naše pitanje! Bog želi da mi razumemo ovu Knjigu.

Ova „velika nevolja“ je ona ista o kojoj je govorio Danilo, i koja dolazi upravo pred kraj: „*U to vreme [kad se vrata milosti zatvore] Mihailo će ustati [početi da vlada],... i biće vreme nevolje, kakve nije bilo od kada je naroda do tog vremena. I u to vreme tvoj narod biće izbavljen, svako ko se nađe zapisan u knjizi*“ (Danilo 12,1 – KJV).

„Oni su prošli kroz vreme nevolje kakve nije bilo otkako je ljudi, izdržali su strah muke Jakovljeve (videti Jeremija 30,6.7); stajali su bez posrednika u vreme poslednjeg izlivanja Božjih sudova... Videli su zemlju opustošenu glađu i pomorom, osetili su sunce koje je imalo snagu da prži ljude velikom vrućinom, a oni sami izdržali su patnje, glad i žeđ. Ali ‘više neće ogladneti ni ožedneti, i neće na njih pasti sunce, niti ikakva vrućina’ (Otkrivenje 7,16).“⁶

Oni su preživeli sedam poslednjih zala (videti Otkrivenje 16) nepovređeni. To su oni, o kojima se govori u Psalmima: „*Zato što si Gospoda, koji je moje utočište, zaista Najuzvišenijega, učinio svojim boravištem, nikakvo zlo te neće zadesiti, nikakva pošast neće se približiti tvome stanu.*“ „*Zato što je svoju ljubav na Mene stavio, zato ću ga izbaviti; na visoko mesto postaviću ga zato što je poznao Moje ime*“ (Psalam 91,9.10.14).

Može li se bilo kakvo bogatstvo, koje nudi ovaj svet, uporediti sa prednošću da budemo ubrojani u to veliko mnoštvo? Karakter nalik Hristovom, oblikovan u ovom životu, predstavlja plod naše vere u Hrista. Kada Hristos bude došao, On neće promeniti karakter ni jednog jedinog pojedinca. Nama je dato dragoceno vreme života da bismo bili

6 *Velika borba*, str. 649 orig.

usavršeni time što ćemo oprati svoje haljine u ubeliti ih „u krvi Jagnjetovoj“. I to sve blagodaću, a ne delima.

Mnogo je suza danas na našem licu; mi znamo za tugu, žalost, razočaranje, i mučno siromaštvo. Međutim, neće biti suza kad Božji narod ponese belu odeću – naučiće se pouzdanju u Gospoda i razumevanju da je sve ono što On čini za nas za naše dobro. Zašto bismo se osećali obeshrabrenim ako verujemo da Gospod, sve ono što nam se dešava, izvodi na dobro?

8. SEDMORICA ANĐELA OGLAŠAVAJU UZBUNU

Otkrivenje 8,1: I kad otvori sedmi pečat, posta tišina na nebu oko pola sata.

Šta bi moglo da izazove takvu „tišinu“?

Sedmo poglavlje je bilo ubačeno između događaja šestog i otvaranja sedmog pečata. Tokom šestog pečata, videli smo mnoge ljude, velike i male, koji su vikali stenama i gorama da padnu na njih i sakriju ih od lica Onoga, koji sedi na prestolu, i od gneva Jagnjetova. „Ko može ostati?“ – uzvikivali su.

Odgovor na to pitanje glasi da niko nije u stanju da opstane osim onih, koji su primili pečat Božji, znak potčinjavanja sopstvenog „ja“ da bude raspeto sa Hristom. Sedmo poglavlje je ubačeno kao Dobra vest kao odgovor na to pitanje nad pitanjima. Ali je velika većina zemaljskih stanovnika odbacila krst i izabrala da propadnu. I dok oni ginu, „na nebu“ vlada „tišina“.

Kako Bog može da obriše sve suze iz očiju svojih otkupljenih ako najpre ne obriše svoje sopstvene suze? Može li Bog da gleda sve te izgubljene kako stradaju u agoniji očajanja, a da ne doživi strašan jad? Svaka radosna harfa na nebu je utišana. Pobjeda Jagnjetova donela je večno spasenje onima koji su verovali; ali je donela večni gubitak svima onima koji nisu verovali. Bog je nežno voleo svakoga od njih, a voleli su ih i anđeli.

Ako je tih „pola sata“ proročko vreme, što će reći da je dan jednak godini, „tišina“ će trajati otprilike sedmicu dana. Može biti da je to neko neodređeno vreme.

Konačni trijumf Jagnjetov prilikom otvaranja sedmog pečata ne može da usledi sve dok Njegov narod, 144000, ne prihvati da primi pečat Božji na svoje čelo. To je ono što donosi sedmo poglavlje. Njegove sluge nisu nevažne; oni mogu da ubrazaju ili da odgode Njegov trijumf.

Otkrivenje 8,2-4: I videh sedam anđela, koji stajahu pred Bogom, i dade im se sedam truba. I drugi anđeo dođe i stade pred oltarom, i imaše kadionicu zlatnu; i beše mu dano mnogo tamjana da da molitvama svih svetih na oltar zlatni pred prestolom. I dim od kađenja u molitvama svetih iziđe od ruke anđelove pred Boga.

U ovom opisu vraćamo se na još jedan pregled događaja na zemlji počev od Hristovog vremena. Sedam crkava i sedam pečata dali su nam letimičan uvid u napredovanje Božjeg dela spasenja na zemlji onako kako se to odnosi na Njegov narod, kulminirajući trijumfom dok Njegove sluge primaju Njegov pečat. Sada treba da sagledamo svetsku istoriju u drugačijem svetlu. Trube su u biblijskom proročanstvu simbol rata. Duvanje truba je opomena, poziv na pripremu za nevolju.

Ove trube upozoravaju na događaje, koji su nalik na sedam poslednjih zala iz 16. poglavlja, ali ne mogu da budu identični iz više razloga:

(a) nesreće u vezi s trubama pomešane su s milošću, dok su poslednja zla nepomašana s milošću;

(b) trube su opomena ljudima da se pripreme, a kad poslednja zla počnu da se izlivaju više nema prilike za pripremu. Sve one nesreće iz prethodne istorije samo su predukus konačnih nesreća tokom sedam poslednjih zala.

Tako će sedam truba biti pregled „carstava ovog sveta“ (Otkrivenje 11,15) u njihovom međusobnom trvenju – ali, naravno, uvek u vezi sa Božjim delom na zemlji.

Ali najpre, jedna poruka nade i dobra vest! Dok „sedam anđela“ nadvladavaju ratove i sukobe na zemlji, jednom „drugom anđelu“ je naloženo da se seti potreba Božjeg naroda, da „*prinese* mnogo tamjana... *sa* molitvama svih svetih“. Zveckanje oružja nikada nije toliko glasno da uguši molitve Božjih svetih. Dobijamo uveravanje da je milost pomešana sa sudovima na koje nas upozoravaju sedam truba. I zaista, tokom svih tih mučnih vremena dok je trajalo duvanje u sedam truba, Bog nije zaboravljao na svoju samilost.

„Zlatni oltar“ i „tamjan“ vode nas ponovo do svetinje na nebu. Tamjan je prijatan za udisanje. Prikriva neprijatne mirise. Bio je prinošen neprestano na oltaru u jevrejskoj svetinji, predstavljajući ugodan miris Hristove pravednosti, koja pokriva ljudsku sebičnost i greh. Kad se molimo, nebo nas ne posmatra kao grešnike nedostojne da budu uslišeni. Naprotiv, nebo nas vidi u Hristu, i naše molitve bivaju Ocu učinjene ugodnim i mirisnim time što Hristos zauzima naše mesto.

To znači moliti se u Isusovo ime. On zna za iskušenja svog naroda, koji živi u svetu bola i sukoba. Hristos nas je sve obgrlio svojim rukama, tako da Otac, prihvatajući Hrista, prima i nas. U Hristovoj savršenoj pravednosti, Otac je radosno prihvatio čitav grešni ljudski rod. Vi ste Hristov rod, Njegovo sopstveno meso i krv. Dakle, ko god da ste, ne bojte se da se molite u Njegovo ime.

Da li oklevate da se molite zato što ne znate kako da to učinite na prihvatljiv način? Evo ohrabrenja: *„Duh nam, takođe, pomaže u našim slabostima. Jer mi ne znamo za šta i kako bi trebalo da se molimo, ali sam Duh posreduje za nas uzdisanjem koje se ne može iskazati... On posreduje za svete u skladu sa Božjom voljom“* (Rimljanima 8,26.27).

Ova misija blagodat nastavlja se dok sviraju sedam truba:

Otkrivenje 8,5.6: I uze anđeo kadionicu, i napuni je ognja sa oltara, i baci je na zemlju, i postaše glasovi i gromovi i sevanje munja i tresenje zemlje. I sedam anđela koji imahu sedam truba, pripraviše se da zatrube.

Kad Hristos bude prestao sa svojom službom kao Prvosveštenik i bude obukao svoje carske haljine, u svetinji više neće biti posredovanja za grešnike. Ali, to bacanje kadionice na zemlju očigledno znači da se za vreme događaja koji se odvijaju tokom sedam truba, Hristova spasonosna služba na zemlji nastavlja za one koji odluče da veruju u svetlost Njegovog jevanđelja. To ne mora nužno da znači da te nesreće, na koje nas sedam truba upozoravaju, dolaze od Boga; ništa u Otkrivenju ne ukazuje na to da ih On šalje. Pre će biti da On milostivo opominje svoj narod da se pripremi za nesreće koje sotona donosi na zemlju!

„Otkrivenje Isusa Hrista“ predstavlja uvek Dobru vest, i ovaj odlomak u osmom poglavlju ne može da bude izuzetak. Slika koju vidimo je sledeća: iako mnogo jada očekuje one koji uporno odbacuju istinu, istovremeno je u toku neprestana služba posredovanja za one koji izaberu da se pokaju. Za vreme sedam truba, sudovi pogađaju one koji progone i ubijaju Hristove mučenike, čija krv simbolički vapi za božanskom osvetom tokom petog pečata (Otkrivenje 6,9-11).

Sada ćemo sa sedam truba ponovo da budemo vraćeni nazad u istoriju, kako bismo pogledali još jedan paralelni razvoj događaja među ljudima na zemlji. Ovog puta vidimo ishod gneva i kazne, unutar same istorije, među onim segmentima čovečanstva koji su uveliko odbacili jevanđelje.

Otkrivenje 8,7: I prvi anđeo zatrubi, i posta grad i oganj, smešani s krvlju, i padoše na zemlju; i trećina drva izgore, i svaka trava zelena izgore.

Hrišćanska era (čiju nam rekapitulaciju Otkrivenje donosi) počinje sa Rimskom imperijom kao divnim, naprednim i bezbednim svetom. Ova prva truba pokazuje početak dugog niza razaranja i osvajanja koji su degradirali i podrivali nekad prekrasno carstvo. Naredne trube oslikavaju progresivno uništenje svega onog što je izgledalo bezbedno u tom starom svetu. Bilo je to kao kad bi Evropa, Amerika i svi civilizovani narodi bili uništeni u naše vreme, dok bi rasa neukih divljaka preuzela ruševine i započela novi mračni srednji vek.

Prorok Danilo je jasno predskazao da će Rimsko carstvo, ma koliko bilo jako, pasti i da će ga zameniti deset nezavisnih carstava (videti Danilo 2,40.42; 7,23.24). Građani carstva su se obogatili i izopačili, i na taj način su prizvali svoju sopstvenu propast. Na severu je bilo mnogo divljih neznabožackih plemena, željnih da se dočepaju bogatstva i udobnosti slabog i iskvarenog naroda na jugu.

Prvu ozbiljnu invaziju na Rimsko carstvo izvršili su Goti, predvođeni Alarikom 395. god. n.e. On je osvojio mnoge grčke gradove i zauzeo sam Rim 410. god. n.e.

„Grad“ može biti da nagoveštava da su divlji osvajači došli sa hladnog severa; „oganj“, možda opisuje sudbinu, koja je zadesila gradove i imanja; „krv“ možda opisuje pokolj stanovnika. „Drveće“ je uobičajeni biblijski termin za istaknute ljude i vođe, zaista prigodan izraz kad čovek ima na umu koliko je veliko drveće retko u drevnim biblijskim zemljama (videti Knjigu o sudijama 9,8-15).

Otkrivenje 8,8.9: I drugi anđeo zatrubi; i kao velika gora ognjem zapaljena pade u more; i trećina mora posta krv. I umre trećina stvorenja, koje živi u moru, i trećina lađa propade.

Odmah nam je skrenuta pažnja na more u kontrastu sa zemljom, na koju su bile ograničene posledice prve trube. To je kao da posmatramo veliku mapu civilizovanog sveta Rimske imperije. Vidimo da se nešto dešava na Sredozemnom moru, koje se u drevno doba zvalo Veliko more ili „Rimsko jezero“, preko koga su brodovi i rimska trgovina doneli velika bogatstva. Pitamo se da li je Rim, posle Alarikovog vremena, bio kažnjen najezdom osvajača sa mora.

Da, činjenica je da su Vandali pod Genzerikom u više navrata upadali u Rimsko carstvo sa mora, između 428. i 469. god. n.e. Na džinovskom filmskom platnu njihova osvajanja izgledala bi „kao velika vatrena planina bačena u more“. Taj moćni vođa doplovio je iz svog sedišta u Africi i prešao Sredozemno more da bi mučio bogate Rimljane u Italiji i Grčkoj, i uništio njihove brodove. Jedan rimski imperator, koji je skupio hrabrost da pruži otpor, sagradio je, u španskoj luci Kartagini, flotu od preko trista brodova, spremnu za rat. Genzerik je saznao za njegove planove, u tajnosti je probio odbranu luke i uništio flotu.

Godine 468. n.e. imperator Istočnog rimskog carstva pokušao je da Genzerika baci na kolena. Sto hiljada vojnika i mornara ukrcalo se, uz astonomske troškove, u 1113 brodova, ne bi li ga porazili u Kartagini, njegovom sedištu u Africi. Ali vandalski vođa ih je opet nadmudrio poslavši zapaljene „vatrene brodove“¹ u tu ogromnu flotu, što je izne-

1 Stari, obično, istrošeni brodovi, koji su služili za uništavanje protivničke flote i stvaranje panike među neprijateljskom vojskom.

nadilo ohole rimske trupe i izazvalo među njima potpunu pometnju, tako da su ponovo bile poražene.

Pre nego što je umro u dubokoj starosti i slavi, Genzerik je video pad Zapadnog rimskog carstva. Kakve li nesreće za imperiju, koja je rasla u sili punih hiljadu godina! Uzgred budi rečeno, mi svoju reč „vandalizam“ izvodimo iz reči Vandali.

Otkrivenje 8,10.11: I treći anđeo zatrubi, i pade s neba velika zvezda, koja goraše kao sveća, i pade na trećinu reka i na izvore vodene. I ime zvezdi beše Pelen; i trećina voda posta pelen, i mnogi ljudi pomreše od voda, jer behu gorke.

Delo uništenja starog rimskog sveta još nije bilo potpuno. Nešto još gore trebalo je tek da dođe; trebalo je da „izvori vodeni“ budućih naraštaja postanu gorki. Jedan novi ratnik, po imenu Atila, podigao se da uništi Rim. On je predvodio horde divljih i svirepih ljudi poznatih pod imenom Huni (odatile dobijamo ime današnje države Mađarske – engleski: Hungary). Pisci istorije opisali su pojavu Atila na istorijskoj pozornici kao blistavi meteor kako seva nebom poput munje. Došao je sa Istoka, skupljajući svoje sledbenike i iznenada ih je sručio na Rimsko carstvo.

Atila je opustošio veliki deo Evrope. „Hvalisao se time da trava nikada više nije rasla na mestu gde bi zgazio njegov konj. Bič Božji bilo je ime, koje je on sam sebi odredio... Imperator Zapadnog rimskog carstva, zajedno sa senatom i rimskim narodom, ponizno se i u strahu potčinio silovitom Atili.“²

Nakon što je Atila umro 453. godine n. e., hunska vojska je gotovo trenutno iščezla sa istorijske pozornice. Oni su zaista bili poput blistave zvezde, koja brzo dolazi i brzo odlazi. Huni, za razliku od Vandala, nisu plovili Sredozemnim morem, nego su sišli sa planina, izvorišta reka centralne Evrope. Uklapaju se u proročki opis.

² Alexander Keith, *Signs of the Times*, Volume 1, pages 267-269 (Edinburgh: William Whyte, 1833).

Otkrivenje 8,12.13: I četvrti anđeo zatrubi, i udarena bi trećina sunca, i trećina meseca, i trećina zvezda, da pomrča trećina njihova, i trećina dana da ne svetli, tako i noći. I vi-deh, i čuh jednog anđela gde leti posred neba i govori glasom velikim: Teško, teško, teško onima koji žive na zemlji od osta-lih glasova trubnih trojice anđela, koji treba da zatrube.

Prirodni rezultat takvih nesreća bila je „tama“. Obično se kaže da je hiljadu godina, koje su usledile posle pada Rima, bilo doba mračnog srednjeg veka. I nije samo u političkom svetu bila tama, tama je bila i u crkvi, koja je sama sebe nazivala Hristovom. Čak je i civilizacija zapala u tamu. „Uspon Rimske crkve na vlast obeležio je početak mračnog srednjeg veka. Kako se njena moć povećavala, tako je tama postajala sve gušća...“

„Negde krajem osmog veka, papine pristalice počele su da tvrde da su rimski biskupi u prvim vekovima postojanja crkve posedovali istu duhovnu vlast kakvu su sada prisvojili... Izgledalo je da tama po-staje sve gušća... U trinaestom veku uspostavljeno je najstrašnije od svih papskih oruđa – inkvizicija. Knez tame saradivao je s vođama papske hijerarhije. Na njihovim tajnim savetovanjima sotona i njegovi anđeli kontrolisali su um zlih ljudi. Podne papstva bilo je ponoć sveta. Moralna i intelektualna paraliza obuzela je hrišćanstvo.“³

Ali, na pomolu je bilo još nevolja! Sledeće što vidimo je podizanje jedne druge sile tame koja je trebalo da kazni one tobožnje hrišćane koji su obožavali idole i koji su se odvratili od čistog jevanđelja. Sto-tinama godina su narodi Evrope drhtali, zgrčeni od stalnog straha od muslimanskih osvajanja. Do današnjeg dana Islam ostaje bič za otpalo hrišćanstvo. Sada će, uz pomoć pete trube, sva pažnja da bude usmerna na uspon te dobro poznate sile.

3 *Velika borba*, str. 55-60 orig.

9. ŠTA BIBLIJA KAŽE O USPONU ISLAMA

Otkrivenje 9,1-4: I peti anđeo zatrubi, i videh zvezdu gde pade s neba na zemlju, i dade joj se ključ od studenca bezdana; i otvori studenac bezdana, i iziđe dim iz studenca kao dim velike peći, i pocrne sunce i nebo od dima studenčevog. I iz dima iziđoše skakavci na zemlju, i dade im se oblast, kao što i skorpije imaju oblast na zemlji. I reče im se da ne ude travi zemaljskoj niti ikakvoj zeleni, niti ikakvom drvetu, nego samo ljudima koji nemaju pečat Božji na čelima svojim.

Ovde je jedna nova religija izneta na svetlo dana, sa nekim učenjima, koja su dobra – to je zvezda koja je „pala s neba“, ali je pomešana sa „dimom“ iz „studenca bezdana“. Jevanđelje je sunčeva svetlost sveta; ali ova nova sila pomračuje sunce jevanđelja i duhovni vazduh koji je svetu potreban.

Islam je započeo tako što je osudio zlo idolopoklonstva pogrešno upražnjavanog u otpaljoj hrišćanskoj crkvi; i sve dotle, to je bilo u redu. Nikada ne treba da se klanjamo idolima. Postoji, zaista, samo jedan Bog i nikoga osim Njega ne treba obožavati. Srednjevekovni teolozi mogli su da opravdaju idolopoklonstvo samo otvorenim nepoštovanjem biblijskih učenja. Međutim, učenja islama [*iako*] preko potrebna kao bič za otpalu crkvu, unela su dodatni „dim“ u ovaj svet. Odbacivanje čiste novozavetne sunčeve svetlosti jevanđelja pripremiло je put za izbijanje tame iz bezdana.

„Studenac bezdana“ na grčkom znači bilo kakva pusta divljina tako da pogodno predstavlja Arabijsku pustinju, odakle su došli arapski muslimanski osvajači, brojni kao skakavci.

Abyssos je grčka reč za „studenac bezdana“, i iz nje je izvedena današnja reč *ambis*.¹ Savremeni muslimanski pisci koriste baš tu reč da bi opisali arapsko društvo iz kojeg se uzdigla moć islama:

¹ Eng. *abyss*.

„ARABIJA – Ambis tame

U to mračno doba, postojalo je jedno područje gde se prostirala tama teža i gušća... Arabija... je stajala izolovana, odsečena velikim okeanom peska. Arapski trgovci koji su lagano prelazili velika rastojanja... teško da su mogli da steknu i zrnce znanja na svojim putovanjima. U njihovoj sopstvenoj zemlji nije postojala nijedna obrazovna institucija nijedna biblioteka. Činilo se da niko nije bio zainteresovan za negovanje i unapređivanje znanja... Kako je samo njihov um bio zasićen sujeverjem, kako su njihove misli i običaji bili varvarski i divlji i kako su prosti i uniženi bili njihovi moralni standardi i zamisli.

... Nije postojao nikakav zakon osim zakona džungle. Pljačka, paljevina i ubijanje nevinih i slabih bili su deo svakodnevice... I najmanji incident bio je dovoljan da izazove rat koji bi buknuo pretvarajući se u divljanje i bes... Kakvi god da su bili pojmovi koje su imali o moralu, kulturi i civilizaciji, bili su primitivni i prosti... Obožavali su kamenje, drveće, idole, zvezde i duhove, ukratko sve što se dalo zamisliti osim Boga.⁴²

Iz tog „ambisa“ podigao se bič hrišćanstva. Persijski car Hozroje II dobio je jednoga dana pismo od nekog nepoznatog građanina Meke, koji ga je pozivao ga da prizna Muhameda kao Božjeg proroka. Car je s prezirom pocepao pismo. Nije ni slutio da će uskoro i on sam bedno da padne i da će njegovo carstvo biti uništeno dok će taj čudni prorok iz Meke vladati svetom.

Neki kažu da je pad Hozroja bio „ključ studenca bezdana“, zato što Muhamed nije mogao da zadobije političku i vojnu moć dok najpre ne padne Persijsko carstvo. Tada je Saracenima iz Arabije „data vlast“, i oni

2 Abul A'La Maududi, *Towards Understanding Islam*, Nairobi: The Islamic Foundation, Quran House, 1973; pages 41, 42.

su se uveliko množili dok ih po broju nije bilo kao skakavaca. Jedan pisac, ne misleći pritom na knjigu Otkrivenja, rekao je o tim Muhamedovim sledbenicima: „Osmanlije su se poput skakavaca rojile u svim pravcima i bile su primećene u svakom selu sve do samih zidova Carigrada.“³ Kao što škorpija napada, tako su u ratu sprovodili svirepu odmazdu.

Kad je Muhamed umro, nasledio ga je 632. godine n.e. Abubakr, koji je mobilisao arapska plemena u cilju osvajanja. On im je naložio da poštuju religiozna ubeđenja onih naroda, koji su verno držali Božji zakon. Njegovi ljudi trebalo je da budu bič samo za one, koji su se klanjali idolima. Ovaj letimičan pogled na istoriju otkriva rani duh islama. (Čak i danas muslimani poštuju one, koji istinski pokazuju strahopoštovanje prema Božjoj Reči). On je svojim vojnicima zapovedio:

„Neka vaša pobeda ne bude umrljana krvlju žena i dece. Nemojte uništavati palmino drveće, niti paliti žitna polja. Ne secite voćke, niti loše postupajte sa stokom, sem što ćete je ubijati da biste jeli... Naći ćete neke religiozne osobe koje žive povučeno u manastirima, i nameravaju da na taj način služe Bogu; ostavite ih na miru, niti ih ubijajte niti uništavajte njihove manastire; a naići ćete i na drugu vrstu ljudi, koji pripadaju zbornici sotoninoj, koji su obrijali teme; svakako im razbijte glavu i nemojte imati milosti sve dok ne postanu muhamedanci ili ne plate danak.“⁴

Ko su bili ljudi sa „pečatom Božjim na svojim čelima“, za koje je Abubakrovim vojnicima bio dat nalog da ih poštede? Tokom čitave istorije bilo je vernih poštovalaca Gospodnje istinske subote, koja je uvek bila „pečat Božji“ (videti sedmo poglavlje). I u doba Muhameda i Abubakra bilo je takvih vernih ljudi. Činilo se da neki veći autoritet od Abubakra obezbeđuje zaštitu svom vernom narodu! Ovde vidimo primer onog tamjana milosti, koji je još uvek bio prinošen za vreme tih mračnih vekova duvanja u trube.

3 Herbert Adams Gibbon, *The Foundation of the Ottoman Empire*, page 198.

4 Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Volume 5, Chapter 51.

Ali predstojeći iscrpljujući osvajački ratovi bili su i te kako užasni. Jovan sada pokušava da opiše prizore iz saracenskih borbi, u kojima su korišćene puške i barut, iako u njegovim danima niko nikada nije čuo za takve izume:

Otkrivenje 9,5-11: I dade im se da ih ne ubijaju, nego da ih muče pet meseci; i mučenje njihovo beše kao mučenje skorpionino kad ujede čoveka; i u te dane tražiće ljudi smrt, i neće je naći; i želeće da umru, i smrt će od njih bežati. I skakavci behu kao konji spremljeni na boj; i na glavama njihovim kao krune od zlata, i lica njihova kao lica čovečija. I imahu kose kao kose ženske, i zubi njihovi behu kao u lavova; i imahu oklope kao oklope gvozdene, i glas krila njihovih beše kao glas kola kad mnogi konji trče na boj; i imahu repove kao skorpionine, i žalci behu na repovima njihovim; i dana im beše oblast da ude ljudima pet meseci. I imahu nad sobom cara anđela bezdana kome je ime jevrejski Avadon, a grčki Apolion.

Ovaj opis može danas da nam izgleda kao nekakva fantastika, ali ljudima, koji su živeli u „sigurnosti“ Istočnog rimskog carstva, izveštaji o osvajačkim hordama Saracena umnogome su zvučali baš tako. Slično izveštajima o pošasti nadolazeće najezde skakavaca, građani carstva živeli su u stalnoj senci islamskog biča.

Arabljeni su uveliko koristili konje u svojim osvajačkim ratovima. „Krone“ mogu da predstavljaju turban, koji je mnogo vremena bio prepoznatljivo nacionalno obeležje Arabljana kad je reč o pokrivanju glave. Vojnici su imali dugu kosu.

Ovde imamo jedan test tačnosti proročanstva i istorijskog ispunjenja „pet meseci“. U biblijskom proročanstvu jedan dan simbolično predstavlja jednu godinu (videti Beleške o poglavlju 2,10). Mesec u biblijskom proročanstvu ima 30 dana (uporediti 1. Mojsijeva 7,11; 8,4; i 7,24; takođe uporediti 42 meseca iz Otkrivenja 11,2 i 1260 dana iz 11,3 i 12,6). Tako bi „pet meseci“ proročkog vremena bili isto što i 150 godina.

Saracenima (muslimanima) je „bila data vlast“ da „muče“ civilizovano Istočno rimsko carstvo tokom tih 150 godina, ali ne da „ih ubi(ja)ju“, to jest, ne da ih osvoje. Tih 150 godina trebalo je da otpočnu od vremena „kad oni budu imali cara nad sobom“. U knjizi Priče Solomonove kaže se da „*skakavci nemaju cara, a ipak se svi kreću napred u redovima*“ (Priče Solomunove 30,27). Međutim, „skakavci“ muslimanskih osvajača bili su izuzetno organizovani u svom rušilačkom delu, jer su imali vođu čija su naređenja sledili.

Stotinama godina posle Muhamedove smrti, njegovi sledbenici bili su izdelfeni u razne grupe i frakcije bez centralne vlasti ili cara. Ali krajem 13. veka, Osman je osnovao organizovanu vladavinu poznatu kao Osmanlijsko carstvo. „Anđeo iz studenca bezdana“ nazvan je „anđelom“ u smislu grčke reči koja isto tako znači „vesnik“ ili „službenik“. Sultan je postao glavni službenik muslimanske religije. Ime na jevrejskom „Avadon“, i na grčkom „Apolion“ znači „onaj koji uništava“. Takav je uvek bio karakter osmanlijskih vladara.

Ozbiljni poznavaoi Biblije istraživali su pre 150 godina ispunjenje ovog proročanstva u istoriji i ustanovili su da je Osman, prvi „car“ muslimana, preduzeo 1299. godine n.e. svoj početni napad da bi „mučio“ civilizovani svet Istočnog rimskog carstva. Ti poznavaoi proročanstva oslanjali su se na osnovanu tvrdnju Edvarda Gibona da je napad izveden 27. jula te godine.⁵

Pitamo se da li su osmanlijski Turci „mučili“ Istočno rimsko carstvo 150 godina. Istorija nam kaže da su oni održavali gotovo stalni rat u vidu uznemiravanja i mučenja od 1299. n.e. do 1449, što je tačno 150 godina, a da nisu u potpunosti vladali nad njima. A onda je došlo do velike promene.

Imperatori Istočnog rimskog carstva bivali su postepeno sve slabiji i izopačeniji sve dok svima nije postalo jasno da će ubrzo izgubiti svoju nezavisnost. Kad je imperator Jovan umro 31. oktobra 1448, njegova braća su ponizno zatražila pristanak turskog sultana Murata II da izabere njihovog starijeg brata da bude krunisan kao novi car, januara 1449. godine. Tako su, poklonivši se turskom sultanu, priznali

⁵ *Ibid.*, Volume VI, Chapter 64.

da je njihova nezavisnost došla svome kraju. Upamtite ovo, to je bitna pojednost.

Otkrivenje 9,12-15: Jedno zlo prođe, evo idu još dva zla za ovim. I šesti anđeo zatrubi, i čuh glas jedan od četiri rogla zlatnog oltara koji je pred Bogom, gde govori šestom anđelu koji imaše trubu: Odreši četiri anđela koji su svezani kod reke velike Eufrata. I biše određena četiri anđela koji behu pripremljeni na *sat*, i dan, i mesec, i godinu, da pobiju trećinu ljudi.

„Jedno zlo“ bio je uspon muslimanske sile. Drugo „zlo“ koje će uslediti je trijumf te sile. Trebalo je da zada smrtni udarac poslednjim ostacima Rimskog carstva i da nadalje terorize Evropu stotinama godina. „Treće zlo“ će biti konačni strašni gnev naroda, sa Božjim gnevom suda, koji će doneti svršetak istoriji našeg sveta (videti poglavlje 11,18).

Dakle, godine 1449. n.e. „šesti anđeo“ određuje sveze, koje, su do tada sprečavale muslimane da osvoje bogato i moćno Istočno carstvo. „Četiri anđela“ ... svezana kod reke velike Eufrata“ mogu se odnositi na četiri zasebne muslimanske provincije: Alep, Ikoniju, Damask i Bagdad. Za sultana je put bio otvoren, a prepreke uklonjene, da kasnije povede uspešan rat protiv Evrope.

Carigrad je, u stvari, pao pred naletom turske vojske 1453. godine n.e. Ali, obratite pažnju na sledeće: godine 1449. kad se navršilo vreme od „pet meseci“ proročkog vremena, odnosno 150 godina, nezavisnost evropskog carstva izgubljena je ne silom oružja, već zato što je car ponizno i dobrovoljno predao svoju nezavisnost u ruke Turaka. U stvari, on je rekao: „Ja ne mogu da vladam, osim ako ti to najpre ne dozvoliš.“ Imajte na umu ovo, dok budemo išli dalje, jer ćemo uskoro videti nešto izuzetno značajno.

Koliko je dugo Osmanlijsko muslimansko carstvo trebalo nezavisno da vlada? Tekst kaže: „*sat*, i dan, i mesec, i godinu“. Određeni član se u grčkom jeziku pojavljuje samo jednom na početku izraza, ukazujući da je reč o tačno određenom periodu. U biblijskom proročanstvu:

Jedna „godina“ od 360 dana predstavlja 360 doslovnih godina.⁶

Jedan „mesec“ od 30 dana daje 30 godina.

Jedan „dan“ od 24 sata je 1 godina.

Jedan „sat“ 1 x dvadesetčetvrtina godine, ili doslovno 15 dana.

Saberite sve i kao konačan zbir imamo 391 godinu i 15 dana.

Kada ovaj period od 391 godine i 15 dana počinje? Jasno, na kraju 150 godina, kada bi muslimani trebalo da prestanu da „muče“ Istočno rimsko carstvo i da krenu da ga osvoje. Poznavaoци Biblije dodali su 150 godina na Gibonov početni datum, 27. jul 1299, i došli do 2. jula 1449; zatim su dodali 391 doslovnu godinu i stigli do 27. jula 1840. Najzad su dodali i preostalih 15 dana, čime je dobijen kraj tog proročkog perioda – 11. avgust 1840.

Da li je turski sultan izgubio svoju nezavisnost tog istog dana tako što se ponizno i dobrovoljno potčinio evropskim vladarima, na isti način na koji je car Istočnog rimskog carstva izgubio svoju nezavisnost i predao se sultanu 1449. godine?

Biblijski poznavaoци proročanstva su smelo predskazali 1838. godine da će turski sultan izgubiti svoju nezavisnost avgusta 1840. Bio je to javni test principa „dan za godinu“ u tumačenju proročanstva.

Ispunjenje će takođe potvrditi da Knjiga otkrivenja ukazuje na nešto daleko značajnije od uspona i pada muslimanskog carstva. Otkrivenje je ključ koji Bog stavlja u naše ruke da bismo otpečatili tajnu o Njegovom sudu nad našim modernim pobunjenim svetom. Tamo gde nemarni čitalac ne vidi ništa drugo do neplodnu pustinju bez smisla, mi u Otkrivenju nalazimo skrivena blaga od ogromne važnosti za Božji narod.

Za trenutak ćemo videti šta istorija kaže da se dogodilo 11. avgusta 1840.

Najpre, pogledajmo nakratko šta Jovan kaže kako je turska muslimanska vojska nekada vekovima zastrašivala Evropljane. Jovan je začuđen upotrebom baruta, i možda aludira na strahovit gubitak života, koji je usledio posle tog pronalaska:

⁶ Uporediti biblijsko računanje vremena u Otkrivenju 13,5; 12,6.14. Biblijska „godina“ iznosi 360 dana, a biblijski „mesec“ 30 dana.

Otkrivenje 9,16-19: I broj vojnika na konjima beše dvesta hiljada hiljada; i čuh broj njihov. I tako videh u utvari konje, i one što seđahu na njima, koji imahu oklope ognjene i plavetne i sumporne; i glave konja njihovih behu kao glave lavova, i iz usta njihovih izlažaše oganj i dim i sumpor. I od ova tri zla pogibe trećina ljudi, od ognja i od dima i od sumpora što izlažaše iz usta njihovih. Jer sila konja beše u ustima njihovim, i u repovima njihovim; jer repovi njihovi bivahu kao zmije i imahu glave, i njima udahu.⁷

Ovaj opis je izuzetno slikovit. Jovan opisuje ono što vidi na najbolji mogući način jezikom, koji mu je bio dostupan u vreme kada je živeo. On ništa nije znao, niti je čak sanjao o barutu ili vatrenom oružju.

Nikada nije postojala vojska od 200 miliona konjanika; ili je to grčki izraz koji označava uopšteno ogromne brojeve, ili uključuje sve vojnike i njihove pomoćnike u svim vojskama Osmanlijskog carstva tokom četiri veka njegove vlasti. Kako 15. i 16. stih idu zajedno, ovo bi izgleda bilo značenje. To slikovito označava ogromne horde.

Upravo ovde istorija beleži upotrebu baruta po prvi put u ljudskoj istoriji. Jovanu je prizor divljih muslimanskih ratnika na konjima, dok pucaju iz svojih pušaka, delovao kao „oganj, dim i sumpor“, koji su izlazili iz usta konja⁸.

Sve do 1453. n.e. zidovi Carigrada odolevali su napadima mnogih vojski. Tako je carstvo preživljavalo. Ali sada su Turci Osmanlije upotreбили novi izum – masivni top na barut da razore te nekada neosvojive zidove. Tako je propala poslednja odbrana Rimskog carstva. Hiljadu godina stara civilizacija bila je sada uništena.

Ali najzad, 1840. godine sebičnost i iskvarenost paralisali su nekada ponosno muslimansko carstvo. Godine 1838. došlo je do rata između turskih sultana i Egipta, pri čemu je Egipat izašao kao pobednik. Godine 1840. četiri moćna evropska naroda umešala su se iz straha da bi Egipat mogao da preuzme sultanov presto. U svojoj nevolji, ne-

⁷ Uđiti, nauditi.

⁸ Verovatno Abdulmedžid I.

moćni sultan dobrovoljno je položio svoju nezavisnost u ruke ta četiri evropska naroda, prepuštajući im da vode njegove poslove. On je vladaru Egipta poslao glasnika sa porukom od četiri evropska naroda, kojom je svoje poslove stavio u njihove ruke.

Datum? Upravo je na dan 11. avgusta 1840. godine, taj glasnik stigao u Aleksandriju, i toga dana predao poruku u ruke vladaru Egipta!

Toga dana, sultan je ponizno odustao od svoje nezavisnosti na isti način na koji je Murat II [*sic*] Istočnog rimskog carstva odustao od svoje i pokorio se sultanu 1449. godine. Nekada ogromno Osmanlijsko carstvo danas je rascepkano na balkanske države. I od toga dana, muslimanska Turska postoji samo uz dopuštenje i uz podršku evropskih naroda.

Kad se saznalo za tu činjenicu, mnoštvo čitalaca Biblije bilo je ubeđeno u tačnost principa „dan za godinu“ u tumačenju biblijskih proročanstava. Ono što je izgledalo kao nevažna istorija zapravo je pružilo najubedljiviji dokaz da su Danilova knjiga i Otkrivenje nadahnuti od Boga, i upućuju poruku od izuzetne važnosti za sve današnje stanovnike zemlje. Jedan naizgled beznačajan događaj postao je ključ za „otključavanje“ Otkrivenja.

Savremeni istraživači i stručnjaci se možda razilaze po pitanju preciznih detalja tačne hronologije, koji su obeležili početak i kraj ovog perioda od 391 godine. Zadivljujuće je da su glavni događaji iz duge istorije Osmanlija tako precizno predskazani. Kao što smo videli u knjizi proroka Danila, odgovor istorije je poput polovine slomljenog kamena koja odgovara onoj drugoj. Mnogi nevernici obratili su se 1840-ih osvedočivši se zahvaljujući ispunjenju proročanstva zasnovanog na principu „dan za godinu“, i time je vera nebrojenih miliona ljudi od tada bila na taj način ojačana. Gospod je svakako upravljao tim događajima koji su predstavljali ispunjenje proročanstva.

Otkrivenje 9,20.21: I ostali ljudi koji ne biše pobijeni zlima ovim, ne pokajaše se od dela ruku svojih da se ne poklanjaju đavolima ni idolima zlatnim i srebrnim i bronzanim i kamenim i drvenim, koji ne mogu videti ni čuti, ni hoditi;

niti se pokajaše od ubistva svojih, ni od čaranja svojih, ni od kurvarstva svog, ni od krađa svojih.

Iako su se horde muslimana obrušile na otpali hrišćanski svet, ljudi su odbili da nauče pouku o pokajanju. Evropska istorija tokom vremena šest truba gotovo je neprekidan zapis o sujeti, oholosti, ponosu i svireposti. Tako vidimo da Bog dozvoljava da „zla“ naiđu na ovaj svet da bi se ljudi osvestili i da bi ih doveo do toga da odgovore na jevanđelje. Nailazi zlo za zlom; a oni još uvek vole svoj greh. Da li će ih „treće zlo“ navesti na pokajanje? Kad to vreme dođe, biće suviše kasno!

10. JOVAN JEDE KNJIŽICU

Otkrivenje 10,1-4: I videh drugog anđela jakog gde silazi s neba, koji beše obučen u oblak, i duga beše na glavi njegovoj, i lice njegovo beše kao sunce, i noge njegove kao stubovi ognjeni; i imaše u ruci svojoj knjižicu otvorenu, i metnu nogu svoju desnu na more, a levu na zemlju. I povika glasom velikim, kao lav kad riče; i kad on povika, govoraše sedam gromova glasove svoje. I kad govoriše sedam gromova glasove svoje, htedoh da pišem, i čuh glas s neba koji mi govori: Zapečati šta govoriše sedam gromova, i ovo ne piši.

Mi možemo vrlo jasno da znamo kad taj anđeo silazi sa porukom, jer je sve to uključeno u oglašavanje šeste trube. Sedma truba se neće javiti dok ne stignemo do 11. poglavlja, stih 15. Prema tome, jasno je na osnovu onog što saznajemo u 9. poglavlju da se stvari opisane u tom poglavlju moraju dogoditi posle 1840. godine.

Tačno ispunjenje proročanstva o padu Osmanlijskog carstva toga datuma uveliko je ojačalo veru onih koji su se preko stotinu godina zanimali za proročanstva Danila i Otkrivenja. Temelji na kojima su oni gradili svoju proročku veru ostaju čvrsti za nas.

Taj drugi „anđeo“ predstavlja objavljivanje velike poruke svetu, zasnovane na učenjima „knjižice“, za koju Jovan posebno primećuje da je sada „otvorena“. Koja bi to knjiga mogla da bude? Čitamo da je anđeo mnogo ranije rekao proroku Danilu da „zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu“ koju je bio napisao „do poslednjeg vremena“ (Danilo 12,4).

Mi se pitamo kada je došlo to „poslednje vreme“. Odgovor glasi: pri kraju mračnog doba progonstva. Dokaz nalazimo kod Danila: „*Neki od tih razumnih pašće, da bi ih to okušalo, očistilo i ubelilo dok ne dođe vreme kraja*“ (Danilo). To vreme progonstva bilo je nametnuto od strane otpale crkve ili crkava za vreme 1260 godina papske prevlasti, a taj period se završio 1798. godine n.e. (videti Otkrivenje 12,6.14; 13,5). Dakle, izgleda jasno da je „knjižica“, otvorena posle 1798. bila Knjiga

proroka Danila. Ona je iznenada privukla pažnju hrišćana po celom svetu.

Opet vidimo s kakvom se tačnošću ispunilo proročanstvo. U mnogim delovima sveta javilo se duboko interesovanje za proučavanje Danilove knjige i Otkrivenja. Ne samo što je 1804. osnovano Strano biblijsko društvo da bi objavilo svetu Bibliju, nego su ljudi počeli da shvataju značenje tih proročanstava. Otkrili su čudesnu istinu o tome da su živeli u „vreme posletka“, i da je Hristov dolazak bio na dohvat ruke.

Poruka je bila objavljena na „moru i zemlji“, „velikim glasom kao kad lav riče“. Pažnja sveta bila je privučena, i ljudi su svuda sa čuđenjem slušali poruku da Isus uskoro dolazi, mogućno čak i za vreme njihovog života. Kupovani su veliki šatori i postavljani od grada do grada, gde su se stotine i hiljade ljudi okupljale da čuju svečanu poruku iz Danilove knjige, naime da će se proročanstvo iz Danila 8,14 o 2300 godina ispuniti 1844. Od vremena apostola Sveti duh još nikada nije tako moćno delovao dovodeći hiljade njih do pokajanja.

Naročito posle 1831. godine kada je Vilijam Miler počeo da propoveda, vest je napredovala sa neuobičajenom silom. Ljudi su čak prodavali farme i kuće kako bi dobili novac za štampanje traktata i knjiga da bi se vest širila dalje. Mladi i deca su se obraćali. Bilo je to vreme „Filadelfijske crkve“ (videti Otkrivenje 3,7-12).

Ali bilo je tu nečeg tajanstvenog što Božji narod u to vreme nije mogao u potpunosti da razume. Ono što je sedam gromova govorilo, Jovan nije trebalo da zapiše. Crkva će to saznati tek na osnovu iskustva. U to je trebalo da bude uključena provera njihove vere:

Otkrivenje 10,5-7: I anđeo kog videh gde stoji na moru i na zemlji, podiže ruku svoju k nebu, i zakle se onim koji živi va vek veka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena već neće biti (nema više odlaganja – Savremeni srpski prevod); nego u dane glasa sedmog anđela kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima.

Reč prevedena kao „odlaganje“ u grčkom glasi *kronos*, što znači izmereno vreme. Zašto je anđeo tako poverljivo proglasio da „odlaganja¹ [*kronos*] već neće biti“? Zato što to kaže Danilova knjiga.

U Danilu 8,14 čitamo proročanstvo koje otkriva kad „odlaganja“ više neće biti. Na zemlji bi trebalo da otpočne poslednja faza Božjeg dela: „*Za dve hiljade trista dana, svetinja će biti očišćena*“. Kako jedan dan u proročanstvu predstavlja jednu godinu (videti Jezekilj 4,6; 4. Mojsijeva 14,34), tih 2300 godina je započelo 457. godine pre Hrista, a završilo se se 1844. godine n.e.

Upravo je to ono proročanstvo koje je nekoliko godina pre 1844. postalo dostupno razumevanju mnogih poznavalaca Biblije u različitim delovima sveta. Čudesno ispunjenje proročanstva koja su se ticala Turskog carstva 11. avgusta 1840. dalo je snažan podsticaj propovedanju i ubedilo hiljade ljudi u njegovu istinitost.

Reč „vreme“ mora se razumeti u smislu proročkog biblijskog vremena, a ne kao kontinuirano proticanje vremena u ljudskoj istoriji. Ovo je jasno iz 11. stiha našeg poglavlja, gde je proroku Jovanu (koji predstavlja crkvu) rečeno da veliko delo širom sveta tek treba da bude ostvareno za „mnoge narode i plemena i jezike i careve“. Ovo mora da bude učinjeno po završetku poslednjeg vremenski određenog proročanstva godine 1844. Ali ne može biti određenog proročkog vremena po završetku proročanstva o 2300 godina. Od tada pa nadalje, kraj je uvek na dohvat ruke, pri čemu vreme kraja zavisi od pripreme Božjeg naroda.

Anđeo moćno objavljuje: „U dane oglašavanja sedmoga anđela, baš kada bude trebalo da se oglasi, onda će se svršiti tajna Božija.“ Šta je to „tajna Božija“?

U Efescima 1,9.10 Pavle nam kaže da Božja namera da „sve sastavi u Hristu“ predstavlja „tajnu njegove volje“. U poglavlju 3,3.6 on dodaje da ta „tajna“ uključuje okupljanje neznabožaca kao „sunaslednika... i učesnika u obećanju njegovom u Hristu Isusu kroz jevanđelje“. „Tajna Božija“ je, prema tome, Božje veliko delo okupljanja njegovog istinskog naroda iz grešnog sveta, zarad pripreme za drugi Hristov dolazak.

1 Vremena u Daničić-Karadžić.

Pavle tu „tajnu“ još jasnije objašnjava u Kološanima 1,27.28: „*Bo-gatstvo slave ove tajne*“ jeste „Hristos u vama, nada slave... da možemo da pokažemo svakog čoveka savršena u Hristu Isusu.“ Velika borba između Hrista i sotone ne može nikada da se završi sve dok Hristos ne bude imao narod koji Ga sledi „kud god On pođe“, koji je „bez mane pred prestolom Božijim“ (Otkrivenje 14,4.5).

Budući da ovo delo još nije potpuno ostvareno, greh, tuga i smrt još uvek su prokletstvo ovog nesrećnog sveta. „*Jer znamo da sve stvoreno sve dosad uzdiše i muči se u porođajnim mukama*“. „*Jer sve stvoreno sa žudnjom očekuje otkrivenje sinova Božijih*“ (Rimljanima 8,22.19). To slavno delo da jedan narod bude učinjen „savršenim u Hristu Isusu“ rezultat je čišćenja nebeske svetinje, o kojoj je anđeo govorio Danilu.

To je najveće, najznačajnije delo koje je u toku u današnjem svetu. Neprocenjiva je prednost saradivati sa Hristom u Njegovom velikom završnom delu spasenja.

Ali oni koji vole Bibliju moraju da izvuku jednu gorku pouku:

Otkrivenje 10,8-11: I glas koji čuh s neba, opet progovori sa mnom i reče: Idi i uzmi knjižicu otvorenu iz ruke onog anđela što stoji na moru i na zemlji. I otidoh k anđelu, i rekoh mu: Daj mi knjižicu. I reče mi: Uzmi i izjedi je; i gorka će biti u trbuhu tvom, ali u ustima biće ti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz ruke anđelove, i izjedoh je; i beše u ustima mojim kao med slatka, a kad je izjedoh, beše gorka u trbuhu mom. I reče mi: Valja ti opet prorokovati narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima.

Bilo je tu nešto veoma „gorko“ za crkvu u vezi s tim iskustvom. Jovan im je u viziji ukazao na to. Oni koji su objavljivali da će Svetinja biti „očišćena“ 1844. godine ispravno su shvatili ovo vremensko proročanstvo. Nije bilo greške u njihovom računanju početka ili kraja perioda od 2300 godina. Ali oni nisu shvatili šta je pravo značenje tog događaja, „čišćenja svetinje“. Mislili su da se to odnosi na drugi Hristov dolazak na ovu zemlju na završetku ljudske istorije. Oni nisu znali za pravo

biblijsko učenje o Svetinji na nebu, gde je Hristos naš Prvosveštenik. Nisu znali da „čišćenje svetinje“ iziskuje jednu drugačiju fazu Hristove službe u nebeskoj svetinji, kao što je to predskazano u tipovima i simbolima starozavetne svetinje.

Od davnina, jevrejski prvosveštenik je ulazio u simboličnu Svetinju nad svetinjama na Dan pomirenja, da bi „očistio“ svetinju. I zaista, najvažniji kosmički događaj trebalo je da se dogodi 1844. godine; ali iskreni ljudi nisu razumeli šta je taj događaj u stvarnosti predstavljao.

Očekivanje drugog Isusovog dolaska i završetka tuge, greha i smrti 1844. godine predstavljalo je za crkvu iskustvo „kao med slatko“. Ti ljudi voleli su Gospoda Isusa, kao što nevesta voli svog muža. Slatka im je i radosna bila pomisao da će se uskoro sjediniti sa svojim Gospodom Isusom da se više nikada od Njega ne odvoje.

Ali Isus nije došao 1844. godine. Oni koji su voleli Isusa bili su gorko razočarani, baš kao što su i Hristovi učenici bili razočarani kada je On bio razapet na krstu i položen u grob. Međutim, to veliko razočarenje podrazumevalo je udeo Božje namere ljubavi prema Njegovom narodu. Taj narod je naučio je da se u tumačenju Biblije ne oslanja na mišljenja ljudi, već da brižljivije istražuje Pismo kako bi tačno znao šta Reč uči.

Narod je ubrzo saznao razlog svog razočarenja. „Svetinja“ koju je valjalo „očistiti“ nije ova zemlja uništena ognjem, nego svetinja na nebu gde je Hristos bio ušao u drugo odeljenje da obavi završnu fazu svog prvosveštenečkog dela. Tada su ljudi shvatili da je posao koji obuhvata celi svet bio tek pred njima, i da moraju „opet da prorokuju“ „narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima“.

Ova knjiga objavljena za vas da biste je pročitali, predstavlja deo te velike misije objavljivanja poruke širom sveta.

11. PREZRENA BIBLIJA

ZADOBIJA VELIKU POBEDU

Otkrivenje 11,1-6: I dade mi se trska kao palica. *I anđeo stade govoreći:* Ustani i izmeri *hram*¹ Božiji i oltar, i one što se *tamo* klanjaju; a portu što je izvan *hrama*, izbaci napolje, niti je meri, jer je dana neznabošcima; i grad sveti gaziće četrdeset i dva meseca. I daću dvojici svojih svedoka, i proricaće hiljadu i dvesta i šezdeset dana obučeni u vreće. Ovi su dve masline i dva žiška što stoje pred gospodarem zemaljskim. I ako im ko nepravdu učini, oganj izlazi iz usta njihovih, i poješće neprijatelje njihove; i ko bude hteo da im učini našao onaj valja da bude ubijen. I ovi će imati vlast da zatvore nebo, da ne padne *kiša*² na zemlju u dane njihovog proricanja; i imaće vlast nad vodama da ih pretvaraju u krv, i da udare zemlju svakom mukom, kad god budu hteli.

U Jovanovom originalnom spisu nije bilo podele između poglavlja 10 i 11. Još mu je u proročkoj viziji za crkvu rečeno da pažljivo gleda u svetinju Božju na nebu, i obrati pažnju na delo čišćenja svetinje koje priprema narod da se sretne sa Bogom. Tu je bila tajna koja je razotkrivala misteriju njihovog velikog razočarenja.

Njemu nije naloženo da „meri“ koliko je hram dug ili širok u metrima ili inčima, niti da one koji se unutra klanjaju „meri“ po pitanju njihove fizičke visine, niti da ih fizički meri na vagi. Treba da ih meri kao one koji se [tu] klanjaju. Jedan anđeo objavljuje celom svetu: „Bojte se Boga, i podajte mu slavu... *i poklonite*³ *Mu se*“. Meriti ih kao one koji se klanjaju,⁴ dakle, znači meriti njihovo strahopoštovanje prema

1 Crkva u Daničić-Karadžić.

2 Dažd arhaično.

3 Pokloniti se u smislu obožavanja.

4 U smislu klanjanja ili proskineze, obožavanja. Naša reč *obožavalac* je, nažalost, izgubila svoj prvobitno značenje da bi mogla da se primenila na Boga u pravom smislu te reči. Slično je i sa rečju *poklonik* koja bi zvukom i smilom najviše odgovarala navedenom parafraziranom stihu: „Bojte se Boga i ...*pokonite Mu se*“.

Bogu i njihovu veru u Njega. „Bojati se Boga“ ne znači plašiti Ga se kao što bismo se bojali neprijatelja, već biti u potpunosti svestan cene toga što nam On prašta naše grehe: „U tebe je praštanje da bi te se bojali“ (Psalam 130,4). Iz toga proizilazi da „bojati se Boga“ znači voleti Ga. Loši ljudi postaju dobri ne iz straha nego zato što cene ono što je Jagnje Božje platilo da bi im njihova zloća bila oprostena. Kad neko zna da je grešnik, i kad zna da su mu gresi oprosteni krvlju našeg Prvosveštenika koji se nalazi u nebeskoj svetinji, onda on ne može, a da ne voli Boga. Osoba sa takvom „*verom koja kroz ljubav dela (radi – D. Stefanović)*“ (Galatima 5,6) biće „izmerena“ kao onaj koji se klanja sa obožavanjem.

Voleti Boga znači čuvati⁵ Njegove zapovesti, zato što je „ljubav ispunjenje zakona“ (videti 1. Jovanova 5,3; Rimljanima 13,10). U 19. stihu Otkrivenja 11, Jovan nam kaže da Božji narod vidi u nebeskoj svetinji „*kovčeg Njegovog saveza*“⁶. Zakon Božji, ispisan u kamenu prstom Božjim, stavljen je u kovčeg kao svedok da je Božji zakon ljubavi temelj Njegove vladavine.

„*Predvorje koje je napolju*“⁷ očigledno se odnosi na ogromno mnoštvo onih koji se ne klanjaju Gospodu, i kojima se neće suditi u to vreme. Samo Božji narod treba da bude „izmeren“ na tom sudu. Oni su ključ za ćorsokak u svetskoj istoriji.

Dva ovde pomenuta vremenska perioda očigledno predstavljaju jedno te isto. Ako se 30 dana računa kao jedan mesec, kako to računaju biblijski pisci, onda je 42 meseca isto što i 1260 dana. To je isti vremenski period kao 1260 dana iz Otkrivenja 12,6, 42 meseca iz 13,5, i 3 ½ godine ili „vremena“ u Danilu 7,25, Danilu 12,7, i Otkrivenju 12,14. Bog očito želi da bude siguran da mi razumemo taj vremenski period, inače ga ne bi tako često ponavljao! To je vreme progonstva crkve između 538. i 1798. godine n.e.

5 Držati u Daničić-Karadžić, ali isto tako i *čuvati, sačuvati* gr. *tereo*, što je, i prvo od ponuđenih značenja koja se mogu naći u rečnicima. To znači da dobro treba paziti, obratiti pažnju da se nešto sačuva ili da se ne izgubi da se sačuva u istom onom stanju u kom je i bilo prethodno, <https://biblehub.com/greek/5083.htm>. Engleski izraz *to keep*, ima sasvim slično značenje.

6 Zaveta u Daničić-Karadžić.

7 Porta u Daničić-Karadžić, „Porta koja je izvan crkve.“

Takom tih „mračnih vekova“ Biblija nije bila sasvim nepoznata narodu, ali je bila prilično dobro sakrivena i zatrpana ispod gomile praznoverja i tradicije. Za „dva svedoka“ se podrazumeva da su Stari i Novi zavet, zato što je prava svrha Svetog pisma da iznosi svedočanstvo o Božjoj milosti i istini. Naš Gospod nam zapoveda: „Pregledajte pisma... i baš ona svedoče za mene“ (Jovan 5,39).

Prorok Zaharija je video kako Biblija daje svetu svoju jedinu istinsku svetlost. On je video viziju o dva drveta masline koja snabdevaju uljem zlatne cevi što vode do zlatnih lampi (videti Zaharija 4,2-6.11.14). Upravo je Biblija ona koja je, kroz Stari i Novi zavet, davala svetlost svim narodima. „Pojava tvojih reči prosvetljuje.“ „Tvoja reč je svetiljka mojoj nozi i svetlost mojoj stazi“ (Psalam 119,130.105).

Tokom svih tih proteklih vekova progonstava i gušenja istine, Bog nije dozvolio neprijateljima jevanđelja da potpuno unište Njegovu reč. U dane Ilijine, reč Gospodnja zatvorila je nebo na tri i po godine, da kiša ne bi pala; ista ta reč ponovo je otvorila nebo da bi kiša mogla da dođe i obnovi opustošenu zemlju. Ta ista reč doneće „sedam poslednjih zala“ na zemlju (videti 16. poglavlje), i stvoriće, konačno, novo nebo i novu zemlju (videti poglavlje 21).

Otkrivenje 11,7-10: I kad svrše svedočanstvo svoje, onda će zver što izlazi iz bezdana učiniti s njima rat, i pobiće ih i ubiće ih. I telesa njihova *ležaće* na ulici grada velikog, koji se duhovno zove Sodom i Misir,⁸ gde i Gospod naš razapet bi. I gledaće neki od naroda i plemena i jezika i kolena telesa njihova tri dana i po, i neće dati da se njihova telesa metnu u grobove. I koji žive na zemlji, obradovaće se i razveseliće se *nad njima*, i slaće dare jedan drugom, jer ova dva proroka mučiše one što žive na zemlji.

Ko je „zver što izlazi iz bezdana“? U biblijskom proročanstvu, zver je simbol carstva ili naroda. „Bezdan“ je ono mesto koje se u duhovnom smislu naziva Sodom i Egipat „gde i Gospod naš razapet bi“. To je jedna zla sila koja ne priznaje Boga.

8 Egipat.

Car Egipta je rekao: „*Ko je Gospod da bih poslušao glas njegov*“? ... *Ja ne poznajem Gospoda*“ (2. Mojsijeva 5,2). Ovo je ono što nazivamo ateizmom, ideja da nema Boga. Kad posmatramo Evropu po završetku 1260 godina mračnog srednjeg veka, da li vidimo kako se naglo podiže jedna ateistička sila? Istorija kaže da je Francuska zaista učinila sebe takvom jednom nacijom upravo u to vreme. Po prvi put u istoriji, jedna odgovorna vlada proglasila je sebe ateističkom. To je bio koren iz koga je ponikao komunistički ateizam kakvim ga danas poznajemo. Tu je Staljin našao svoje nadahnuće.

Zastrašujuća revolucija srušila je francusko carstvo, i usmerila je svoju krvavu energiju protiv onoga za šta je narod pretpostavljao da je hrišćanstvo. To pogrešno razumevanje nije bila greška naroda, zato što je popularna crkva u Francuskoj pogrešno predstavila Isusovu religiju. Izgubivši strpljenje zbog dvoličnosti onih koji su tvrdili da predstavljaju Boga, revolucionarna francuska vlada je jednim zakonskim aktom ukinula jevanđelje i Bibliju širom Francuske. Oni su proglasili da narod ne priznaje Boga. Tako su „dva svedoka“, Stari i Novi zavet, bili „pogubljeni“ širom Francuske. U jednom gradu, ljudi su vezali Bibliju magarcu za rep i vukli je ulicama.

Zakonodavno telo je istovremeno zakonom zvanično odobrilo blud. Francuzi su kao moto usvojili [izraz]: „Zgazi bednika“, što će reći Hrista.

I Hristos je, zaista, u Francuskoj stradao u ličnosti svojih svetih! Za jednu noć nekoliko godina pre revolucije, 50000 ljudi koji su verovali u Bibliju i uzdali se u Hrista za večno spasenje bilo je svirepo i izdajnički ubijeno u Vartolomejskom masakru. Zbilja, Francuska je bila mesto „gde i Gospod naš razapet bi“.

Bio je to duh iz „bezdana“. Za vreme revolucije, Biblije su sakupljane i spaljivane; nedelja kao sedmodnevni ciklus bila je ukinuta, a svaki deseti dan bio je određen kao dan profanog odmora. Za smrt se govorilo da je večni san. Jedna bludnica bila je nazvana „boginjom razuma“ i bila je javno obožavana.

Ostale hrišćanske nacije bile su užasnite onim što je radila Francuska, i osudile su sva ta zla. Hrišćani iz drugih naroda bili su ogorčeni

i podstaknuti da se mole. Međutim, mnogi svetovni ljudi i nevernici radovali su se zbog te strašne francuske revolucije. Francuska je učutkala glas ukora dvaju Božjih svedoka. Reč istine ležala je mrtva na njenim ulicama, a oni koji su mrzeli ograničenja i zahteve Božjeg zakona sada su likovali. Gomile su javno prkosile Caru neba. Ovo je korisna pouka za ovaj svet, uključujući i moderne ateiste.

Da li je Francuska bila blagoslovena zbog svog ratovanja protiv Biblije i zbog svoje mržnje prema Hristu? Rim je uspeo da ubedi francuske vladare da progone i prognaju hrišćane koji su voleli Bibliju. Jedan [dobro] obavешteni pisac kaže: „Stoleće za stolećem, ljudi od načela i poštenja, ljudi prosvećenog intelekta i moralne snage, koji su imali hrabrosti da izraze svoja uverenja i veru da trpe istine radi – stolećima su ti ljudi robovali na galijama, umirali na lomačama, ili trunuli u tamničkim ćelijama. Hiljade i hiljade su našle sigurnost u bežanju, a to je trajalo dve stotine pedeset godina nakon početka reformacije.

„Skoro da, tokom tog dugog vremenskog razdoblja, nije postojala generacija Francuza koja nije bila svedok bežanja učenika jevanđelja pred besomučnim gnevom progonilaca, dok su sa sobom odnosili inteligenciju, umetnosti, marljivost, red, kojima su se, po pravilu, izvanredno odlikovali, da bi obogatili zemlju u kojoj bi našli utočište. U istoj meri u kojoj su tim darovima preplavljivali druge zemlje, osiromašivali su svoju sopstvenu. Da je sve ono što je sada bilo oterano, bilo zadržano u Francuskoj; da je u razdoblju od tih tri stotine godina... veština izgnanika kultivisala njeno tlo, da je tokom te tri stotine godina umešnost u radu uzdizala njenu proizvodnju, da su tokom te tri stotine godina njihov stvaralački genij i intelektualna moć obogaćivali njenu literaturu i razvijali njenu nauku, da je njihova mudrost vodila njene savete, da je njihova hrabrost bila njene bitke, da je njihova pravičnost oblikovala njene zakone, a biblijska religija jačala razum i upravljala savešću njenog naroda, kakva bi slava do današnjeg dana okružavala Francusku! Kakva bi to velika, napredna i srećna zemlja bila – uzor narodima!

Međutim, slepa i neumoljiva netrpeljivost izagnala je sa njenog tla svakog učitelja vrline, svakog zagovornika reda, svakog iskrenog branitelja prestola... Najzad, propast zemlje bila je potpuna...

Jevanđelje bi Francuskoj donelo rešenje ovih političkih i društvenih problema koji su onesposobljavali njeno sveštenstvo, njenog vladara i njene zakonodavce i koji su narod konačno gurnuli u anarhiju i propast. Međutim, pod prevlašću Rima narod je bio izgubio blagoslovene Spasiteljeve pouke o samopožrtvovanju i nesebičnoj ljubavi. Bio je naveden da zaboravi pouke o samoodricanju za dobro drugih. Bogate nije snašao prekor zbog njihovog tlačenja siromašnih, za siromašne nije bilo pomoći u njihovom ropstvu i poniženju. Sebičnost bogatih i moćnih postajala je sve očiglednija i nasilnija... Bogati su činilo zlo siromašnima, a siromašni su mrzeli bogate... Lišen Biblije, prepušten učenjima netrpeljivosti i sebičnosti, narod je bio zaodeven u neznanje i sujeverje i utonuo u poroke, tako da je postao potpuno nesposoban da upravlja sobom...

Nesrećna Francuska požnjela je u krvi žetvu koju je [sama] bila posejala. Na onom istom mestu na kome su u šesnaestom veku bili spaljeni prvi mučenici za protestantsku veru, bile su u osamnaestom giljotinirane prve žrtve. Odbacujući jevanđelje, koje bi joj donelo ozdravljenje, Francuska je otvorila vrata neverstvu i propasti. Kada su bila odbačena ograničenja koja je zahtevao Božji zakon, pokazalo se da su ljudski zakoni neodgovarajući da drže pod kontrolom snažnu plimu ljudskih strasti, i nacija je tako upala u anarhiju i bunu. Ratom protiv Biblije započela je era, poznata u ljudskoj istoriji kao „vladavina terora“. Mira i sreće nestalo je iz domova i srca ljudi. Niko više nije bio siguran. Onaj koji je danas trijumfovao, sutradan je bivao osumnjičen, osuđen. Nasilje i požuda su imali neprikosnovenu moć.

Kralj, sveštenstvo i plemići bili su prisiljeni da se pokore svirepostima razjarenog i gnevnog naroda. Njegova glad za osvetom bila je samo pojačana pogubljenjem kralja; uskoro su i oni koji su izglasali njegovu smrt pošli za njim na gubilište. Donesena je odluka o pogubljenju svih osumnjičenih za neprijateljstvo prema revoluciji. Zatvori su bili prepuni, i u jednom periodu u njima je bilo preko dve stotine hiljada zatvorenika. Gradovi u kraljevstvu bili su puni scena užasa... Opšta beda je bila povećana i time što je država bila uvučena u dug i razoran rat s velikim evropskim silama. 'Zemlja je bila skoro uništena,

vojska se bunila zbog neisplaćenih prinadležnosti. Parižani su gladovali, provincije su bile opustošene posle pohoda razbojnika, a civilizacija je skoro nestala pod udarima anarhije i razvrata.' ... Konačno je nastupio dan odmazde. . . ."

„Gradskim ulicama krv se slivala prema Seni... Svakoga dana ulicama Pariza prema gubilištu prolazila su kola natovarena žrtvama... Velika jata vrana i jastrebova gostila su se nagim telesima, isprepletanim u odvratnom zagrljaju. Nije bilo milosti ni prema polu ni prema godinama. Broj mladića i devojaka starih tek sedamnaest godina koje je pobila ta opaka vlast dostizao je stotine.“⁹

„Tri i po dana“ kao proročko vreme predstavljaju tri i po doslovne godine. Teško je dokazati tačne datume trajanja „vladavine terora“ protiv biblijske istine, ali je mišljenje nekih bilo da je to bilo od novembra 1793. do juna 1797. Tada je vlada shvatila kakvu je užasnu grešku učinila, pa je religija ponovo tolerisana. Sada „dvojici svedoka“ treba ponovo da bude ukazana čast:

Otkrivenje 11,11-14: I posle tri dana i po *dah* života od Boga uđe u njih; i staše oba na noge svoje, i strah veliki napade na one koji ih gledahu. I čuše glas veliki s neba, koji im govori: Iziđite amo. I iziđoše na nebo na oblacima, i videše ih neprijatelji njihovi. I u taj čas zatrese se zemlja vrlo, i deseti deo grada pade, i tresenje zemlje pobi sedam hiljada imena čovečijih; i ostali se uplašiše, i daše slavu Bogu nebeskom. Zlo drugo prođe, evo zlo treće ide brzo.

Dok su Volter i ostali nevernici predskazivali da će Biblija uskoro u čitavom svetu da bude zaboravljena knjiga, mi sada vidimo kako Pisma „izidoše na nebo na oblacima, i videše ih neprijatelji njihovi“. Pisma su zbilja bila uzdignuta posle Francuske revolucije. Godine 1804. bilo je organizovano Britansko i Inostrano biblijsko društvo sa ciljem da se Pisama prevedu i objave na mnogim jezicima; godine 1816. organizovano je Američko biblijsko društvo sa istim ciljem; i do sada

9 *Velika borba*, str. 274 orig.

je Biblija prevedena na preko 1.000 jezika i dijalekata i objavljuje se širom sveta.

Smatra se da se „veliki zemljotres“ u kome je „deseti deo grada pao“ odnosi na to kako je Francuska revolucija ukinula podršku papstvu iako je Francuska prvobitno bila kraljevstvo koje je ustanovilo političku moć papstva. „Nakon što se Francuska javno odrekla Boga i odbacila Bibliju, zli ljudi i duhovi tame radovali su se tome što su dostigli tako dugo željeni cilj – kraljevstvo slobodno od ograničenja Božjeg zakona... Međutim, prestupanje pravednog i svetog zakona neizbežno mora da ima za posledicu bedu i propast... Oni koji su izabrali da budu sluge buni ostali su da žanju njene plodove sve dok zemlja nije bila puna zločina suviše strašnih da bi ih pero moglo ocrtati. Iz opustošenih provincija i porušenih gradova čula se strašna vika – krik najcrnjeg očajanja. Francuska kao da je bila uzdrmana zemljotresom.“¹⁰

Neka Bog pomogne vladama u našem modernom svetu da nikada ne zaborave pouku Francuske!

Poglavlja 10 i 11 predstavljaju digresiju gde se opisuju događaji između trubljenja šeste i oglašavanja sedme trube. Sada se Jovan vraća na niz od sedam truba:

Otkrivenje 11,15-19: I sedmi anđeo zatrubi i postaše veliki glasovi na nebesima govoreći: Postaše carstva [ovoga] sveta Gospoda našeg i Hrista njegovog, i *on će carovati* va vek veka. I dvadeset i četiri starešine koje sedahu pred Bogom na prestolima svojim, padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu. Govoreći:

Hvalimo te Gospode Bože svedržitelju,
 koji jesi, i beše, i bićeš,
 što si primio silu svoju veliku, i caruješ.
 I neznabošci se progneviše, i dođe gnev tvoj
 I vreme mrtvima da se sudi,
 I da se da plata slugama tvojim, prorocima i svetima,

¹⁰ *Isto.*, str. 278-284 orig.

I onima koji se boje imena tvog, malima i velikima,
I da se pogube oni koji zemlju pogubiše.

I *bi otvoren hram Božiji* na nebu, i pokazao se *kovčeg*¹¹ zaveta¹² njegovog u crkvi njegovoj; i biše sevanja munja, i glasovi, i gromovi, i tresenje zemlje, i grad veliki.

Najzad dolazimo do oglašavanja sedme trube, tokom kojeg će vlast nad carstvima ove zemlje biti preneti na pobedonosnog Hrista. Propali su svi napori sotone i zlih ljudi da poraze Hrista.

Niko ne sumnja da se danas „narodi gneve“. Počev od 1848. godine, ljubomora i mržnja među narodima pre su bili pravilo nego izuzetak. To je posebno tačno u našem veku¹³, kada su milioni ljudskih bića pobijeni u dva strahovita svetska rata kao i u drugim isto tako krvavim. A ipak se mržnja među narodima i rasama i dalje nastavlja.

Konačni gnev treba uskoro da se izlije u vidu „sedam poslednjih zala“. Hvala Bogu, oni koji se boje Njegovog imena, mali i veliki, primiče svoju nagradu milosti i spasenja. Isus kaže: „I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim“ (Otkrivenje 22,12).

Jovan vidi zločin onih koji „uništavaju zemlju“. Kako je mogao tako tačno da predskaje ekološku krizu našeg današnjeg sveta? Od pronalaska nuklearnih bombi takva mogućnost postala je zastrašujuća. Ženevska konferencija o razoružanju izveštava da postoje rezerve atomskog oružja koje odgovaraju količini od 15 tona dinamita po svakom čoveku na zemlji.

Program UN o čovekovom okruženju ostaje pri tome da bi nuklearni rat uništio planetu. U međuvremenu i dalje se troše milioni dolara u minutu za proizvodnju još više oružja. Već je atmosfersko zagađenje koje je čovek izazvao dovelo do pojave kiselih kiša koje uništavaju vegetaciju i već su oštetile ozonski sloj stvarajući „efekat staklene bašte“. Čovek je često bio gnevan. Ali kad se Bog razgnevi, valja pripaziti. Kad

11 Čivot.

12 Saveza.

13 Knjiga koju čitate je prvi put objavljena 1989. godine – *prim. izdavača*

čovjek uništi svoju divnu planetu stvorenu da mu bude dom, „došao je gnev Božji“. Svet nikada ranije nije bio tome svedok.

Još jednom, u ovo vreme krize, Jovan usmerava našu pažnju na nebesku svetinju. U simboličkoj jevrejskoj svetinji, kovčeg zaveta nalazio se u drugom odeljenju, zvanom „Svetinja nad svetinjama“. Sada smo upućeni da gledamo u nebesku antitipsku Svetinju nad svetinjama, gde Hristos sada služi kao Prvosveštenik u svom završnom delu pomirenja. Usred sve te nesigurnosti i agonije strahom rastrzanog i užasom pogođenog sveta, podignite pogled ka svetinji; tamo ćete videti svog Spasitelja, pravog Hrista, koji prinosi svoju krv u vašu korist, da vas opere i očisti od svakog greha, da biste mogli da budete spremni za ulazak u Njegovo carstvo.

Tamo On radi na „dovršenu“ „tajne Božje“, da iz „svakog naroda, plemena, jezika i kolena“ prikupi „ostatak“ vernika. On će „*predstaviti savršenim u Hristu Isusu svakoga*“, u čijim se ustima „ne nađe prevara, jer su bez mane pred prestolom Božijim“ (Kološanima 1,28; Otkrivenje 14,5). Sada ne bi trebalo da našu pažnju zaokupe „munje, glasovi, i gromovi“; hajde da radije upravimo svoju pažnju na Hrista Spasitelja i na ono što On sada čini u svom hramu.

12. KO JE „ŽENA OBUČENA U SUNCE“?

Otkrivenje 12,1.2: I znak veliki pokaza se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest zvezda. I beše trudna, i vikaše od muke, i mučaaše se da rodi.

Ništa na svetu ne može biti lepše od žene. Kad je Jovan video tu ljupku damu u viziji, bio je zapanjen. Njena odeća bila je veličanstvenija od bilo koje koju je ijedna žena ikad nosila – svetlucavi bljesak same sunčeve svetlosti. U poređenju s tim, najmodernije svetske kreacije haljina izgledaju kao rite. Ko je ona?

Ljubav muškarca prema ženi prijatno je i nežno iskustvo. Bog nam je stavio tu ljubav u srce kako bismo lakše mogli da razumemo ljubav koju Isus oseća prema svom narodu. „Muževi, volite svoje žene kao što je i Hristos voleo crkvu, i dao sebe za nju“ (Efescima 5,25). Nijedan muškarac neće sebe dati za neku ženu ukoliko u njoj ne nađe onu savršenu „drugu polovinu“ svog sopstvenog bića. Upravo su takva Isusova osećanja prema njegovoj crkvi.

U čitavoj Bibliji, prekrasna žena je simbol Božje crkve.¹ Jeremija kaže: „*Uporedio sam kćer Sionsku [crkvu] sa divnom i nežnom ženom*“ (Jeremija 6,2). Pavle upoređuje crkvu sa „čistom devicom“ izvedenom

1 U opis sukoba između Hrista i sotone uvodi nas slika poznata iz paganske mitologije Bliskog istoka, antičke Grčke i Rima. Ali primena je potpuno biblijska i simbolizuje pobunu usmerenu protiv Boga i Njegovog dela za otkupljenje čovečanstva. Žena u viziji predstavlja Božiju crkvu koja u „porodajnim mukama“ donosi željenog Sina. Takođe postoji jasna aluzija na 1. Mojsijevu 37,2-11 i simbole sunca, meseca i dvanaest zvezda. Aždaja je sotona (12,9), a nebeske zvezde iz 4. stiha su pali anđeli koji su pristali sa njim na pobunu.

Pogrešna je, dakle, primena simbola ove žene na devicu Mariju ili tradicionalnu hrišćansku crkvu koja neguje taj kult, ali tačno je da su pravi hrišćani Božija crkva (duhovni Izrael) koja nastavlja kontinuitet Božjeg naroda bez obzira na nacionalnu pripadnost (Otkrivenje 12,13-17; 1. Mojsijeva 18,18; Psalam 72,17; Galatima 3,26-29; Rimljanima 10,12; 11,26).

pred Hrista radi braka (2. Korinćanima 11,2). Pjesma Solomonova (Pesma nad pesmama) odjednom za nas dobija živo značenje kad shvatimo da je to Hristova pjesma upućena Njegovoj nevesti, crkvi.

Prema tome, čista žena u biblijskom proročanstvu jeste prava crkva, a bludnica bi bila pala crkva, crkva u otpadu (videti Otkrivenje 17,1-6).

„Mesec po nogama njenim“ je prikladna slika o nestajanju staro-jevrejske ere dok hrišćanska crkva nastaje u slavi. Mojsijevske odredbe održavaju svetlost jevanđelja kao što mesec odražava svetlost sunca. Pod „Vencem od dvanaest zvezda“ obično se misli na službu dvanaest apostola koji su osnovali crkvu.

Otkrivenje 12,3-5: I pokaza se drugi znak na nebu, i gle, velika, *vatreno* crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova; i na glavama njenim sedam kruna; i rep njen odvuče trećinu zvezda nebeskih, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja htede da se porodi, da joj proždere dete kad rodi. I rodi muško, sina, koji će pasti sve narode s palicom gvozdenom; i dete njeno bi uzeto k Bogu i prestolu njegovom.

Kao i obično, Biblija nas ne ostavlja da nagađamo šta njeni simboli znače. Deveti stih jasno kaže da je „aždaha velika“ „đavo i sotona, koji *zavodi*² sav svet“. Ali njemu nije dozvoljeno da lično dođe kod nas i da nas obmane ili da nam naškodi. On mora da nađe nekoga ko će poslužiti kao njegova „ruka“ da učini ono što on želi da bude učinjeno. On uvek deluje preko ljudskih posrednika. Kada je hteo da uništi dete Isusa odmah po njegovom rođenju, koga je iskoristio za taj podli cilj?

Svi koji su pročitali priču u Mateju 2 znaju da je to bio Irod Veliki, kralj Judeje, koga su naimenovali Rimljani. Matej beleži da su rimski vojnici pod Irodovim zapovedništvom odmarširali u Vitelejem da ubiju svu mušku decu do dve godine starosti. „Aždaha“ je dakle radila svoj posao preko paganskog Rima. Jovan želi od nas da shvatimo značenje tih „sedam glava i deset rogova“, da je ta „aždaha“ ista sila kao i „zver“

2 Vara – Daničić-Karadžić.

koju vidimo u Danilu 7,7.8, koja takođe ima deset rogova. Mnoge niti povezuju Otkrivenje i Danilovu knjigu. Svaka od njih objašnjava neku drugu.

Tokom čitavog svog života na zemlji, Isus je osećao silu „aždahinog“ gneva koji je bio uperen protiv Njega. On je dobro znao da se iza toga krije jedna veća sila od paganskog Rima! Istorija je veliki rat između Hrista i sotone.

Čudno zvuči, ali taj rat je upravo na nebu i otpočeo. Sotona nije uvek bio đavo, obmanjivač. On je bio „heruvim, pomazan da zaklanja; i ja [Gospod] te postavih; ti beše na svetoj gori Božijoj, hođaše posred kamenja ognjenog. Savršen beše na putevima svojim od dana kad si bio stvoren dokle se ne nađe bezakonje na tebi... Srce se tvoje ponese lepotom tvojom“ (Jezekilj 28,14-17). Sotona se ponosio na najvišem položaju koje je ijedno stvoreno biće moglo da zauzima u velikom Božjem svemiru. Poštovan i slavljen od mirijada anđela, uživao je u svom imenu Lucifer³, „jutarnja zvezda“.

Ali greh se začeo u njemu dok je klečao pred Božjim oltarom. Želeo je da bude ono što nije, da uživa u nekom uzvišenijem nivou postojanja od onog koji je dobio stvaranjem. „*Kako pade s neba, o Luciferu, sine jutra!... Jer rekao si u svom srcu: ‘Popeću se na nebo, podignuću svoj presto iznad zvezda* [anđeli – uporedi Juda stihovi 6 i 13] *Božjih; takođe ću sestiti na gori zbornoj na krajnjem severu; popeću se iznad oblaka, izjednačiću se s Višnjim*“ (Isaija 14,12-14).

Lucifer je voleo sebe – otuda je tako mnogo koristio reč „ja“. Isto je tako voleo da se popne više od svojih drugova – zato se i hvalio što se toliko uzdigao. Kako je mnogo nas udovoljavalo istoj suludoj želji otkad je Lucifer izumeo „tajnu bezakonja“, jedan novi princip – ljubav prema sebi!

Nije to bila mala stvar za najuzvišenija nebeska bića da krenu u pobunu. Tako je ozbiljan bio problem izazvan Luciferovim optužbama protiv Boga da se trećina anđeoskih vojski („trećina zvezda nebeskih“) pridružila pobuni. To su sada zli anđeli, koji nastoje da izvrše sotonine naloge, i sve su uspešniji u veštini obmanjivanja. Upravo oni su ti koji

3 Doslovce Svetlonoša.

tvrdе da su duhovi umrlih i čine čuda kako bi naveli muškarce, žene i omladinu da im se pridruže u pobuni protiv Boga (videti 2. Korinćanima 11,13-15; Isaija 8,19.20; Propovednik 9,5).

Otkrivenje 12,6: A žena pobeže u pustinju gde imaše mesto pripravljeno od Boga, da se onamo hrani hiljadu i dvesta i šezdeset dana.

Kad je bio uzdignut do Boga i Njegovog prestola, Isus je ostavio za sobom svoj narod. Hristos je porazio sotonu, i taj poraz je sotonu razbesneo. Znajući da Isus voli svoju crkvu kao svoj najdraži posed, sotona se gnevno okrenuo protiv nje, u nadi da će je obmanom odvojiti od odanosti Hristu, ili ako u tome ne uspe, da će da je potpuno uništi.

On je uspeo da zavede mnoge neobraćene ljude koji su tvrdili da slede Hrista, da odstupe od Njega. Ali nije mogao da prevari one koji su verovali Hristovoj reči. Stoga je odlučio da pokuša da ih uništi.

Tako se dogodilo da je tokom 1260 godina prava Hristova crkva bila primorana da „pobegne“ u „pustinju“ i tamo nađe utočište. Iz svih delova Evrope, progonjeni su dolazili da potraže utočište u planinama severne Italije i južne Francuske. Neki od njih bili su poznati kao Valdenžani. Njihovi domovi i crkve još uvek se mogu videti u njihovim dolinama iznad kojih su se kao zid uzdizale moćne planine, vrhova pokrivenim snegom, koje su zadržavale osvajače koji bi ih često bili uništili da nije bilo zaštitničke Božje ruke.

Bili su to verni hrišćani koji su za nas sačuvali Bibliju, često i po cenu sopstvenog života. Tokom mračnih vekova oni su, iako opterećeni progonima i siromaštvom, nastavili da propovedaju jevanđelje Isusa Hrista. Oni su bili istinska crkva „u pustinji“.

Pre nego što dalje budemo posmatrali istinsku crkvu tokom vekova nevolje, Jovan nas vraća nazad kako bismo saznali još nešto više o ratu na nebu:

Otkrivenje 12,7-10: I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njeni. I ne

nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu. I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom. I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našeg, i oblast Hrista Njegovog; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih *optuživaše*⁴ pred Bogom našim dan i noć.

Čitajući Judu 9 i Danila 12,1, saznajemo da je Mihailo sam Hristos. To ime znači: „Ko je kao Bog?“ Hristos je nazvan Bogom u Jevrejima 1,8. Jedino On može nositi ime „Mihailo“.

Ljudi bivaju iznenađeni kad iz ovih stihova saznaju da svi ratovi potiču sa neba; i da je sam Hristos vodio prvi rat! Ali ne treba razumeti da je taj rat bio vođen puškama ili mačevima. Naprotiv, bio je vođen idejama – dobrim protiv zla.

Sotona je optuživao Boga da je svirep i nepravedan prema svojim stvorenjima. On Ga je osuđivao da pokušava da ih drži u potčinjenosti, kako bi ih sprečio da uživaju. Govorio je da je Božji zakon jaram ropstva, i da bi svako trebalo da bude slobodan da čini što mu je volja, da služi sebi, da ide napred zahvaljujući sebičnosti. Sotona se hvalisao da bi mogao bolje da obavlja posao od Boga, i da bi njegova vladavina donela više sreće. Hristos je pak tvrdio da je zakon nesebične ljubavi jedini put koji vodi životu i sreći.

Ka što smo videli, jedna trećina anđela pridružila se sotoni u pobuni. Dve trećine ostale su odane Bogu. Tako je sotona bio „zbačen“ s neba.

Biblija kaže da je on iskušao naše praroditelje. Eva je bila prevarena (1. Timotiju 2,13.14), a Adam joj se pridružio prihvatajući sotonine predloge (videti 1. Mojsijeva 3,1-19). Tako su oni zapravo sotoni poželeli dobrodošlicu „na zemlju“, u njihov savršeni, srećan dom. Od tog vremena sotona je uzurpirao mesto „vladara ovog sveta“ (Jovan 12,31).

Ali sotona nije bio ograničen samo na ovu zemlju. U Knjizi o Jovu čitamo kako je on imao običaj da dođe u parlament neba, bez sumnje kao „vladar ovog sveta“ umesto Adama koji bi tu prisustvovao kao je-

4 Opadaše – Daničić-Karadžić.

dan od „sinova Božjih“ da nije prodao svoj položaj sotoni (videti Jov 1,6-12). Sotona je bio jedini pobunjenik na sastanku. Ostali „sinovi Božji“ posmatrali su kako se njegovi planovi ostvaruju na zemlji. Da li bi sotona zaista mogao da bolje vlada od Boga? Da li su njegove ideje bolje od Božjeg zakona? Greh je bio nešto novo što oni ranije nikada nisu videli. Da li je to nešto dobro?

Ako je u njihovom umu i ostalo neko nedorečeno pitanje ili sumnja, to je bilo razrešeno jednom za svagda kada su videli kako sotona naređuje svojim slugama da Hrista razapnu na krst. Sada se greh, napokon, potpuno razvio i doneo svoj zreli plod. Hristos je, uzevši naše ljudsko *meso (telo)* i prirodu, otkrio nesebičnu Božju ljubav i sotona Ga je zbog toga mrzeo, i svoju mržnju ispoljio tako što Ga je ubio. Da je to bilo u njegovoj moći, ubio bi i samog Oca, jer Isus je rekao: „*Ko mrzi mene, mrzi i mog Oca*“ (Jovan 15,23). „*Ko god mrzi svoga brata, ubica je*“ (1. Jovanova 3,15).

Kada su „sinovi Božiji“ nepalih svetova, sa svim odanim anđelima, videli šta zapravo znači sotonin plan, oni su najzad jasno shvatili šta je greh. Upravo je tada sotona konačno „zbačen“, a sa neba je progovorio glas: „Sada dođe spasenje... jer je zbačen opadač naše braće“. Dok je Isus išao ka svom krstu, krepilo Ga je ovo radosno obećanje: „Sada će vladar ovoga sveta biti izbačen napolje. A ja - kad budem podignut sa zemlje - sve ću ... privući k sebi“ (Jovan 12,31.32). Ne samo ljudi, nego i anđeli i bića koja nisu bila pala takođe će biti privučeni Njemu Njegovim krstom. Ceo svemir će ponovo biti pomiren sa Bogom. Kad je razapeo Gospoda, sotona je prekoračio svoje granice i time doprineo sopstvenom porazu!

Ali nije samo Hristos porazio sotonu. Hristov sledbenici, ma koliko slabi i grešni, takođe ga poražavaju. „Okom vere“ oni vide razapetog Isusa. Njegova ljubav nagoni ih da se odreknu sebe, i žive za svog Otkupitalja. Sotonina svirepost ne može ih odvratiti od njihove odanosti. On shvata da je sa svih strana poražen! Obratite pažnju na sledeći stih:

Otkrivenje 12,11: I oni ga pobeđiše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog, i ne mariše za život svoj do same smrti.

Greh je verovati da je sotona suviše jak za Hrista, ili suviše jak za vas ukoliko verujete u Hrista. Oni koji „vole svoj život“, koji vole sebe, kojima je draga ovozemaljska sigurnost, glasaju za sotoninu vladavinu. Oni možda ne shvataju da to rade, ali svako odbijanje da se ponese krst na kome je naše „ja“ razapeto s Hristom prerasta u odluku kojom se prihvataju sotona i njegova pobuna. Ako neko veruje u jevanđelje, on veruje u „dobru vest“ da je sotona poražen, „izbačen napolje“.

O, koliko se mnogo ljudi danas grči u strahu od sotonine moći, odbijajući da poveruje da je on poražen jednom za svagda. „Sotona je suviše jak za mene!“ jadikuju oni. Oni bi možda i u podne kukali: „Ponoćna tama je tako gusta da ništa ne vidim!“ Samo će osoba slepa za „Sunce pravednosti“ (Malahija 4,2) živeti još koji trenutak u sotoninoj svirepoj tami. „Hodajmo u slobodi“, i zapevajmo pesmu: „O Gospode! Ja sam sluga tvoj, ja sam sluga tvoj, sin sluškinje tvoje; raskovao si s mene okove moje“ (Psalam 119,45; 116,16).

Otkrivenje 12,12-16: Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima. I kad vide aždaha da zbačena bi na zemlju, gonjaše ženu koja rodi muško. I ženi dana biše dva krila orla velikog da leti u pustinju na svoje mesto, gde će se hraniti vreme i vremena i po vremena, sakrivena od lica zmijinog. I ispusti zmija za ženom iz usta svojih vodu kao reku, da je utopi u reci. I pomože zemlja ženi, i otvori zemlja usta svoja, i proždre reku koju ispusti zmija iz usta svojih.

Zašto Gospod nije uništio sotonu čim je on razapeo Hrista, i tako učinio kraj velikoj borbi tamo i onda? Zašto je, da tako kažemo, morao da mu da još jednu šansu, iako ima „malo vremena“?

Postoje tri razloga:

(1) Ti i ja nikada ne bismo mogli da budemo stvarno srećni, kad ne bismo delili Hristovu pobedu. „*Onome koji nadvlada... kao i ja što sam nadvladao*“ (Otkrivenje 3,21) predstavlja dragoceno obećanje o

radosnom zajedništvu sa Sinom Božjim. Da niste morali da vodite sopstvenu borbu, bili biste samo otkupljena biljka.

(2) Jedino je pošteno da sotoni bude pružena prilika da dokaže da li smo ti i ja zaista izabrali da „hodamo u slobodi“, ili smo zadovoljni ropstvom i tamom greha i pobune.

(3) Pripadnici Božijeg naroda treba da se nastane u Novom Jerusalimu i budu deo divne „žene“ koju Isus voli kao svoju nevestu. Čovek koji je visoko obrazovan hoće ženu koja je takođe obrazovana. Tada će oni uživati u uzajamnom druženju. Isus je bio „obrazovan“ zahvaljujući svom iskustvu u našem *mesu (telu)* kada je porazio sotonu. Njegova crkva je „obrazovana“ učestvovanjem u „*zajednici njegovih muka, naličujući na smrt Njegovu*“ (Filibljanima 3,10).

„Vreme, vremena i po vremena“ je biblijski način da se kaže tri i po godine. Računajući da u godini ima dvanaest meseci, to je ukupno isto kao i 42 meseca (uporediti Otkrivenje 13,5, gde se iznosi isti period vremena). Računajući trideset dana u mesecu, 42 meseca je 1260 dana, a to je isti vremenski period koji nalazimo u šestom stihu ovog poglavlja. Kao što ćemo videti u sledećem poglavlju, to je isti vremenski period koji je otpočeo 538. godine n. e. a završio se 1798. god. n. e.

„Voda“ koju „zmija ispusti iz usta svojih kao reku“ može se odnositi na vojske koje su mnogo puta ratovale protiv Božjeg naroda tokom tih mračnih godina progonstva. Ona se isto tako može odnositi na mnoga vešto smišljena lažna učenja koja potiču od sotone. Laž je sotonino najbolje oruđe.

U oba slučaja, „zemlja pomože ženi“ u tom smislu što je prognojena crkva bila spasena od uništenja. Vojske njenih neprijatelja su bile odbijene; lažna učenja su bila nadvladana istinom koju su objavljivali ljudi kao što su Luter, Vesli, i drugi.

Da li Bog ima pravu crkvu i u današnjem svetu? Da li između mnogo stotina različitih crkava postoji ona za koju Bog tvrdi da je ona „žena“ iz Otkrivenja 12?

Ima iskrenih ljudi koji kažu da Bog nema jednu pravu crkvu, da su sve crkve podjednako prave, i da sve staze vode u nebo, bez obzira u šta neko veruje. Ali Biblija kaže da postoji „jedan Gospod, jedna vera,

jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih“, i „jedno telo“ a to je „crkva“ (videti Efescima 4,4-6; 1. Korinćanima 12,12.28). Svaki istinski Isusov sledbenik čezne da pronade tu pravu crkvu čija je Glava sam Isus.

Lošop ne može da obije dobru bravu. Ona se otvara samo ubacivanjem pravog ključa načinjenog specijalno da odgovara toj bravi. Otkrivenje 12,17 daje nam ključ za pronalaženje prave crkve u današnjem svetu. Samo jedna crkva može biti „brava“ kojoj ovaj „ključ“ savršeno odgovara. Obratimo pažnju na sledeći stih:

Otkrivenje 12,17: I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista.

Pažljivo ispitajmo četiri karakteristike istinske crkve, sadržane u ovom stihu:

(1) To je crkva koju đavo mrzi. Možemo se pridružiti većini crkava, a da nam se đavo pri tom ne suprotstavi. Nije potrebna nikakva žrtva. Ne mora se nositi krst. Nema protivljenja od strane sveta.

(2) Ona predaje⁵ ista učenja kao i žena „obučena u sunce“ iz 1. stiha ovog poglavlja. Drugim rečima, ona ima istu veru i učenja kao apostolska crkva. Postoji samo jedna prava crkva tokom čitave istorije. Ime koje je određena crkva sada usvojila ne može značiti ništa više od sloja boje. Pogledajte ispod površine, i proverite učenja i praksu u odnosu na crkvu koju su Hristos i apostoli osnovali. Ako posmatramo voz koji ulazi u tunel, videćemo isti taj voz kako se pojavljuje na drugom kraju tunela. Apostolska crkva ušla je u „tunel“ na početku 1260 godina progonstva, kad je pobešla u „pustinju“. Kad se ponovo u potpunosti bude pojavila pred svetom, to će biti ista crkva u duhu i veri kakva je i prvobitno bila. Ona zadržava isto telo istine kroz vekove.

Reč prevedena kao „ostatak njenog potomstva“⁶ u prevodu Kralja Džejmsa glasi „ostatak“. To znači poslednji deo potomaka apostolske crkve – Hristovi pravi sledbenici na samom kraju vremena. Ako kupi-

⁵ U smislu u kom učitelj predaje.

⁶ Semena – Karadžić-Daničić.

mo komad platna s početka trube materijala, on će imati izvesnu šaru i boju. Ako kasnije kupimo „ostatak“ te trube platna, on će imati potpuno istu šaru i boju kao i prvo parče koje smo kupili. Mnoge crkve su dodale tako mnogo učenja pozajmljenih iz paganstva i ljudske tradicije da apostoli danas nikako ne bi mogli da prepoznaju prvobitni obrazac.

(3) Prava crkva „drži“ zapovesti Božije“. Jakov nam kaže da ukoliko prekršimo jednu od deset zapovesti, krivi smo što smo ih prekršili sve (Jakov 2,10-12). Prema tome, ne može biti istina ako se kaže da neka crkva drži Božje zapovesti, ako ih drži samo devet. Skoro sve popularne crkve danas nastavljaju da prestupaju četvrtu zapovest koja glasi: „Sedmi dan je subota Gospoda Boga tvojega. Tokom nje ne radi nikakvog posla“ (2. Mojsijeva 20,8-11).

Svaki zločin, sebičnost i neverstvo koji truju savremeni život direktna su posledica kršenja deset Božjih zapovesti. Subota stoji kao pečat tog svetog zakona.

Ako se ta jedna zapovest (ili bilo koja druga) prekrši, poslušnost nije moguća ni u odnosu na ostalih devet, jer motiv nije više ljubav prema Bogu i odanost Njemu. Držanje istinske subote upravo je isto tako važno kao i držanje ostalih zapovesti koje je Bog ispisao svojim sopstvenim prstom. A držati Božje zapovesti znači voleti kao što Bog voli. „*Ljubav je, dakle, ispunjenje⁸ zakona*“ (Rimljanima 13,10). Božja prava crkva je dakle crkva koja je ispunjena ljubavlju prema Hristu, uzvišenom ljubavlju prema Bogu i hristolikom ljubavlju prema svom bližnjem.

(4) Prava crkva ima „svedočanstvo Isusovo“. Jovan nam objašnjava da je to „duh proroštva“ (Otkrivenje 19,10). „*I Bog postavi u crkvi prvo apostole, drugo proroke*“ (1. Korinćanima 12,28). Dar proroštva nije nestao sa apostolima. Isus je dao taj dar svojoj crkvi kad je „izašao na visinu“ (videti Efescima 4,8.11), i dar je trebalo da ostane u crkvi sve vreme tačno do drugog Hristovog dolaska, zato što je bio dat „*da se sveti pripreme i dođu svi u jedinstvo vere i pozna(va)nja Sina Božjeg, do savršenog čoveka*“ (stihovi 12-14).

7 Čuva.

8 Izvršenje – Daničić-Karadžić.

Pavle je kazao Korintskoj crkvi da će „Hristovo svedočanstvo“ ostati s njima sve do „otkrivenja našeg Gospoda Isusa Hrista“, „*do kraja da možete da budete bez mane u dan našeg Gospoda Isusa Hrista*“ (1. Korinćanima 1,4-8). „Duh proroštva“ ispoljen u „crkvi ostatka“ je čudesan dar, ali on ne zauzima mesto Biblije niti protivreči ijednom biblijskom učenju. „*Duhovi proroka pokoravaju se prorocima*“ (1. Korinćanima 14,32).

Svako ko se potčini Hristu i sledi Ga biće doveden do prave crkve. „*Imam i druge ovce, koje nisu iz ovoga tora; i njih treba da dovedem, pa će slušati moj glas i biće jedno stado, jedan pastir*“ (Jovan 10,16).

13. KADA SE ČITAV SVET BUDE DIVIO¹ „ZVERI“

Otkrivenje 13,1: I stadoh na pesku morskom; i videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njenim deset kruna, a na glavama njenim imena hulna.

Korak po korak Božji prorok nam otkriva Hrista. Premda ne možemo svojim očima da vidimo Njegov divni lik, možemo ipak da pratimo Njegove stope u istorijskim zbivanjima, uključujući našu sopstvenu aktuelnu istoriju. Ovo poglavlje iznosi istinu koja je krajnje zanimljiva i od životnog je značaja. Budući da „*nijedno proroštvo u Pismu ne dolazi od neke privatne interpretacije*“ (2. Petrova 1,20), znamo da će Biblija sama protumačiti različite simbole iznesene ovde na uvid. Dopustimo Bibliji da nam samu sebe jasno pokaže.

U biblijskom proročanstvu more predstavlja „ljude i narode, plemena i jezike“ (Otkrivenje 17,15). Zver je, isto tako, simbol naroda ili carstva (videti Danilo 7,17.23). I kao što je glava zveri ono što njom upravlja, tako bi i sedam glava ove zveri značile različite oblike vladavine, pri čemu je sedam broj potpunosti. Deset rogova je jasno protumačio sam Danilo: to su deset naroda koji će nastati iz četvrtog velikog svetskog carstva, Rima (Danilo 7,24).

Ali ovo carstvo iz Otkrivenja 13 ne može da bude neka obična politička nacija, zato što je Jovan video „imena hulna“ ispisana na njegovim glavama. Rečnik definiše hulu kao „uvredu upućenu Bogu u vidu reči, pisanog teksta, ili znakova; takođe, kao akt prisvajanja atributa ili prerogativa božanstva“. Hula se odnosi na religiju, a ne na politiku. Prema tome, „zver“ je verska sila, to jest, crkva koja je izrasla iz carstva.

Kad je reč o tome koja je to religiozna sila ili crkva, sledeći stihovi to jasno govore. Božanski Autor Otkrivenja neće nas ostaviti u neznanju:

1 Čudio – Karadžić-Daničić.

Otkrivenje 13,2: I zver koju videh beše kao ris, i noge joj kao u medveda, i usta njena kao usta lavova, i dade joj zmija silu svoju, i presto svoj, i oblast veliku.

Mali ključ može otvoriti veliku bravu, zato što je tako načinjen da joj odgovara. Knjige Danilo i Otkrivenje odgovaraju jedna drugoj, pri čemu svaka tumači onu drugu.

Na primer, Danilo opisuje četiri velike zveri koje je video u viziji – lava, medveda, leoparda² i jednu čudnu zver koja je ličila na aždahu više nego na bilo šta drugo. Lav je bio simbol Vavilona, bogat i veličanstven; medved – Medopersija, svirepa i žedna krvi; leopard – Grčka, mudra i hitra – Danilo ove tri identifikuje po imenu (Danilo 2,38; 8,20.21); a četvrta svemoćna zver, bila je simbol carstva koje je usledilo posle Grčke, paganskog Rimskog carstva.

U „zveri“ koju vidimo u ovom poglavlju kombinovane su karakteristike četiri prethodna svetska carstva. Ona dobija svoju „vlast, presto i veliki autoritet“ od „aždahe“, koja je simbol Rimskog carstva, dok iza paganskog Rima stoji „đavo, i sotona“.

Međutim, nešto novo se dogodilo sa Rimskim carstvom, nešto čega nikada ranije nije bilo u istoriji: usred svoje istorije ono je promenilo svoju zvaničnu religiju, i njegov karakter se izmenio tako da je od političke nastala verska sila. Kako su imperatori postajali sve slabiji, premestili su svoju prestonicu iz Rima u Carigrad.

Ovo je ostavilo prazan prostor koji je rimski biskup požurio da zauzme. Ubrzo je počeo da vlada nad ostalim biskupima, i da za sebe prisvaja ugled koji su isključivo posedovali nekadašnji rimski imperatori. Tako „dade joj zmija silu svoju, i presto svoj, i oblast veliku“. Jedan pisac saopštava: „Na ruševinama političkog Rima, uzdiglo se veliko carstvo duhovne prirode u ‘gigantskom obliku’ Rimske crkve.“³

Prepoznavanje papskog Rima kao „zveri“ u ovom poglavlju biva još izvesnije dok čitamo dalje reči proroka Jovana:

2 Risa – Daničić-Karadžić.

3 Alexander Clarence Flick, *The Rise of the Medieval Church*, page 150 (New York: Burt Franklin, 1959).

Otkrivenje 13,3-7: I videh jednu od glava njenih kao ranjenu na smrt, i rana smrti njene izleći se. I *divi* se sva zemlja iza zveri, i pokloniše se zmiji, koja daje vlast zveri. I pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver? I ko može ratovati s njom? I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja, i dan joj bi vlast da čini četrdeset i dva meseca. I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli na ime njegovo, i na kuću njegovu, i na one koji žive na nebu. I dano joj bi da se bije sa svetima, i da ih pobedi; i dan joj bi vlast nad svakim kolenom i narodom i jezikom i plemenom.

Opet će nam prorok Danilo pomoći da otkrijemo tajnu ovog proročanstva. U Danilu 7 on opisuje silu „mali rog“ koja je identična ovoj zveri. Obratite pažnju na sličnosti između Danilovog „malog roga“ i Jovanove „zveri“:

1. „Mali rog“ huli na Boga. „On će govoriti teške⁴ reči na Višnjega“ (Knjiga proroka Danila 7,25).

2. „Mali rog“ isto tako „ratuje sa svetima“ (Knjiga proroka Danila 7,21).

3. „Malom rogu“ je bila data vlast da nastavi [sa svojim delovanjem] tri i po godine (Danilo 7,25), ili ukupno 42 meseca ($3 \frac{1}{2} \times 12 = 42$). Taj isti period pominje se u Otkrivenju 12,6 kao 1260 dana, pri čemu svaki dan u proročanstvu predstavlja jednu godinu, kao što smo to prethodno videli.

Hajde sada da ispitamo da li papstvo ispunjava te tačke izložene u Bibliji:

1. Da li papstvo huli na Boga, ili prisvaja Božje titule i autoritet? Kad je Isus opraštao ljudima njihove grehe, Jevreji su ga optužili za huljenje, govoreći: „*Ko može opraštati grehe osim samoga Boga?*“ (Luka 5,21). Jedan rimokatolički pisac kaže: „Sveštenik zauzima mesto samog Spasitelja, i govoreći, ‘*Ego te absolvo*’ [latinski, Ja te oslobađam] razrešava [ga] od greha... Praštanje samo jednog greha zahteva svu Božju svemoć... Ali ono što Bog može da učini svojom svemoću, i sveštenik

4 Naduvene.

isto tako može da učini izgovaranjem reči: ‘*Ego te absolvo a peccatis tuis*’ [Razrešavam te tvojih greha].⁵

Isti pisac govori dalje: „Ali naše čuđenje bi trebalo da bude daleko veće kad saznamo da u znak poslušnosti rečima svojih sveštenika – *HOC EST CORPUS MEUM* (latinski, Ovo je moje telo) – sam Bog silazi na oltar, dolazi gde god Ga prizovu... Oni Ga pomeraju po svojoj volji, od jednog mesta do drugog; oni mogu, ako požele, da Ga zatvore u šator, ili da Ga izlože na oltaru, ili da ga iznesu iz crkve; oni mogu, ukoliko to odluče, da jedu Njegovo *meso* i da daju Ga za hranu drugima... Sveštenik može, na izvestan način, da bude nazvan stvoriteljem svog Stvoritelja.“⁶

U rimokatoličkoj enciklopediji stoji: „Papa je tako veliki po svom dostojanstvu i tako uzvišen da nije samo čovek, nego je, takoreći, Bog, i Namesnik Božji... Papa *je*, da tako kažemo, Bog na zemlji.“⁷ Još je davne 1894. godine papa Lav XIII rekao: „Mi na ovoj zemlji zauzimamo mesto svemogućeg Boga.“

2. Da li je papstvo „ratovalo sa svetima... da ih nadvlada“? Tokom godina, kada je papstvo predstavljalo vrhovnu vlast u Evropi, istoričari nam kažu da su milioni ljudi poslani u smrt zato što nisu hteli da priznaju papstvo kao pravu Božju crkvu na zemlji. Papa Martin V (1417-1431) kazao je poljskom kralju u vezi hrišćanskih sledbenika Jana Husa: „Stavi sebi u dužnost da istrebiš husite. Ne zaboravi da se te bezbožne osobe usuđuju da proglašavaju princip slobode.“

„Oni smatraju da je Hristos došao na zemlju da ukine ropstvo; oni pozivaju narod na slobodu... Pali, masakriraj, opustoši sve, jer ništa ne može biti ugodnije Bogu ili korisnije za stvar kraljeva od istrebljenja husita.“⁸

3. Koliko dugo će papstvo imati vrhovnu vlast u Evropi? Rimski imperator Justinijan izdao je dekret da rimski biskup, papa, treba da

5 Alphonsus de Liguori, *Dignity and Duties of the Priest*, pages 34-36 (Brooklyn: Redemptorist Fathers, 1927).

6 *Ibid.*, pages 26, 27, 32.

7 Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*, Article „Papa,“ Volume VI, pages 26-29 (Venice: Gaspar Storti, 1772).

8 L. M. de Cormenin, *The Public and Private History of the Popes of Rome*, Volume II, pages 116, 117.

bude poglavar svih crkava. Taj dekret stupio je na snagu 538. godine n.e. kad su Ostrogoti isterani iz Rima. Te godine počela je svetovna vlast papstva koja će se nastaviti nesmanjenom snagom tokom borbi od 1260 godina, sve do sudbonosne godine 1798. godine kad je francuski general, Bertije, ušao u Rim, proglasio republiku i zarobio papu. Mnogi ljudi su pomislili da je papstvo mrtvo.

Ali nije bilo tako! Videćemo za par trenutaka kako se ta „smrtna rana“ „isceljuje“ u naše vreme. Tokom godina njegove nadmoći, „čitav svet *divio se papstvu*.“ Veliki deo čovečanstva drhtao je pred njegovom drskom ohološću. Tokom mračnih vekova život se u Evropi vrteo oko Rimokatoličke crkve. Sujeverje i strah držali su narod u ropstvu sve dok olakšanje, u izvesnoj meri, nije došlo za vreme velike protestantske reformacije u šesnaestom veku.

Otkrivenje 13,8-10: I pokloniće joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjetovoj, koje je zaklano od postanja sveta. Ako ko ima uho neka čuje. Ko u ropstvo vodi, biće u ropstvo odveden; ko *mačem* ubije valja da on *mačem* bude ubijen. Ovde je trpljenje i vera svetih.

Kao što smo videli u 11. poglavlju, Francuzi su poverovali da im je Rimokatolička crkva neprijatelj. Napoleonova vojska ušla je u Italiju, odlučna da papstvu učini kraj. Bertije je zarobio papu 1798. Tako je papstvo koje je druge odvodilo u ropstvo i samo dopalo ropstva.

Ali svet je uveliko zaboravio gorke lekcije naučene u mračnom srednjem veku. Zaboravio je da je podne papstva ponoć sveta. Danas se papstvo znatno vraća u položaj svetske sile. U svim novim nacijama trećeg sveta i među zapadnim narodima jasno se vidi njegov strahovit uspon po pitanju moći. U mnogim zemljama kontroliše obrazovanje. Gradi impozantne i ogromne katedrale, šireći ruke u znak dobrodošlice milionima svojih obraćenika.

I ostale crkve izvan Rimokatoličke očekuju njeno vodstvo. Rt. Rev. Džon Murman, anglikanski vođa, rekao je da ukoliko dođe do konač-

nog ujedinjenja između crkava, „mora postojati centralni poglavar crkve, a taj poglavar, jasno je, mora da bude rimski biskup“. Uz pretnju o uništenju sveta, ukoliko izbije nuklearni rat, ljudi na sve strane osećaju potrebu za jedinstvom i obnovom duhovnog života. Oni gledaju na Rimsku crkvu kao na jedinog mogućeg vođu. Mada je Rimka crkva nekada bila ranjena, rana se danas zaceljuje.

Popularnost pape Jovana Pavla II videla se u njegovim posetama Americi koje su bile bez presedana, posetama koje su dve ili tri decenije pre toga bile „nemoguće“. Jedna komisija anglikanskih i rimokatoličkih teologa preporučila je ujedinjenje dveju crkava, da bi bila zalečena njihova odvojenost u trajanju od 450 godina. Taj plan bi ujedinio 760 miliona rimokatolika i 65 miliona anglikanaca, uključujući 3 miliona američkih episkopalaca. Čak je i baptista dr Bili Grejem rekao da rimskog papu vidi kao onoga ko bi mogao da predvodi u sjedinjavanju svih crkava.⁹

Vrlo je blizu vreme kada „će joj se pokloniti svi koji žive na zemlji“, osim onih čija su imena „zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta“. Ali dok posmatramo kako se velike mase okreću Rimu, uključujući protestantske crkve koje su se odvojile od njega za vreme i posle reformacije, ne smemo da pomislimo da svi idu u tom smeru, Bog ima jedan narod koji će ostati odan Njegovoj Reči. Prema Otkrivenju, na kraju će biti samo dve klase na zemlji: oni čija su imena zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, i oni koji se potčinjavaju „zveri“.

9 Knjiga koju čitate je pisana 1989. godine. U ovom trenutku (2021. god.), prvi put u istoriji, papa je iz jezuitskog reda i toliko popularan, da je već 2014. god. otvoreno bilo reči o ujedinjenju protestanata pentakostalnog usmerenja sa Rimokatoličkom crkvom (RKC). Oktobra 2016. je obelodanjeno da anglikanci pregovaraju o ponovnom ujedinjenju sa RKC, a nešto kasnije (oktobra 2017. god.), luteranski hrišćani su na obeležavanju 500 godina reformacije u švedskom gradu Lundu potpisali dokument kojim suštinski prihvataju prevenstvo RKC i pape, dok preostali evangelistički hrišćani bivaju neosetno vođeni ka priznanju tog prevenstva. U međuvremenu, papa je po prvi put govorio u Kongresu SAD septembra 2015. godine, a neposredno nakon toga imao je i istorijski susret sa ruskim patrijarhom Kirilom u Havani, februara 2016. god. Svi značajniji svetski političari ga vide i priznaju kao činioca mira i ujedinjenja – *prim. izdavača*

Prepoznajući primenu ovih proročanstava, mi istovremeno odajemo čast mnogim samopožrtvovanim i iskrenim pripadnicima Rimokatoličke crkve. Uviđanje jasne istine Božje Reči u proročanstvima iz Danila i Otkrivenja nije ni kritizerstvo ni verska netrpeljivost. Proročanstva identifikuju papstvo kao sistem. To je istorijski ishod razvoja jednog principa koji deluje u svakom ljudskom srcu, a to je prirodna želja za uzvišenjem i vladanjem nad svojim bližnjima.

Mnogi nekatolici podjednako su skloni da stvaraju kompromis sa svetom kao što su to bili rani katolički oci. Euzebije je rekao: „Da bi hrišćanstvo učinili privlačnijim za neznabošce, sveštenici su usvojili spoljnu odeću i ukrase korišćene u paganskom kultu.“ Ta politika kompromisa i prostituisanja istine takođe je proizvela pometnju punu nemoći koja preovlađuje u modernom protestantizmu.

Jedan katolički pisac je nedavno rekao: „Često su iznošene optužbe – obično od strane onih konzervativnijih protestantskih kontrolverzalista – da je katolicizam prekriven mnogim paganskim inkrustacijama. Katolicizam je, mora se dodati, spreman da prihvati optužbu – pa čak i da se njome hvališe... On smatra taj proces spremnošću na upijanje onoga što je istinito, dobro i lepo, ma gde da se nađe, i na udovoljavanje svim bezopasnim ljudskim sklonostima. Velik bog Pan u stvari nije mrtav; on je pokršten.“ (Theodore Maynard, *The Story of American Catholicism*, pp. 37,38; imprimatur, [then] Archbishop Francis J. Spellman).

Tokom razmatranja pomenutih istorijskih činjenica, ova knjiga nipošto ne zauzima stav „svetiji sam od tebe“ (Isaija 65,5). Svima nama je potrebna Hristova blagodati da bismo nadvladali taj urođeni nagon svakog [ljudskog] srca. Istorija bi bila naša sopstvena storija,¹⁰ samo da nije blagodati Božje. A Božji cilj po pitanju blagodati jeste da nas **kroz prosvetljujuću moć istorije navede da sagledamo svoje sopstveno srce.**

„Ko ima uho, neka čuje“, upozorava prorok Jovan. Sada je vreme da se potpuno potčinimo Jagnjetu koje je zaklano za nas. Kriza koja

10 *Storija, štorija – priča, filmska priča.* Igra rečima: Povest bi bila naša sopstvena pripovest, samo da nije blagodati Božje.

brzo raste okušaće do krajnjih granica strpljenje i veru svetih, ali će Bog imati jedan narod koji, suočen sa suprotstavljanjem sveta, ostaje odan Njegovoj istini.

Otkrivenje 13,11-14: I videh drugu zver gde izlazi iz zemlje, i imaše dva roga kao u jagnjeta; i govoraše kao aždaha. I svu vlast prve zveri činjaše pred njom; i učini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zveri kojoj se isceli rana smrtna. I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri, govoreći onima što žive na zemlji da načine ikonu zveri koja imade ranu smrtnu i osta živa.

Već smo videli kako „more“ predstavlja velike populacije ljudi. „Zemlja“ mora, dakle, da bude nešto suprotno – neki nenastanjeni deo sveta odakle treba da se „pojavi“ neka nova izvanredna nacija otprilike u vreme kada je papstvo bilo odvedeno u ropstvo, u vreme njegove „rane smrtné“ 1798. godine.

Koja se to velika nacija uzdizala ka ugledu i moći, otprilike u trenutku kada se 1260 godina papske prevlasti završilo 1798.? Postojala je samo jedna ugledna nacija u usponu u to vreme, u uveliko nenastanjenom delu sveta, a to su bile Sjedinjene Američke Države, koje su proglasile svoju nezavisnost 1776., i iskusile svoje rano pojavljivanje oko 1798. Ta nacija se podigla u Novom svetu, prostranom kontinentu umnogome nenastanjenom. Uspon te velike republike od kolonijalnih početaka jedan je od najfenomenalnijih u istoriji naroda. Ona ima „dva roga kao u jagnjeta“, što upućuje na mladalački karakter mlade Amerike, i njena dva principa o građanskoj i verskoj slobodi, koji su tako mnogo pomogli da se nacija razvije u uspešnu svetsku silu.

Za razliku od rogova na ostalim zverima ili carstvima, ta dva roga nemaju na sebi krune. Osnivači Amerike odlučili su da izvuku pouku iz prethodne evropske istorije, stvaranjem nove nacije bez kralja.

Ali kakva šteta što se njen karakter menja te se od „jagnjeta“ pretvara u „aždahu“ koja „čini svu vlast prve zveri“. Ovde vidimo da Ame-

rika tek treba da postane progoniteljska i da će da ispruži ruku da bi uhvatila ruku papstva. Tako će blisko biti jedinstvo među njima dvoma da će učiniti da se „*zemlja i koji žive na njoj poklone prvoj zveri kojoj bi isceljena rana smrtna*“.

Iscljenje smrtno rane papstva bilo je postepeno; ali najznačajniji korak bio je preduzet 11. februara 1929, kad je premijer Musolini vratio papstvu njegovu svetovnu vlast, i papa je ponovo postao kralj. Jedan zvaničnik koji je bio svedok potpisivanja ugovora između Musolinija i papstva rekao je: „Mi smo sada svedoci potpisivanja ovog dokumenta. Dok mastilo teče iz ovih pera ono isceljuje ranu staru pedeset devet godina.“

U međuvremenu, Američka nacija nastavlja da raste u moći. Duh svih naroda sveta na neki način izbija ovde na površinu. Ta nacija još nije učinila korak za koji knjiga Otkrivenja, kaže da će ga ona preduzeti. Još nije stavila na snagu prinudno „klanjanje“ „zveri“. Ali mi možemo da znamo da je to vreme blizu.

„Ikona¹¹ zveri“ je kopija sistema koji je papstvu obezbedio prevlast u mračnom srednjem veku. Taj sistem je predstavljao sjedinjenje crkvene i građanske vlasti, tako da je crkva imala moć da nameće svoje dogme preko sudskih organa i policije.

Od vremena „smrtno rane“ papstva, nacije sveta su uglavnom bile slomile svaki vid crkvene dominacije. Ljudi su svuda verovali da civilna vlada treba da bude oslobođena verske kontrole. Bili su podstaknuti da uvide istinu o Isusovoj zapovesti da bi crkva i država trebalo da budu odvojene; „*Dajte cesaru (vlasti) ono što je cezarevo, a Bogu ono što je Božje*“ (Matej 22,21). Američki ustav garantuje potpunu odvojenost crkve i države, što ljudima daje mogućnost da budu poslušni Isusovoj zapovesti¹².

Ali knjiga Otkrivenja kaže da dolazi vreme kada će Amerika odbaciti principe koji su joj doneli uspeh, i navesti druge nacije da slede njen primer. Tada će ponovo oživeti tlačenje i progonstvo koji su bili tako uobičajeni u mračnom srednjem veku.

11 Lik ili slika zveri.

12 Knjiga je izašla iz štampe 1989.

Da li ovo izgleda neverovatno u ovom modernom dobu „slobode“ i svetlosti? Napredak kojim se čovečanstvo hvališe samo je površan ako je ljudska priroda ispod toga još uvek zla. S obzirom da je sve više ratova, krvoprolića, pobuna, zloupotreba droge, zločina i prirodnih katastrofa, vladari ovog sveta će prirodno da budu u nedoumici ne znajući šta da čine. Vrlo lako u krizi mogu da se okrenu Rimokatoličkoj crkvi za moralno i duhovno vođstvo. Ispunjenje ovih završnih stihova u ovom poglavlju samo su jedan korak daleko od nas:

Otkrivenje 13,15-17: I bi joj dano da dade *dah*¹³ ikoni zverinoj, da progovori ikona zverina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj. I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njenog.

„Znak zveri“ nije neki fizički znak utisnut usijanim žigom, ni nanos boje, niti posebna vrsta odeće. To je religijski znak, znak izvesnog stava srca. Šta bi mogao biti taj znak kad tako sigurno donosi užasnu nesreću onima koji ga prime?

U sedmom poglavlju zapazili smo da je Božji pečat sveta subota Gospodnja. Držanje sedmog dana subote je odlika onih na koje Jovan ukazuje kao na „svete“. „Žig zverin“ je falsifikat Božjeg pravog znaka, lukavo smišljen da obmane što je moguće više ljudi. Mnogi milioni ljudi su u smrtnoj opasnosti zbog primanja žiga zverinog, iako pretpostavljaju da su bezbedni sledeći većinu kad je reč o religioznoj praksi.

Danilo 7,25 otkriva kako je papstvo pokušalo da promeni Božji zakon tako što je dan koji je Bog izabrao zamenilo drugim danom odmora. Ne bi bilo pošteno optužiti papstvo za taj zločin da ono samo nije bilo spremno da prizna istinu. Katolički autoriteti otvoreno priznaju da su jedino oni odgovorni za promenu Božje svete subote. Evo nekoliko primera:

13 Duh – Daničić-Karadžić.

Pitanje: Imate li još neki način da dokažete da [Rimokatolička] crkva ima vlast da ustanovi praznike i pravila u tom smislu?

Odgovor: Da nema takvu vlast, ona ne bi mogla da učini ono u čemu se svi moderni teolozi slažu s njom – ne bi mogla da uvede poštovanje nedelje koja je prvi dan u sedmici, umesto svetkovanja subote, sedmog dana, što je promena za koju nema osnove u Svetom pismu.¹⁴

Jedan apologeta, Leo. J. Trese, kaže za Rimokatoličku crkvu u *The Faith Explained [Objašnjena vera]* (Notre Dame: Fides Publishers, 1971), p. 243:

Ništa u Bibliji nije rečeno o promeni Gospodnjeg dana sa subote na nedelju. Za promenu znamo samo iz tradicije [Katoličke] crkve – što je činjenica koja je prenošena do nas od najranijih vremena živim glasom [Katoličke] crkve. Otu-da smatramo tako nelogičnim stav mnogih nekatolika, koji govore da će da veruju samo onome što mogu da pronađu u Bibliji, a ipak nastavljaju da drže nedelju kao Gospodnji dan na osnovu tako-kaže Katoličke crkve.

Žig zveri još nije nametnut. Niti je svet još doveden do svoje konačne odluke. Moramo da stanemo ili na jednu ili na drugu stranu – ili da budemo potpuno na Hristovoj strani, poslušni Njegovim zapovestima, primajući Njegov sveti pečat, ili na strani pobune protiv istine Božje Reči.

Možda će neki od onih koji su čuli za istinu i znaju za nju da podlegnu zbog pretnje od siromaštva kada im bude zabranjeno da kupuju ili prodaju ukoliko nemaju žig zveri. Mada znaju za bolje, možda će izabrati da se priklone otpadu. Takvi će na svoju ruku da prime žig zveri.

14 Stephen Keenan, *A Doctrinal Catechism*, page 174 (New York: Edward Dunigan & Brother, 1848).

Ima i drugih koji iskreno veruju u laž, i pretpostavljaju da većina mora biti u pravu uprkos jasnim izjavama Svetog pisma. Takvi mogu još da prime žig na svoje čelo.

Biće činjena čuda kako bi ljudi bili ubeđeni da moraju da idu protiv svoje savesti tim što prihvataju „žig zveri“. „I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima. I vara one koji žive na zemlji *onim* znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri“ (Otkrivenje 13,13.14).

Za mnoge neobaveštene ljude čuda su konačan i ubedljiv test Božje naklonosti. Oni nikada nisu shvatili da sotona i njegovi anđeli imaju moć da čine čuda, baš kao što su neznabožački čarobnjaci u Egiptu falsifikovali istinska čuda koja je Mojsije činio Božjom silom (videti 2. Mojsijeva 7,10-12). Oni zaista nisu svesni da Biblija kaže da će sotona činiti čuda: „Ne čudite se; jer se sam sotona *preobražava*¹⁵ u anđela svetlosti“ (2. Korinćanima 11,14).

Čuda nisu test koji je Bog poslao zajedno sa porukom. Test se ogleda u tome da li vesnik uči ili ne punu istinu o Bogu. „*K zakonu i svedočanstvu! Ako ne govore prema ovoj reči, to je zato što nema svetlosti u njima*“¹⁶ (Isaija 8,20).

Prava čuda koja dolaze od Boga učinjena su silom Svetoga duha. Sotona je hiljadama godina proučavao kako bi mogao da se pripremi da obmane svet lažnim duhom koji će tvrditi da je Sveti duh, ali koji će odvoditi [ljude] od Hrista i Njegove reči. Učenja spiritizma su već prodrle u mnoge od popularnih crkava, i hiljade dobijaju neobičan duh za koji oni pretpostavljaju da je Sveti duh, ali koji je u stvari duh koji čini čuda poslan od strane neprijatelja. Ukoliko ne budemo ukorenjeni i utemeljeni u istine Božje Reči, bićemo zbrisani preplavljujućim neodoljivim obmanama poslednjih dana.

Gospod je u ovom poglavlju dodao još istine koja potvrđuje našu veru. On kao da zna da ta istina, otkrivena u ovom poglavlju, predstavlja veliko iznenađenje za mnoge ljude. Za slučaj da ostane neka dugotrajna sumnja po pitanju toga da li su zaista pronašli zver i njen žig, On

15 Pretvara – Daničić-Karadžić.

16 „Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore“ – Daničić

će dati broj zveri tako da svi mogu da budu sigurni ko je zver, kao kad bi ona imala pasoš ili poreski broj. Obratimo pažnju na poslednji stih:

Otkrivenje 13,18: Ovde je mudrost. Ko ima *razumevanje*¹⁷ neka izračuna broj zveri: jer je broj čovekov i broj njen šest stotina i šezdeset i šest.

Rimljani su u Jovanovo doba govorili i pisali na latinskom, koji papstvo dan-danas još uvek upotrebljava. Taj jezik koristio je ista rimska slova koja mi koristimo u pisanju, ali je isto tako neka slova upotrebljavao za brojeve (I kao 1, II kao 2, V kao 5, L kao 50, C kao 100, i tako dalje). Zbir svih numeričkih slova iz imena neke osobe ili titule u rimsko vreme je bio izjednačavan sa „njenim“ brojem, što je bila uobičajena praksa među ljudima koji su govorili latinski. Rimska katolička Biblija (prevod Douay¹⁸) sadrži belešku uz taj stih: „Šest stotina šezdeset šest. Numerička slova njegovog imena daće taj broj.“

Koja je to zvanična titula ili ime na koje papstvo polaže pravo? Vekovima se smatralo da je titula rimskog pape Vicarius Filii Dei, što znači „Namesnik Sina Božjeg“. Imajući u vidu činjenicu da je Sin Božji sam izjavio za Svetog duha da će biti Njegov zamenik na zemlji (Jovan 14,16-18), ta titula deluje dosta arogantno. Te latinske reči nalaze se u jednom latinskom dokumentu za koji je papstvo stotinama godina tvrdilo da ga je napisao car Konstantin, dajući papstvu svetovni autoritet u Rimu, i vrhovni duhovni autoritet nad svim crkvama. Čak i pošto je utvrđeno da je dokument bio falsifikat, papstvo je nastavilo da tvrdi da je Bog papama dao položaj i titulu „Zamenika Sina Božjeg“, Hristovog ličnog predstavnika ovde na zemlji.

Kardinal Henri Edvard Maning je o tom starom dokumentu i tituli rekao sledeće:

Način poimanja i govora, u ta jednostavna vremena, predstavili su na taj način čin providenja Božjeg darivanja.

¹⁷ Um – Daničić-Karadžić.

¹⁸ Due.

Bog je Zameniku svog Sina [papi] dao u posed grad u kome je trideset njegovih prethodnika zapečatilo svoje svedočanstvo sopstvenom krvlju. Konstantinov dar bio je jednostavno čin providenja... podsticaj od samog Boga.¹⁹

Tako jedan savremeni kardinal uzdiže taj stari latinski dokument i titulu kao izraz Božje volje i naimenovanja. Papstvo jasno tvrdi da je Zamenik Sina Božjeg, „Vicarius Filii Dei“, na svom sopstvenim jeziku. Obratit pažnju na „broj njegovog imena“:

V – 5
 I – 1
 C – 100
 A – 0
 R – 0
 I – 1
 U – 5 (U je isto što i V)
 S – 0

F – 0
 I – 1
 L – 50
 I – 1
 I – 1

D – 500
 E – 0
 I – 1

UKUPNO: 666

Kao „Jagnje zaklano od postanja sveta“, Hristos i danas strada, i Njegovo stradanje će se nastaviti sve dok ima patnje na ovom svetu.

¹⁹ *The Cross and the Flag, Our Church and Country*, pages 24, 25.

Niko ko ceni Isusovu žrtvu neće biti voljan da uživa u zadovoljstvima ovog sveta ako to podrazumeva neloyalnost prema Njemu.

Ko bi se usudio da pokuša da promeni Božji zakon? Čudno je reći, ali čovek je pokušao da to učini! Pažljivo obratite pažnju na promene načinjene bez Božje dozvole.

ZAKON BOŽJI ONAKAV KAKAV GA JE DAO GOSPOD

I

Nećeš imati drugih bogova pored mene (videti napomenu u vezi prevođenja izraza „Thou shalt not“ na kraju poglavlja – *prim. izdavača*)

II

Nećeš praviti sebi rezani lik niti bilo kakvu sliku od onoga što je gore na nebesima ili dole na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Nećeš im se klanjati niti im služi, jer sam ja, Gospod, tvoj Bog, ljubomorni Bog, koji pohodim bezakonje očeva na sinovima, do trećeg i do četvrtog pokolenja, onih koji me mrze, a milost pokazujem hiljadama onih koji me vole i čuvaju moje zapovesti.

III

Nećeš uzimati imena Gospoda svoga Boga uzalud, jer Gospod neće smatrati nevinim (bez krivice) onoga koji uzima ime njegovo uzalud.

IV

Sećaj se subotnog dana i drži ga svetim. Šest dana ćeš raditi i obaviti sav svoj posao. A sedmi dan je Subota Gospoda tvog Boga: tada nećeš raditi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj sluga, ni tvoja sluškinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji se nađe unutar tvojih vrata; jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a počinio je sedmog dana; zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.

V

Poštuj svog oca i svoju majku; da ti se produže dani na zemlji koju ti Gospod, tvoj Bog daje.

VI

Nećeš ubiti.

VII

Nećeš činiti preljubu.

VIII

Nećeš krasti.

IX

Nećeš lažno svedočiti protiv bližnjega svog.

X

Nećeš poželeti kuće bližnjega svoga, nećeš poželeti ženu bližnjega svoga, ni slugu njegovog, ni sluškinju, ni njegovog vola, ni njegovog magarca, niti bilo šta drugo što je tvog bližnjeg.

(2. Mojsijeva 20,3-17)

ONAKAV KAKO GA JE ČOVEK PROMENIO

I

Ja sam Gospod Bog tvoj; ti nećeš imati drugih bogova pored mene.

II

Nećeš uzimati ime Gospoda tvog Boga uzalud.

III

Sećaj se da držiš svetim Subotnji dan.

IV

Poštuj svog oca i svoju majku.

V

Nećeš ubiti.

VI

Nećeš činiti preljubu.

VII

Nećeš krasti.

VIII

Nećeš lažno svedočiti protiv bližnjega svog.

IX

Nećeš poželeti ženu svog bližnjeg.

X

Nećeš poželeti imovinu svog bližnjeg.

(Peter Giermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine*,
1946 Ed., pages 37, 38.)

**NAPOMENA U VEZI
PREVOĐENJA IZRAZA „THOU SHALT NOT“**

Thou shalt not – kada se glagol *shall* (arh. *shalt*) koristi u **koman-**
dama, tj. **zapovestima**, tada može da se koristi i u drugim licima i u
tom slučaju se prevodi kao komanda, a ne kao klasičan futur. Izraz *shalt*
not se nalazi u skoro svim zapovestima dekaloga, tako da, kada se npr.
kaže: *Thou shalt not murder*, uobičajeno je da se to prevede kao zapo-
vest: Ne ubij, a ne: Ti nećeš ubiti.

Međutim, s obzirom da su deset Božijih zapovesti u izvornom obliku izrečene kao Božija obećanja Njegovom narodu, za koja On kaže da će se ostvariti kroz njih ako mu budu verovali, a ne kao skup zabrana koje oni treba da svojom sopstvenom silom poštuju, odlučili smo da u ovom tekstu zapovesti upravo upotrebimo oblik: *Ti nećeš*. Detaljnije objašnjenje autora ove knjige nalazi se u tekstu koji sledi:

DESET ZAPOVESTI ČITANE OČIMA NOVOG SAVEZA

Za mnoge ljude je pravi šok kad shvate da su čuvenih Deset zapovesti prevashodno deset obećanja, a ne deset krutih, tegobnih zabrana. Tajna je u razumevanju šta znači Prolog: „*Ja sam Gospod tvoj Bog koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće robovanja*“ (2. Mojsijeva 20,1.2).

Bog nam govori: Ja sam vas već otkupio; već sam vas oslobodio ropstva; već sam vam doneo svetlost, novu nadu, novu radost. I sada verujte da sam ja Bog koji uvek čuje vaše molitve i odgovara na njih, vaš Prijatelj, vaš Spasitelj; i onda, kaže Bog, garantujem vam da nikada nećete zapasti u ropstvo kršenja ovog savršenog „zakona slobode“ (videti Jakov 2,12). Vi ćete pevati sa Davidom: „Hodaću u slobodi, jer tražim tvoje zapovesti“ (Psalam 119,45).

Deset zapovesti mogu da se čitaju s tamnim naočarima Starog saveza, uz oganj, gromove, munje i zemljotres na gori Sinaju. Baš tako ih je čitao drevni Izrael, a pogledajte samo njihovu istoriju nazadovanja, poraza i konačno uništenja njihovog prekrasnog hrama i grada Jerusalima. Sve je to Stari savez još od 2. Mojsijeve 19, poput nekog mračnog dana s teškim oblacima i samo povremenim prodorom sunčeve svetlosti.

Deset zapovesti se takođe mogu čitati očima Novog saveza, i one odjednom dolaze u žižu kao deset velikih Božjih obećanja o pobedi nad iskušenjima. Na primer, uzmite sedmu: „*Nećeš činiti preljubu*“ (2. Mojsijeva 20,14). Starosavezne naočari čine da ona zvuči kao zabrana za koju mnoštvo ljudi smatra da je praktično nemoguće poslušati. „Zar Bog ne želi da nam bude i zabavno?“ Neki ljudi skloni ozbiljnosti

stiskaju zube i stežu pesnice i odlučuju da budu poslušni strahujući od paklenog ognja ako pogreše. Oni svi žive pod Starim savezom; i zbilja, problemi s kojima se oni suočavaju u sopstvenom srcu tako su ozbiljni da oni nisu u stanju da zamisle kako mogu da budu poslušni, a ipak srećni.

Ali postoji Spasitelj, a On pripada svima nama. Ako smo voljni da shvatimo ono što je već učinio za nas (a ne samo ono što može da nam ponudi da učini za nas *ako* mi prvi preuzmemo inicijativu i sve činimo sasvim ispravno), i ako razumemo kako je On preuzeo inicijativu da nas spase, koliko Ga je koštalo da to učini, kako „nas je nosio na orlovim krilima i doveo [nas] sebi“ (2. Mojsijeva 19,4), i ako razumemo ljubav koja je Hrista odvela na krst, tada će, kaže On, obećanja Novog saveza da otvore vaše slepe oči, da zagreju vaše hladno srce, da vam daju pokajanje, i da vas preobraze u osobu u koju vas supružnik može da se zaljubi.

To možda zvuči nemoguće, ali „jevanđelje... je sila Božja na spase-nje“, ovde i sada; to nije obmana (Rimljanima 1,16).

– Robert Dž. Vilend

Iz arhive „Dial Daily Bread (Hleb nasušni)“, 21. Januar 2000.

Božje ime je u Hristu. 2. Moj. 23,21. Tako kad se molimo u Isusovo ime, mi iznosimo Božje sopstveno ime kao Jemstvo. Sa kakvim oduševljenjem onda čitamo uverenje: „*Nećeš uzalud da uzmeš ime Gospoda Boga svog*“ (2. Mojsijeva 20,7). Kažete da je to zapovest? Tačno; ali morate da znate da su u Hristu sve Božje zapovesti blagoslovena obećanja. Zaista, „*Njegove zapovesti nisu teške*“ (1. Jovanova 5,3).

– E. Dž. Vagoner

Iz knjige „Jevanđelje po Jovanu – Komentari“ (Waggoner on Gospel of John)

14. NEBO ŠALJE SVETU ZASTRAŠUJUĆU OPOMENU

Otkrivenje 14,1: I videh, i gle, Jagnje stajaše na gori si-
onskoj, i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime
oca njegovog napisano na čelima svojim.

U našem prethodnom poglavlju, narod Božji se nalazi na velikoj
probi. Celi svet je podlegao primanju „žiga zverinog“ ili iz straha od
pretnji, ili zato što su namerno odabrali da „veruju laž“ (videti 2. Solu-
njanima 2,11).

Ali usred sve te pometnje Bog ima jedan veran narod koji stoji
čvrsto kao stena uz biblijsku istinu. Izdat je dekret da svi oni koji odbiju
„žig zverin“ moraju da budu ubijeni. Hoće li Bog da napusti one koji
Mu ostaju verni?

Nikada! Jagnje je njihova zaštita. Oni govore: „*Neću se bojati deset
hiljada ljudi koji odasvud ustaju protiv mene*“ (Psalam 3,6).

„Očevo ime“ mora da predstavlja Njegov karakter, karakter čiste,
nesebične ljubavi. Gospod je obećao Mojsiju da će „objaviti ime Gos-
podnje“ pred njim. „*I Gospod prođe ispred njega i objavi: Gospod, Gos-
pod Bog, žalostiv i milostiv, koji dugo trpi i obiluje dobrotom i istinom,
čuva milost hiljadama, prašta nepravdu i prestup i greh, nipošto ne prav-
dajući krivoga*“ (2. Mojsijeva 33,19; 34,6.7). Kada pripadnici Božjeg na-
roda nauče da vole kao što Bog voli, imaće na svom čelu Njegovo ime.

Da li će samo 144000 ljudi biti spaseno? Očigledno je da je to sim-
boličan broj. Biblijsko brojanje može da bude različito od našeg. Kad je
Isus nahranio mnoštvo učinivši čudo sa hlebom i ribom, „*onih što su
jeli beše oko pet hiljada ljudi osim žena i dece*“ (Matej 14,21). Isus ne bi
načinio grešku da pozove svakoga, govoreći: „Dođite... I ko god hoće
neka uzme vodu života besplatno“, a da onda ustanovi kako nema do-
voljno mesta za sve koji bi se odazvali! „*Onoga koji dolazi k meni neću
nipošto isterati napolje*“, obećava On (vidite Jovan 6,37). Verujte Mu i
„dođite“, ali ne odlažite.

Otkrivenje 14,2-5: I čuh glas s neba kao glas voda mnogih, i kao glas groma velikog; i čuh glas gudača koji guđahu u gusle svoje. I pevahu kao novu pesmu pred prestolom i pred četiri živa bića i pred starešinama: i niko ne mogaše naučiti pesme, osim onih sto i četrdeset i četiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje. Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devstvenici, oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi, prvenci Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božijim.

Ko su ovi ljudi? Nekoliko činjenica o njima može nam dati neku predstavu o tome:

(1) Oni su „otkupljeni između ljudi“, Božji ostatak izbaavljen iz poslednje generacije ljudi na zemlji koji će videti Isusa kako dolazi. On pripadaju grupi na koju Pavle misli kad kaže: „*Potom ćemo mi, živi, preostali, zajedno s njima [tj. vaskrslim svetima] biti poneti na oblacima da se sretnemo s Gospodom u vazduhu*“ (1. Solunjanima 4,17). Prema tome, čini se da su to ljudi koji neće iskusiti smrt.

(2) Oni su stekli novo iskustvo, nepoznato bilo kojoj prethodnoj generaciji Božjeg naroda. Jedino se na osnovu tog novog iskustva za njih može reći da pevaju „*novu pesmu*“ koju „*nijedan čovek ne može da nauči*“ osim onih „*koji su bili otkupljeni sa zemlje*“. Oni ne samo da su se suočili sa iskušenjima većim od bilo koje druge generacije, nego su isto tako razvili besprekornu, zrelu veru u Hrista koja ih je osposobila da slavno trijumfuju.

(3) Oni su u potpunosti otvorili svoje srce da prime Hristovo spasenje od greha, tako da se za njih uistinu može reći: „Oni su bez mane pred prestolom Božijim“ (stih 5). Oni su rođeni u grehu baš kao što je svaki čovek na ovom svetu rođen u grehu; ipak, oni su dopustili velikom Prvosvešteniku da očisti njihovo srce od svakog zla. Postali su potpuno, apsolutno pošteni, zato što se „u njihovim ustima ne nađe prevara“. Kakvo je čudesno delo Isus učinio za njih! U njihovom iskustvu pokazaće se istina da je Isus „*u stanju da do krajnjih granica spase one koji dolaze*

Bogu preko Njega“ (Jevrejima 7,25). U njihovom životu videće se praktični rezultati Hristovog završnog dela u nebeskoj svetinji.

(4) „Ovo su [oni] koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devstvenici.“ U Bibliji, žena je simbol crkve: čista žena, prava crkva; pokvarena žena, otpala crkva. U Otkrivenju 18,4 čitamo Božji poziv s neba [upućen] Njegovim svetima u „Vavilonu“, koji su rasejani po svim crkvama i religijama širom sveta: „Iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene.“ Sto četrdeset četiri hiljade su narod koji se odazvao na taj poziv. Hristos one koji očekuju Njegov drugi dolazak poistovećuje sa grupom „devica“¹ (Matej 25,1).

(5) Ovo su oni koji „idu za Jagnjetom kud god ono pođe.“ To znači slediti Isusa kuda god nas On vodi, ne zaostajati ali i ne istrčavati napred, nego držati korak u skladu sa Njegovim vođstvom. „Što god vam kaže da činite, činite“, kazala je Marija, Isusova majka (Jovan 2,5). Sto četrdeset četiri hiljade su grupa koja je radosno prihvatila savete i uputstva koja je Hristos poslao svom narodu. Oni su se potčinjavali Svetom duhu tako da je On mogao da izdejstvuje potpunu reformu u njihovom životu. Čak su i njihove navike u pogledu jela, pića, odevanja, zabave, njihove misli i namere bili dovedeni u sklad sa Isusovim primerom.

Otkrivenje 14,6.7: I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegovog; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.

Reč „anđeo“ znači neko ko nosi poruku. Ova nova vizija pokazuje svetski obim Božje poslednje poruke blagodatni, koja treba da bude upućena svim ljudima pre nego što Isus dođe. Bog svakoga pojednako voli; kako bi On onda mogao da zanemari slanje te poruku čak i samo jednom narodu ili plemenu?

1 Devojaka – Karadžić-Daničić.

Ne treba da očekujemo da doslovno vidimo anđela kako leti iznad vrhova drveća ili u oblacima. Proročanstvo poziva na jedan pokret svetskih razmera, ili delo objavljivanja ove poruke svetu. Ta poruka može da dođe preko reči živog propovednika, preko propovedi na radiju, putem traktata koji je neki prijatelj stavio u naše ruke, ili čak preko stranica neke knjige. To je Božja poruka svetu! Može se desiti da je neko čuje samo jednom.

Božja poslednja poruka svetu nije ništa novo, već je to „večno jevanđelje“ koje je bilo objavljivano svetu još od Adamovih dana. Međutim, postoji daljnji razvoj istine za poslednju generaciju ovog sveta; zraci svetlosti iz svih prošlih vekova skupljeni su i usmereni na potrebe ljudskog srca tokom poslednjih dana ove zemlje. „Izgubljena ovca“, sekularni čovek, odlutao je od stada dalje nego ikad pa Pastir mora da ode dalje da bi ga pronašao.

Kao što smo videli u prethodnim poglavljima, čas Božjeg suda otpočeo je čišćenjem nebeske svetinje, a taj događaj je usledio po isteku perioda od 2300 godina iz Danila 8,14. Prva anđeoska poruka je dakle počela tokom velikog duhovnog probuđenja 1831-44., kad je mnoštvo iskrenih Isusovih sledbenika objavilo svetu poruku da je došao „čas Božijeg suda“.

Ta poruka nas poziva da se poklonimo Bogu kao Stvoritelju. Oh, koliko je ljudima danas potrebna ova poruka! Mnogi pretpostavljaju da se jednostavno „desilo“ da zemlja postane ono što jeste, tokom miliona godina „evolucije“. Oni prihvataju mišljenje da smo se mi ljudska bića lagano razvijali od nižih oblika života kao što su insekti i životinje. To bi značilo da su ljudska bića još uvek životinje, a iz toga proističe da zakon džungle, „preživljavanje najprilagodljivijih“, mora odneti prevaгу. Ta filozofija leži u korenu užasa nacizma i holokausta.

Ma koliko da istražujemo, nećemo naći istinski naučni dokaz za evoluciju. To je teorija, a ne dokazana činjenica. Ako je Bog ljubav, da li On obmanjuje? Kad kaže: „*On je taj koji nas je stvorio, a ne mi sami*“ (Psalam 100,3), da li On pokušava da nas zavede? Mi možda nismo u stanju da „dokažemo“ da je biblijski izveštaj o stvaranju tačan, ali zašto da se ne pouzdamo u Reč Božju?

Niko od nas ne zna iz prve ruke šta mu se događalo tokom prve ili prve dve godine života. Mi verujemo svojim roditeljima. „Prvi anđeo“ poziva nas da verujemo Očevoj reči kada je u pitanju naš početak. Bog za nas ima dve „knjige“ za proučavanje: pisanu Bibliju i „knjigu prirode“. Obe se slažu.

Na primer, Biblija nam govori o istoriji potopa u Nojevo vreme kada je celokupni ljudski i životinjski svet uništen, izuzev onoga koji je bio sačuvan u kovčegu. Videti 1. Mojsijeva poglavlja 6, 7, 8. Neki naučnici danas ponavljaju reči za koje je, apostol Petar rekao da će ih oni izgovoriti: „*Otkad su praoci zaspali,² sve je isto od postanka sveta*“. Ali Petar kaže da „oni namerno zaboravljaju“ istinu o potopu (2. Petrova 3,3-5). „Knjiga prirode“ koji svi mogu sami za sebe da gledaju, beleži dokaz o velikom potopu koji je bio pokrio celu zemlju i zatrpao morska stvorenja, čak na vrhovima planina. Čitave životinje koje su nekada živele u blagoj, tropskoj klimi, otkopane su na zaleđenom arktičkom severu, sa zelenom travom u želucu. Jedino biblijski potop i klimatske promene koje su potopom usledile mogu da objasne takve tajne.

Koliko god zbunjujući može da bude za nas naučni dokaz o evoluciji i stvaranju, najveći dokaz o biblijskoj istini jeste *agape*. Ta ljubav otkrivena na krstu potpuno diskredituje bezbožnu evoluciju i potvrđuje celokupno Božje otkrivenje. Nijedan naučnik ili filozof ne može da objasni poreklo *agape* osim onog krsta na usamljenom brdu izvan Jerusalima.

Znak Božje stvaralačke moći je sveta subota koju je On ustanovio, blagoslovio i posvetio u početku. Budući da su mnoge hrišćanske crkve okrenule leđa istinskoj suboti Gospodnjoj, svet je izgubio iz vida Stvoritelja. U devetnaestom veku, crkve u Nemačkoj krenule su prve putem visoke kritike i teističke evolucije. Više je nego koincidencija da one nisu mogle da ponude protivotrov za nacizam. Božja poruka o stvaranju nije zastarela; to je sadašnja istina (videti 2. Petrova 1,12).

Čim neko prihvati „prvu anđeosku poruku“, i svoju pažnju usmeri na „večno jevanđelje“ koje nosi anđeoski glasnik, on želi da drži subotu zato što voli Tvorca i Otkupitelja i Njemu se klanja.

2 Pomrli – Karadžić-Daničić.

Otkrivenje 14,8-11: I drugi anđeo za njim ide govoreći: Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom *bluda* svog napoji sve narode. I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihovog izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i njenom liku³, i koji primaju žig imena njenog.

Šta je „Vavilon“? Danas ne postoji nijedan veliki grad s tim imenom. Jovan koristi to ime kao simbol ogromne organizacije ili duhovnog „grada“ na zemlji koji se oholo uzdigao iznad Boga, ali koji je sada „pao“ u tom smislu što se ispostavilo da su njegova učenja zabluda.

Početak drevnog grada Vavilona bio je Babel, čije ime znači „zabuna“ (videti 1. Mojsijeva 11,9). Upravo su se tu ljudi posle Nojevog vremena pobunili protiv Boga. „*Gospod je pomeo⁴ jezik na celoj zemlji; i odatle ih je Gospod rasuo po svojoj zemlji*“ (1. Mojsijeva 11,9).

U knjizi Otkrivenja naziv Vavilon koristi se šest puta i odnosi se na sve lažne religije. On je zaista prava „zbrka“. Vavilon je naveo sve narode da „piju“ njegova lažna učenja. Tvrdeći da uči [ljude] Božjoj istini, on ih je učio tradiciji i ljudskim izmišljotinama. Rezultat: narodi su postali „opijeni“.

Zašto se nacizam bio toliko ukorenio da je bio neophodan Drugi svetski rat da bi ga iskorenio? Zašto narodi čak i danas vode nepotrebne ratove, i rasipaju ogromne svote novca na naoružanje, što ne bi bilo potrebno kada bismo živeli u skladu sa Božjim zapovestima? Tokom vekova mraka koji su usledili posle odacivanja jevanđelja, čovečanstvo je izgubilo put mudrosti. A odbacujući prvu anđeosku poruku koja poziva svet da se pokloni Stvoritelju, drži Njegovu subotu i da se priprema za čas Božjeg suda, Vavilon je ponovo obmanuo narode. Bog će ga smatrati odgovornim za to!

3 Ikoni – Karadžić-Daničić.

4 Pobrkao.

Lažna učenja su „vino“ kojim Vavilon opija narode. Evo primera: lažno učenje da je Bog svirepi tiranin koji muči izgubljene u večnom ognju; ideja da su mrtvi još uvek živi i svesni; ideja da Hristos nije postojao od večnosti pre svog rođenja kao bebe u Vitlejemu; svetkovanje prvog dana u sedmici kao Gospodnjeg dana umesto sedmog koji je Bog blagoslovio i posvetio; građenje vere na ljubavi prema sebi umesto na ljubavi prema Hristu, tako da strah postaje najveći motiv u takvoj lažnoj religiji. Ove i slične laži „opijaju“ narode, unoseći pometnju i među vođama i među narodom. Isus je rekao: „Upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi“ (Jovan 8,32).

„Treća anđeoska poruka“ je „sadašnja istina“, najozbiljnije upozorenje u Bibliji. Posle nje nema drugih poruka. Ceo svet će biti stavljen pred odluku za ili protiv Hristovog krsta. Svi će biti dovedeni na ono mesto gde su se nalazili Jevreji i Rimljani kada su razapeli Gospoda slave. Crkve koje su se nekada radovale u svetlosti istine postale su „pale“ crkve onda kada su odbacile dodatnu istinu koja donosi posebnu dužnost za današnje vreme.

„Raspi ni ga“, zdušno će vikati mnoštvo koje izabere da Ga ponovo progoni u ličnosti Njegove braće ovde na zemlji. Isus smatra da je mržnja protiv „najmanjeg od Njegove braće“ usmerena protiv Njega samog (videti Matej 25,40; Luka 10,16). Ovo će biti pravi problem kad zakon o „žigu zverinom“ stupi na snagu. Golgota će se ponoviti u svetkim razmerama.

Kao što smo saznali u 13. poglavlju, „žig zveri“ će uzdići nedelju umesto poštovanja istinske subote koju je Bog blagoslovio i posvetio. Oni koji odbiju da prime „žig zverin“ biće u manjini. Oni moraju da podnesu prezir i protivljenje rođaka i prijatelja. Ponekad će morati da izgube dragoceni posao zbog svog držanja subote. Međutim, sve nevolje koje su pozvani da podnose nisu ništa kad se uporede sa blaženim obećanjem o Božjoj naklonosti prema njima. Ali, molim vas da obratite pažnju na sledeće: još niko dosad nije primio žig zveri. Još nisu konačna pitanja svakome jasno predočena. Gospod ima mnogo vernog naroda koji svetkuje lažni dan odmora iz neznanja, i oni tek treba da budu prosvetljeni.

Problem nije u tome da je jedan dan bolji od drugog, već je to pitanje odanosti Bogu.

Apel koji upućuje „zver“ konačno se svodi na ljubav prema sebi. Oni pak koji odluče da umru svome ja i da ponesu Hristov krst zadobiće pobjedu nad „zveri“, njenom „ikonom“ i njenim „žigom“. Žig zverin“ se suproti krstu Hristovom i tako subota Gospodnja postaje znak nošenja krsta.

Da li je Bog tako svirep da „muči“ one ljude koji prime „žig zverin“? Reč u jeziku koji Jovan koristi znači ispitati ili okušati da bi se pokazali nedostaci. Kad oni koji su odbacili pečat Božji dođu u „prisutnost“ svetih anđela i „Jagnjeta“, kad vide da su ponovo razapinjali Hrista i shvate šta su u stvari uradili, oni će sve svoje grehe i pobunu sagledati onakvim kakvi su oduvek bili. Uvideće da se njihov ceo život sveo jedino na mržnju i razapinjanje Sina Božjeg. Takva spoznaja samog sebe sigurno će biti za njih već dovoljno mučenja! Tekst ne kaže da će ih Bog mučiti; On nije sadista. Njihova griza savesti biće dovoljna muka.

„Na dan konačnog suda, svaka izgubljena duša shvatiće prirodu svog sopstvenog odbacivanja istine. Biće prikazan krst, a njegovo pravo značenje uvideće svaki um koji je bio zaslepljen prestupom. Pred prizorom Golgote i njene tajanstvene Žrtve, grešnici će stajati osuđeni.“⁵

Otkrivenje 14,12.13: Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu. I čuh glas s neba gde mi govori: Napiši: Blago mrtvima koji umiru u Gospodu od sad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojih; jer dela njihova idu za njima.

Jovan je čuo jednog anđela kako izgovara reči kojima izdvaja istinski Božji narod na zemlji. Od mnogih denominacija i religija na zemlji, Bog priznaje kao svoje „svete“ samo one koji drže Njegove zapovesti

⁵ Čeznja vekova, str. 58. orig.

kroz istinsku Isusovu veru. Ali oni ne nastoje da drže zapovesti sopstvenom snagom, niti se uzdaju da će svojom poslušnošću da zadbiju za sebe mesto u carstvu Božjem. Isusova vera je njihova jedina motivacija. On je njihov uzor i primer. Oni su hristocentričan narod. Oni se raduju spasenju Njegovom blagodaću. Oni znaju da je „ljubav ispunjenje zakona“ (Rimljanima 13,10). Hristos je i njihov Zamenik i njihov Primer.

Mnogi koji su snažno prigrlili nadu u Isusov skori dolazak morali su da odu u grob da izvesno vreme tamo počivaju. Oni su „blagosloveni“ po tome što je za njih nadalje pripremljen venac pravednosti (videti 2. Timotiju 4,7.8). Bolje je umreti u Hristu nego živeti bez Njega. Sotona će uvek poraženo odstupiti kad mu vi i ja kažemo: „Ja radije biram da umrem i odem u grob nego da činim ono za šta znam da je pogrešno; Tako mi Bog pomogao!“

Neće više biti daljih poruka milosti za grešne stanovnike zemlje, zato što će odmah za ovim trima anđeoskim porukama uslediti drugi dolazak Gospoda Isusa na nebeskim oblacima:

Otkrivenje 14,14-20: I videh, i gle, oblak beo, i na oblaku seđaše kao sin čovečiji, i imaše na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar. I drugi anđeo iziđe iz crkve vičući velikim glasom onome što sedi na oblaku: Zamahni srpom svojim i žanji, jer dođe vreme da se žnje, jer se osuši žito zemaljsko. I onaj što seđaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i požnjevena bi zemlja. I drugi anđeo iziđe iz crkve što je na nebu, i imaše i on srp oštar. I drugi anđeo iziđe iz oltara, koji imaše oblast nad ognjem, i povika s velikom vikom onome koji imaše *srp* oštar, govoreći: Zamahni *srpom* svojim ostrim, i odreži grožđe vinograda zemaljskog; jer već sazreše *zrna* njegova. I baci anđeo srp svoj na zemlju, i obra vinograd zemaljski, i metnu u kacu velikog gneva Božijeg. I otoči se kaca izvan grada, i iziđe krv iz kace, tja do uzda konjima, hiljadu i šest stotina potrkališta.

Postoje dva načina na koji „žetva zemaljska“ sazreva:

(1) Oni koji su odabrali da veruju u Hrista uzrasli su po karakteru sve dok nisu počeli da odražavaju Isusov lik isto tako divno kao što ogledalo odražava sjaj sunca. „Oni su bez mane pred prestolom Božijim“ (stih 5).

(2) Oni koji su izabrali da odbace Spasiteljevu ljubav punili su čašu svog bezakonja sve dok se nisu sasvim prepustili pobuni protiv Boga. U ličnosti Božjih svetih oni su ponovo tražili da ubiju Hrista, i svojom mržnjom prema Božjoj istini navukli na sebe istu osudu koja je došla na one što su razapeli Hrista. Oni su „sazreli“ za sud. Gospod je oprostio onima koji su Ga razapeli prvi put. Ali kad se to delo ponavlja pri punoj svesti i izaziva stradanje Hristovih sledbenika, tada dolazi „gnev Jagnjetov“.

Razmislite o tome koliko je duboka ta reka krvi koja će poteći iz „kace gneva Božijeg“ u poslednji dan.

Molitva: Gospode, oprosti nam što se ponekad pitamo da nisi možda mrtav, ili da li si uopšte brinuo o nama u ovom svetu pometnje i tame. Dok smo čitali ovo poglavlje u Otkrivenju, podstaknuti smo da uvidimo kako Ti zaista radiš noć i dan po celom svetu da bi spasao ljude od užasne sudbine ponovnog razapinjanja Hrista. Hvala ti, Gospode, za jevanđelje triju anđeoskih poruka iz Otkrivenja 14. Dobra je vest da si Ti rizikovao sve da bi nas otkupio od užasne sudbine koju donosi pobuna protiv Tvoje ljubavi. U Isusovo ime, amin.

15. KAD BUDE BILO SUVIŠE KASNO ZA SPASENJE

Otkrivenje 15,1-3: I videh drugi veliki znak na nebu i čudo: sedam anđela koji imahu sedam poslednjih zala, jer se u njima savršu gnev Božji. I videh kao stakleno more smešano s ognjem, i one što pobediše zver i ikonu njenu, i žig njen, i broj imena njenog, gde stoje na moru staklenom i imaju gusle Božije; I pevahu pesmu Mojsija, sluge Božijeg, i pesmu jagnjetovu, govoreći:

„Velika su i divna dela tvoja,
Gospode Bože svedržitelju!
Pravedni su i istiniti putevi tvoji, care svetih!“

Sada je „žetva“ ovog sveta završena. Vekovima je Bog ispoljavao milost prema grešnim zemaljskim stanovnicima. Ali to dugo podnošenje i strpljenje samo su mera strašne veličine Njegovog gneva kad jednom bukne nepomešan sa milošću. Ali sve dok svet potpuno ne okrene leđa Božjoj blagodati, ova zla ne mogu da počnu da se izlivaju.

Navika da uživamo Božju milost tako dugo traje da nam je teško da zamislimo šta će se desiti jednom kada zaštita bude povučena. Končan gnev biće tako neodoljiv poput vrtložnih voda džinovske brane što nadiru kroz porušene zidove koji su nekada zadržavali poplavu. Dok su ratovi, pobune, oluje, zemljotresi i ostale nesreće povremeno remetili spokojstvo našeg života, mi smo imali tek slabi predosećaj onoga što tek nailazi. Međutim, do sada je sa gnevom uvek bila pomešana milost. Kad dođu sedam poslednjih zala, biće drugačija, jer ona neće biti pomešana s milošću.

Jovan nam pokazuje da će postojati jedna grupa ljudi koji neće morati da „piju“ od gneva Božjega tokom tih zala. Oni su sledili Jagnje „kud god ono pođe“ i, kao i Hristos, više su voleli da odu u smrt nego da se pridruže pobuni protiv Boga. Oni stoje na Božjem velikom

zbornom mestu, „staklenom moru“ pred Njegovim prestolom (videti i Otkrivenje 4,6). Oni su dokaz Njegove spasonosne moći. To su onih 144000 sa kojima smo sreli u 14. poglavlju.

Neki od njih su nekada pripadali samom velikom otpadu, jer su odneli pobedu nad „zveri“; drugi su bili sakupljeni iz velikih palih crkava, jer su zadobili pobedu nad „ikonom“ zveri (videti poglavlja 13. 14. i 15); svi su izvojevali pobedu nad „žigom zverinim“ zato što su bili spremni da izgube prijatelje, novac i posao, čak i sam život, radije nego da budu neposlušni Božjim zapovestima. Bilo je i onih, koji su zadobili pobedu nad „brojem imena njenog“, nad samom hijerarhijom „zveri“. Dok se „večno jevanđelje“ bude objavljivalo čitavom svetu tokom poslednje velike krize, ljudi i žene na visokom položaju kao što su biskupi, kardinali i monahinje rado će se potčiniti Hristu da bi Ga sledili do samog kraja.

Tih 144000 prošli su kroz najdublje iskustvo iskušenja u poređenju sa bilo kojim ljudskim bićem na zemlji, izuzev samog Hrista. Njihova radost zbog pobeđe biće poput Mojsijeve kada je Bog bezbedno proveo i njega i njegov narod kroz Crveno more (videti 2. Mojsijeva 15,1-19). Budući da su spoznali zajednicu Hristovih muka, oni imaju preimućstvo da pevaju „pesmu Jagnjetovu“. Nemojte misliti da vaša lična patnja nema nikakvu svrhu; verujte da je Hristos blizu vas i da vas razume.

Otkrivenje 15,4-8: Ko se neće pobožati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje? Jer si ti jedan svet; jer će svi neznabošci doći i pokloniti se pred tobom; jer se tvoji sudovi javiše. I posle ovog videh, i gle, otvori se crkva *šatora*¹ svedočanstva na nebu, i iziđoše sedam anđela iz crkve, koji imahu sedam zala, obučeni u čiste i bele haljine od platna, i opasani po prsima pojasima zlatnim; i jedno od četiri živa *bića* dade sedmorici anđela sedam čaša zlatnih napunjenih gneva Boga, koji živi va vek veka. I napuni se crkva dima od slave Božije i od sile njegove; i niko ne mogaše doći u crkvu, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anđela.

1 Skinije – Daničić-Karadžić.

Dok ispisujemo ove redove, još nije potpuno došlo vreme kada će svi Gospodnji sudovi da budu objavljeni. Još ima tajni koje ne možemo da razumemo. Ali onaj ko je naučio da se uzda u Njega može verom da zna da će konačno „svi narodi doći i pokloniti se“ pred Gospodom. Čak će i sotona na kraju saviti svoja kolena pred Hristom, i priznati da je Bog bio pravedan u velikoj borbi sa zlom.

Jovan nas ponovo vodi u nebesku Svetinju gde se nalazi Hristos naš Prvosveštenik radeći dan i noć da da pokajanje svakom grešniku. Pre nego što bude omogućeno izlivanje sedam poslednjih zala, On mora da prestane sa svojim delovanjem kao Spasitelj i Prvosveštenik. Upravo zato Jovan kaže: „Niko ne mogaše ući u crkvu, dok se ne svrši sedam zala.“ Hristos je još uvek čovek, Bogočovek. Sve dok On nosi krivicu sveta u Svetinji, puna kazna ne može da padne na grešni svet.

Baš pre nego što Isus napusti Svetinju da bi otvorio put za izlivanje zala, On se zaustavlja da bi izrekao svoju odluku: „*Ko je nepravedan neka i dalje bude nepravedan; ko je pogan, neka i dalje bude pogan; ko je pravedan, neka i dalje bude pravedan; ko je svet, neka je i dalje svet*“ (Otkrivenje 22,11).

Od tog trenutka nadalje, biće suviše kasno da se traži oprostaj, suviše kasno za priznanje. Čak i oni koji zadobiju pobjedu nad zveri, njenom ikonom i njenim žigom, moraju sada da žive bez Prvosveštenika ili Posrednika koji bi se molio za njih. Razlog je jednostavan: Hristova služba kao Prvosveštenika je u to vreme došla svome kraju. Sada će On da odloži svoje prvosvešteničke haljine da bi obukao haljine Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima. Iz tog razloga će tada biti previše kasno za priznavanje i praštanje greha, previše kasno da naše haljine budu oprane u krvi Jagnjetovoj. Sada je vreme za taj blagosloveni posao!

„Oni koji budu živeli na zemlji u vreme kada Hristos u nebeskoj Svetinji bude prestao da obavlja svoju posredničku službu, moraće da stoje pred svetim Bogom bez posrednika. Njihova odeća će tada morati da bude neokaljana, njihov karakter mora kropljenjem krvlju da bude očišćen od greha. Božjom blagodaću i svojim marljivim naporima oni moraju da budu pobjednici u borbi protiv zla. I dok na nebu tra-

je istražni sud, dok gresi pokajanih vernika bivaju uklonjeni iz svetinje, u krilu Božjeg naroda treba da bude obavljeno posebno delo očišćenja, odbacivanja greha... Kada ovo delo bude obavljeno, Hristovi sledbenici biće spremni za Njegovo pojavljivanje... Tada će crkva, koju će Gospod prilikom svoga dolaska uzeti sebi, biti „slavna crkva, koja nema mane ni bore ili takvoga čega (Efescima 5,27).“²

2 *Velika borba*, str. 425 orig.

16. PROPAST KOJU JE DONELO SEDAM POSLEDNJIH ZALA

Otkrivenje 16,1.2: I čuh glas veliki iz crkve gde govori sedmorici anđela: Idite, i izlijte sedam čaša gneva Božijeg na zemlju. I ode prvi anđeo, i izli čašu svoju na zemlju; i postase rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zverin i koji se klanjaju ikoni njenoj.

Nikada Gospod nije bio primoran da da zapovest koja mu je bila mrska kao ova! On „*nas dugo trpi jer nije voljan da bilo ko pogine nego da svi dođu do pokajanja*“ (2. Petrova 3,9). On je davno kazao: „*Ne nalazim zadovoljstvo u smrti onoga koji umire, govori Gospod Bog. Stoga se obratite i živite*“ (Jezekilj 18,32). Kad bi bilo po Njegovom, On bi svakoga spasio: „*Bog naš Spasitelj... želi da svi ljudi budu spaseni i da dođu u poznavanje istine*“ (1. Timotiju 2,3.4). „*On sam je žrtva pomirenja za naše grehe, ne samo za naše nego i za grehe celoga sveta*“ (1. Jovanova 2,2). Jedini razlog što će neko ikada pretrpeti sedam poslednjih zala jeste taj što se opirao i odbacio spasenje koje mu je Gospod već dao, zato što je „*Bog svakome dao meru vere*“ (Rimljanima 12,3).

Ali ma koliko taj posao bio mučan Bogu, On nema drugog izbora no da ga dopusti. „*Presa za vino je puna, kaca se preлива – jer je velika njihova poročnost!*“ (Joil 3,13).

Neće to biti „*krv od grožđa*“ koja teče iz velike prese za vino, nego krv zlobe. Tako užasan prizor još nije bio viđen na ovoj zemlji. Ta doslovna zla još nisu izlivena, zato što je za njih izjavljeno da su „*poslednja zla*“. Ona ne mogu da budu izlivena sve dok svet ne bude bio opomenut, i delo spasenja bude završeno. A to delo ne može da bude okončano sve dok postoji ijedna duša koja će biti voljna da odgovori na dobru vest Hristove blagodati.

Sve dok je Sveti duh delovao na zemlji, kazne i nesreće navele su mnoge ljude na razmišljanje i pokajanje. To je bilo istinito sve do ovog

1 Zloća – Karadžić-Daničić.

vremena, jer Isaija kaže da „*kad su tvoji sudovi na zemlji, stanovnici ovog sveta će se učiti pravednosti*“ (Isaija 26,9). Ali pre nego što bude moguće izlivanje poslednjih zala, Sveti duh će konačno biti povučen sa zemlje usled odbacivanja od strane zlih. Tada će se pokazati da nevolje neće dovesti do pokajanja one koji su odbacili Božju dobrotu, jer jedino „*te dobrota Božija na pokajanje vodi*“ (Rimljanima 2,4). Otkrivenje kaže da će sotona tada imati punu kontrolu nad stanovnicima zemlje. Oni se „*ne pokajase*“ (Otkrivenje 16,9).

Upravo će se za vreme izlivanja ovih zala upozorenja protiv klanjanja zveri i njenoj ikoni i primanja njenog žiga ispuniti, a oni koji su odbacili Božju blagodat „*neće imati mira dan i noć*“ (Otkrivenje 14,10.11). Ta zla će doneti pad Vavilona u „*jednom danu*“, što bi u skladu sa principom tumačenja biblijskog proročanstva „*dan za godinu*“, moglo da znači jednu doslovnu godinu.

Kakav bi bio ovaj svet da nije obuzdavajuće sile Svetoga duha? Mase ne shvataju da svu svoju sigurnost i sreću duguju tome uolikoj meri preovlađuju zakon i red, kao i blagoslovenoj službi Božjeg Duha na zemlji. Tokom ovih zala, svi će jasno videti da, kada se predaju sotonoj kontroli, ljudi sami stvaraju pakao ovde na zemlji.

Zlo bolnih rana pada na one koji su popustili pritisku i primili „*žig zverin*“, bilo iskreno dobijanjem žiga na čelu, bilo neiskreno dobijanjem žiga na ruku. Ali svom odanom narodu Gospod daje ovo obećanje: „*Nećeš se bojati... pomora, koji ide po mraku... pašće pored tebe hiljada i deset hiljada s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći... neće te zlo zadesiti, i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje*“ (Psalam 91,5-10).

Otkrivenje 16,3-7: I drugi anđeo izli čašu svoju u more; i posta krv kao od mrtvacu, i svaka duša živa umre u moru. I treći anđeo izli čašu svoju na reke i na izvore vodene; i posta krv. I čuh anđela vodenog gde govori:

Pravedan si Gospode,
koji jesi, i koji beše, *i koji ćeš biti.*
i svet, što si ovo sudio;

Jer proliše krv svetih i proroka,
i krv si im dao da piju,
jer su zaslužili.

I čuh drugog iz oltara gde govori: Da, Gospode Bože
Svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi tvoji.

Drugo i treće zlo su slični; jedno pada na more, a drugo na reke i izvore vodene, pretvarajući ih u krv. Ne treba da shvatimo da su ta zla u potpunosti sveopšta, jer nijedno živo biće ne bi moglo da preživi. Međutim, vesti o tome putovaće širom sveta. Zli će izdati dekret da se prolije krv Božjeg naroda (videti Otkrivenje 13,15). Iako im nije bilo dopušteno da ih zaista ubiju, želja da to učine učinila ih je krivim pred Bogom za greh ubistva (videti 1. Jovanova 3,5). Oni su izabrali da ponovo ožive nepravedna progonstva mračnih vekova. Pošto su hteli da piju krv Božjeg naroda, nebeski sud je odlučio da je sasvim primereno da im se sada da krv kao piće.

No obratite pažnju na Božje obećanje upućeno Njegovom narodu: *„Nevoljnici i siromašni traže vodu, a nje nema. Od žeđi im se jezik osušio. Ja, Gospod, uslišiću ih. Ja, Izraelov Bog, neću ih napustiti. Na ogoljenim brdima otvoriću reke i usred dolina izvore“* (Isaija 41,17,18). Dete Božje *„će prebivati na visinama; mesto odbrane biće mu tvrđava od kamena; hleb će mu se davati, vode će sigurno imati“* (Isaija 33,16).

Otkrivenje 16,8,9: I četvrti anđeo izli čašu svoju na sunce, i dano mu bi da žeže ljude ognjem. I opališe se ljudi od velike vrućine, i huliše na ime Boga koji ima *vlast* nad zlima ovima, i ne pokajaše se da mu dadu slavu.

U vreme Ilije, Jezavelja je navela Izrael da se klanja Valu, feničanskom bogu sunca. Da bi ih kaznio, Bog je dozvolio da sunce prži Izrael tri i po godine. I sasvim nezatna promena ravnoteže u atmosferi može danas da dopusti suncu da muči ljude takvom vrelinom, jer naučnici nas upozoravaju da naš materijalistički način života već preti da smanji ozonski omotač.

Kad bi bilo ko od bezbožnika ponizio svoje srce i pokajao se zbog ove ili neke druge pošasti, bio bi spasen; ali činjenica je da oni to neće pa se stoga ne mogu ni pokajati. Njihov jedini odgovor je da hule na Božje ime. Ljudi su izabrali da sami sebe obavežu na to da slede put velikog buntovnika i njegovih zlih anđela.

Bilo bi dobro za nas da ovde malo zastanemo, i da se svako od nas zapita: Kad na mene naiđe nevolja, koja je moja prva reakcija? Da li sam sklon gundanju, da li sam zbog toga ozlojeđen i hulim na Boga? Na osnovu toga kako danas reagujemo na smetnje u svom svakodnevnom životu sada mi možda biramo svoje mesto na kome ćemo se naći za vreme izlivanja zala. Ako verujemo jevanđelje, setićemo se da s obzirom da je Bog ljubav (1. Jovanova 4,8), čak ni naše sadašnje nevolje neće nas odvojiti od Njegove brige. On se zabrine čak i kad mala ptica padne na zemlju (Matej 10,29). Oni koji odluče da odbace ovu istinu da „je Bog ljubav“ svrstavaju sebe u grupu onih koji će huliti na Boga tokom poslednjih zala.

Otkrivenje 16,10.11: I peti anđeo izli čašu svoju na presto zverin; i carstvo njeno posta tamno, i žvakahu jezike svoje od bola. I huliše na ime Boga nebeskog od bola i od rana svojih, i ne pokajaše se od dela svojih.

Oni koji stradaju u petom zlu očigledno su isti ljudi koji su patili i u prvom zlu, po tome što se pošast tame dodaje jadu onih koji još uvek pate od svojih rana. I još se dodaje čudan izveštaj da se oni „ne pokajaše od dela svojih“. „Presto zverin“ (videti Otkrivenje 13,2) je grad koji mnogi ljudi smatraju „svetim gradom“.

Otkrivenje 16,12-16: I šesti anđeo izli čašu svoju na veliku reku Eufkrat; i presahnu voda njena, da se pripravi put carevima od istoka sunčanog. I videh iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta lažnog proroka, gde izidoše tri nečista duha, kao žabe. Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesa i izlaze k carevima svega vasionog sveta da ih skupe na boj za

onaj veliki dan Boga Svedržitelja. Evo idem kao lupež; blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegov. I sabra ih na mesto koje se jevrejski zove Armagedon.

Božji gnev ne potiče od neke sitničave ljubomore. Svet je odbacio istinu i izabrao laž; pobunio se protiv samih principa života i pravednosti. I sada, za vreme zala, bezbožnici dokazuju svakome da su prešli granicu pobune, i da se ni najmanje neće pokajati.

Za vreme šestog zla, oni dokazuju da su isto toliko nerazumni koliko su i buntovni. Bez izuzetka, oni se uzdaju u „duhove đavolske koji čine čudesa“. Biti obmanut zabludom tako je veliko zlo baš kao i biti pogođen ranama. Za to vreme samo oni koji su stražili i čuvali svoje „haljine“, to jest, koji su imali potrebu da ih Hristos „pokrije“, biće bezbedni od trostruke obmane koja dolazi od „zveri“, ili rimo-katolicizma, od „lažnog proroka“, ili otpalog protestantizma koji će se pridružiti rimokatolicizmu, i od „aždahe“, koja je simbol paganizma ili popularne religije zlih duhova. Svi će pokušati da se ujedine u jednu veliku svetsku religiju. Obmana ih je tu dovela; obmana će ih tu i držati. Otkrivenje nam ovde otkriva budućnost ekumenizma kad se potpuno bude razvio.

„Lepak“ koji će konačno povezati rimokatolicizam, otpali protestantizam i nehrišanske religije, biće uticaj tih zlih duhova, a to su anđeli koji su pali s neba sa sotonom. Oni su obmanuli ljude tvrdeći da su duhovi njihovih umrlih prijatelja i voljenih osoba. Narod Božji koji je verovao u svedočanstvo Biblije odbio je da prihvati te prevare, čvrsto se držeći biblijske izjave da „mrtvi ne znaju ništa“ (Videti Propovednik 9,10; Psalam 146,3,4; Jov 14,12-22; Jovan 11,11-14).

Sotona će konačno postati pravi ekspert u svojoj veštini obmanjivanja tako da će davati lažnog „svetog duha“ religijskim telima koja odbace istinu. Pošto su ljudi odbacili jasno svedočanstvo Biblije, oni su odbacili svoju jedinu odbranu od tvrdnji zlih duhova. „Pošto spiritizam verno podržava nominalno hrišćanstvo našeg vremena, ima i veću snagu da prevari i uhvati ljude u svoje zamke. Sotona se i sam pri-

lagodio savremenim uslovima. On će se pojavljivati kao anđeo svetlosti. Posredstvom spiritizma događaće se natprirodne stvari, bolesnici će ozdravljati, a činiće se i mnoga nepobitna čuda. Pošto će zli duhovi izjavljivati da veruju u Bibliju i pošto će pokazivati poštovanje prema crkvenim ustanovama, njihovo delovanje biće prihvaćeno kao manifestacija božanske sile.²

Dok budu zamišljali da su blagosloveni čudesnim izlivanjem Božjeg Svetog duha, oni koji su odbacili istinu zapravo će se udružiti radi poslednje velike bitke protiv samoga Boga. Upravo je o tim obmanutim ljudima Isus govorio u svojoj Besedi na Gori: „*Mnogi će mi onoga dana reći: ‘Gospode, Gospode, zar nismo prorokovali u tvoje ime? Zar nismo isterivali demone u tvoje ime? I zar nismo u tvoje ime činili mnoga čuda?’ Tada ću im otvoreno reći: ‘Nikad vas nisam poznavao’.*“ (Matej 7,22.23).

Premda su se izgubljeni bunili protiv načela Božje istine, oni se pre toga nisu usuđivali da stvarno pokušaju da se bore protiv Boga. Znali su da bi takva bitka za njih bila beznačajna. Ali sada će ih ti „duhovi đavolski... skupiti na boj za onaj veliki dan Boga svedržitelja... mesto koje se jevrejski zove Armagedon“. Zamislite njihov šok od iznenađenja kad konačno shvate na šta su se okupili!

Zašto je to „mesto“ nazvano Armagedon? Mi možemo saznati šta to znači ako razmotrimo značenje same te reči, zato što je jevrejski narod imao jedno upečatljivo iskustvo koje je svoje značenje utisnulo u njihov um tokom više od hiljadu godina.

Odmah su mislili na čuvenu bitku, gde su se anđeli borili sa neba, tako što su zasipali velikim gradom neprijatelje Božje i Njegovog naroda Izraela. Božji narod se bio okupio da se bori za svoj život protiv cara Sisare i svih njegovih vojski na bojnom polju Megido u zemlji Hananu. Sam Bog je krenuo u bitku za svoj narod: „*Kraljevi su došli i borili se, zatim su se hananski kraljevi borili u Tanahu na vodi Megidskoj... S neba su se borile; sa staza svojih zvezde su se borile protiv Sisare. Bujića potoka Kisona ih je odnela*“ (Sudije 5,19-21). Tako je čudesno bilo to oslobođenje Izraela da su očevi pričali tu priču svojoj deci tokom mnogih naraštaja.

2 *Velika borba*, str. 588 orig.

Odlučujuća bitka protiv Sisare kod Megida simbol je poslednje bitke u istoriji ovog sveta. Neko će možda danas reći: „Ne želim da predam svoje srce i poslušno sledim Gospoda Isusa, ali jednu stvar nikada neću učiniti, nikada se neću boriti protiv Boga!“ Ali ako ta osoba ne odluči da sledi Hrista, na kraju će se pridružiti onima koji ratuju protiv Njega. Oni će biti „sabrani“, poterani, motivisani obmanom u šestom zlu kad sotona bude prikazao svoja lažna čuda. Ne postoji mogućnost da se zauzme neko mesto između, mesto „nesvrstanosti“ u toj velikoj borbi između Hrista i sotone. Rat je u toku i mora se voditi do svog kraja.

Biblija uči da smo spaseni verom, a ne delima. Ali ta vera je pozitivan odgovor srca na Božju ljubav otkrivenu na krstu gde je Isus umro. Ona „kroz ljubav dela (radi)“ i obuhvata ceo život vernika (videti Galatima 5,6: 2. Korinćanima 5,14.21). Negativan odgovor na Božju ljubav je ono što Biblija naziva „neverstvom“. Takvo neverstvo nije samo pasivan, neutralan stav ili stav „neuključenosti“. Niko ne može da bude neutralan tamo gde se otkriva Božja ljubav. Neverovanje je aktivno odbacivanje Božje blagodati. Armagedonska bitka je dakle biblijski način da se progovori o konačnom plodu aktivnog odbacivanja blagodati. Privid je najzad uklonjen i čovekovo osnovno „neprijateljstvo prema Bogu“ biva obelodanjeno (videti Rimljanima 8,7). To je sotonin duh u konačnom ratu protiv Hrista, ali sada potpuno utelovljen u ljudskom rodu.

Već vidimo dokaz o tim sotoninim obmanama kojima on danas ispoljava svoju moć prevare preko nju ejdž pokreta. Kao što žabe skaču u svim pravcima, i ne može se reći gde će skočiti sledeći put, tako se i prevare javljaju tu i tamo po celoj zemlji. Ljudi ne shvataju da sile koje guraju narode ka Armagedonu potiču od lažnih svetskih religija. Ono što sotona upravo želi je da svako ljudsko biće na zemlji ubedi da mu se pridruži u njegovom beznadežnom ratu protiv Boga. Sve dok neka osoba ne odbaci istinu koju joj Bog upućuje, ne može biti u potpunosti prevarena lažima koje joj sotona šalje; ali kad najzad odbaci istinu, nema više odbrane od njih.

Prema Otkrivenju, narodi ovog sveta izdaće dekret koji ljudima dopušta da posle izvesnog vremena usmrte Božje svete. Ali se Hristos,

kao i uvek, poistovećuje sa svojim progonjenim narodom. On tu objavu rata protiv Njegovog naroda prihvata kao objavu rata protiv Njega. Kad tajanstveni Vavilon izda taj dekret, napraviće svoju poslednju tragičnu grešku. Propašće zauvek.

Isušivanje „reke Eufrat“ takođe je podsećalo Jevreje na jedan drugi epski događaj iz njihove istorije. On isto tako ima značenje koje se odnosi na nas u ovim poslednjim danima. U vreme kad je Vavilonsko carstvo stajalo u svojoj slavi i oholosti, Gospod je poslao svoje oruđe, cara Kira, da ga sruši. Ali Vavilon je bio grad sa izvanredno čvrstim zidovima i bedemima. Kako je Kir mogao da uđe?

Bog je pronašao način da pomogne Kiru da osvoji grad. Kir je isušio vode Eufrata koji je tekao kroz grad Vavilon, skrenuvši vodu iz njegovog korita u obližnje jezero. Nakon toga su njegovi vojnici ušli ispod mesinganih kapija grada i zauzeli ga (videti Isaija 44,27 do 45,13). Tako će i odbrambena sila tajanstvenog Vavilona „presahnuti“. Grad sazidan na lažima propašće.

Svako od nas stajaće na jednoj ili na drugoj strani u toj konačnoj bici. Juda Iskariotski nikada nije ni pomišljao da će ga njegovo neverstvo dovesti do toga da napokon učini užasnu grešku i izda Hrista, predajući ga u ruke Njegovih neprijatelja. Počeo je sa mišlju kako će samo da se poigra sa grehom, a da će da se zaustavi pre nego što ode suviše daleko. Ali je bio srušen i nošen plimom zla sve dok nije počinio strahovito delo koje mu je donelo večnu sramotu.

Oni koji se pridruže borbi protiv Boga u Armagedonskoj bici ponoviće Judin greh koji je i greh jevrejskih vođa koji su razapeli Hrista. Tako će ceo svet osuditi sebe i odrediti sebi kaznu. Kad Hristos bude došao drugi put, On će ih uhvatiti u samom činu otvorene, prkosne pobune.

Otkrivenje 16,17-21: I sedmi anđeo izli čašu svoju po nebu, i iziđe glas veliki iz crkve nebeske od prestola govoreći: Svrši se. I biše sevanja munja i gromovi, i glasovi, i bi veliko tresenje zemlje, kakvo nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko. I grad veliki razdeli se na tri dela,

i gradovi neznabožački padoše; i Vavilon veliki spomenu se pred Bogom da mu da čašu vina ljutog gneva svog. I sva ostrva pobegoše, i gore se ne nađoše. I grad veliki kao glava pade s neba na ljude; i ljudi huliše na Boga od zla gradnog, jer je velika muka njegova vrlo.

Ova pošast je sveopšta. Čaša gneva se „izli... po vazduhu“³, i sve što diše piće iz nje, osim onih koji su zaštićeni od Gospoda. Armagedonska bitka je prekinuta pojavom Cara nad carevima praćenog nebeskim vojskama. Narodi „će ratovati s jagnjetom, i jagnje će ih pobediti jer je gospodar nad gospodarima i car nad carevima“ (Otkrivenje 17,14).

U vreme dok je Isus visio na krstu, zli ljudi koji su Ga razapeli upravo su bili napunili svoju čašu bezakonja. Kada su sledeći svoje grešne strasti došli do kraja puta i ubili Sina Božjeg, Isus je povikao: „Svrši se“. Danas bezbožni stanovnici zemlje idu njihovim stopama i pune čašu sopstvenog bezakonja. Glas sa prestola govori: „Svrši se“.

Kad se jedan moćan anđeo približio Hristovom grobu u jutro vaskrsenja, došlo je do velikog zemljotresa. Zamislite tek zemljotres kad svi anđeli sa neba siđu na ovu zemlju! Veliki svetski gradovi kao što su London, Pariz, Njujork, Tokio biće srušeni. Visoke zgrade padaće kao kad dete gurne gomilu kockica. Po rečima starozavetnog proroka: „Gospod je otvorio svoju oružarnicu i izneo oružje svoga negodovanja“ (Jeremija 50,25).

Za „talanat“ se kaže da je bio težak oko 50 funti (približno 23 kilograma). Iako je taj strahovito težak grad padao po zemlji, niko se od bezbožnika nije pokajao. Oni su još uvek „hulili na Boga“.

Mnogi citati Svetog pisma opisuju ta ista poslednja zla. „Gospod će isto tako riknuti sa Siona, iz Jerusalima će pustiti glas svoj; nebo i zemlja će se zatresti; ali Gospod će biti zaklon svom narodu, i sila sinovima Izraelovim“ (Joil 3,16).

On je upozorio svet na dolazak ovog zla. „Učiniću da pravda bude merna linija, a pravednost merilo; grad će uništiti utočište laži, a vode će prekriti skrovito mesto“ (Isija 28,17).

3 Po nebu – Daničić-Karadžić.

Isti zemljotres koji potresa gradove otvara i grobove. „I mnogo onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudiće se, jedni na život večni, a drugi na sramotu i prekora večni“ (Danilo 12,2). Oni koji su imali učešća u Hristovom raspeću, kao Kajafa, moraće da budu posebno vaskrsnuti kako bi videli Hrista kako dolazi u slavi, jer im je obećao: „Odsada ćete videti Sina čovečijeg... kako dolazi na oblacima nebeskim“ (Matej 26,64). Kajafa se žalio: „On je hulio“, ali mora da bude među onima koji „će Ga videti“ i plakati zbog Njega zajedno sa onima „koji ga probodoše“ (Otkrivenje 1,7). Kajafa i oni koji su proboli Spasitelja umreće tri puta – jednom onda kada su odavno umrli, drugi put posle svog posebnog vaskrsenja, i treći i poslednji tokom „druge smrti“ na kraju hiljadu godina (videti poglavlje 20, stih 14).

Ali mnogi će u to vreme biti vraćeni u život da bi iskusili večnu sreću. „Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom arhanđelovim i s trubom Božjom sići s neba i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre.“ Zajedno sa onima koji su poštovali Gospoda, koji su živeli na zemlji za vreme sedam poslednjih zala, oni će biti „poneti na oblacima da se sretnu s Gospodom u vazduhu“, i budu s Njim zauvek (1. Solunjanima 4,16.17). Tako će Božji narod biti oslobođen. Nikakvo zlo neće dosegnuti do njihovih domova; obećanje glasi da nijedna vlas s njihove glave neće propasti.

Izvestan bogataš u Londonu želeo je da pomogne jednom mladiću koji još nije bio pronašao Hrista kao svog Spasitelja. Jedne večeri kazao je mladom čoveku: „Kad Isus dođe, daću ti sav svoj novac, svoju kuću i svoja skupa moderna kola!“

„Stvarno ćete mi dati?“ – upitao je dečak sav srećan.

Ali te noći, dok je ležao u krevetu razmišljajući o ponudi, dečak se zapitao: „Kakvu će mi korist doneti sav taj novac, kuća i kola onoga dana kad Isus dođe?“ Kleknuo je kraj kreveta i predao svoje srce Hristu.

Pre nego što Isus bude došao, sve bogatstvo ovoga sveta izgubiće svoju vrednost. „Toga dana će baciti čovek idole svoje srebrne i idole svoje zlatne, koje načini sebi da im se klanja, krticama i slepim miševima, ulazeći u raseline kamene i u pećine kamene od straha Gospod-

njeg i od slave veličanstva njegovog, kad ustane da potre zemlju“ (Isaija 2,20.21).

Otkrivenje Isusa Hrista dalo nam je predsluku toga dana.

17. TAJNA BLUDNICE, MAJKE SVEG ZLA

Otkrivenje 17,1-5: I dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša, i govori sa mnom govoreći mi: Hodi da ti pokažem sud kurve (bludnice – Sinod SPC) velike, koja sedi na vodama mnogima. S kojom se kurvaše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom kurvarstva njena. I uvede me duh u pusto mesto; i videh ženu gde sedi na zveri crvenoj koja beše puna imena [bogo]hulnih i imaše sedam glava i deset rogova. I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine *bluda* svog; i na čelu njenom napisano ime:

TAJNA,
VAVILON VELIKI,
MATI *BLUDNICAMA*
I MRZOSTIMA ZEMALJSKIM.

Svrha knjige Otkrivenje nije da nam da tačno saznanje o svakom i najsitnijem detalju budućih događaja. Neke stvari nećemo jasno shvatiti sve dok se konačni događaji ne razotkriju pred nama. Naš prioritet sada nije u tome da pokušamo da odredimo svaku stavku hronološki, već da objavljujemo jevanđelje o spasenju. „*Ono što je tajno pripadu Gospodu našem Bogu; ali ono što je otkriveno pripada nama i našoj deci zauvek*“ (5. Mojsijeva 29,29). Isus je svojim učenicima dao razlog zašto im je dao neke informacije o budućim događajima: „*A sada sam vam rekao pre nego što se dogodi, da biste, kad se dogodi, mogli da verujete*“ (Jovan 14,29).

Međutim, ima mnogo detalja u ovom poglavlju koje možemo znati već sada:

(1) Jovanu je dato da vidi poslednji sud Vavilona, onako kako će se to dogoditi za vreme poslednjih sedam zala. Jedan od anđela koji

su imali čaše gneva poslat je da mu sve to razjasni. Anđeo daje pregled istorijske pozadine Vavilona i povezuje ga sa Danilovim proročanstvom.

(2) Budući da je u proročanstvu žena simbol crkve, pri čemu je čista žena čista crkva, a zla žena zla crkva, „bludnica“ ovde opisana simbol je crkve koja je tvrdila da je hrišćanska, ali je bila neiskrena prema Hristu (videti Jeremija 6,2; 2. Korinćanima 11,2; Otkrivenje 12,1.17).

(3) Ne samo da je jedna crkva predstavljena kao vavilonska bludnica, nego taj termin uključuje i njene „ćerke“ – crkve koje su nekada bile deo nje, koje su izašle iz nje. Kredo pape Pija IV glasi: „Priznajem svetu, katoličku, apostolsku, Rimsku crkvu kao majku i gospodaricu svih crkava“.¹ Reč Vavilon znači „zbrka“ (videti primedbe na Otkrivenje 14,8). „Vavilon veliki“ je, prema tome, termin koji Bog primenjuje na ekumensko sjedinjavanje svih onih crkava u svetlu koje učestvuju u zajedničkom otpadu od Božje istine, i koje će se konačno ujediniti sa ciljem da primene pritisak na narode da se pridruže pobuni protiv Božje istine, i da tlače Njegov narod. Biće to kopija progonestava mračnih vekova.

(4) Za „vode“ na kojima bludnica „sedi“ u 15. stihu se proglašava da su to „narodi, plemena, kolena i jezici“. Reč „gomile“ označava da će veliko mnoštvo ljudi u poslednjim danima podržavati pobunu Vavilona protiv Boga. „Gomile, gomile u dolini odluke; jer je dan Gospodnji blizu u dolini odluke“². Većina bira stranu pobune protiv Boga.

(5) Do promene je došlo nad ovim mnoštvom ljudi otkad je drugi anđeo objavio svoju poruku: „Pade Vavilon... jer otrovnim vinom *bluda* svoga napoji sve narode“ (Otkrivenje 14,8). Sada anđeo kaže Jovanu da se oni „koji žive na zemlji opiše vinom *bluda* njena“. Propovedanje čistog, istinitog jevanđelja Isusa Hrista daje mudrost i dobro rasuđivanje narodima. U svetlosti Božje istine, oni mogu da napreduju. Ali lažna učenja koja dolaze od Vavilona otvaraju vrata lažima koje šalje sotona i koje stvaraju najveću moguću zbrku. Kad sedam zala počnu da se izlivaju, Sveti duh će napustiti one koji su Mu se tako dugo proti-

1 Joseph Faa Di Bruno, *Catholic Belief*, p. 253.

2 U dolini sudskoj – Daničić-Karadžić.

vili. Oni su ostavljeni bez normalnog zdravog razuma, kao pijan čovek koji ne zna šta radi.

(6) U proročanstvu je „zver“ simbol naroda ili carstva (videti Danilo 7,17.23). Sedam glava i deset rogova očigledno povezuju ovu zver sa aždajom iz Otkrivenja 12, risom iz Otkrivenja 13 i četvrtom zveri iz Danila 7. Narodi ovog sveta nisu sami po sebi zli. Bog „*je bio učinio od jedne krvi sve narode... i odredio njihova unapred određena vremena i granice njihovih prebivališta, kako bi tražili Gospoda*“ (Dela apostolska 17,26.27).

On odobrava zakon, red i napredak. Ali Otkrivenje 17 ukazuje na to da dolazi vreme kada će se narodi ovog sveta, simbolično prikazani crvenom zveri, odreći principa odvojenosti crkve od države koji je doneo napredak mnogim nacijama i podržati „ženu“ bludnicu. Oni će upotrebiti državnu vlast da ozakone njenu lažnu religioznu praksu. Jedinstvo crkve i države biće tako blisko da je simbol bludnice koja jaše na zveri sasvim primeren. Ta očajnička mera bez sumnje će biti preduzeta u naporu da se reše problemi zločina, zloupotrebe droge i opšte korupcije.

Obratite pažnju na kontrast u odevanju „žene“ bludnice i one koja predstavlja pravu Hristovu crkvu. „Žena“ iz Otkrivenja 12,1 je Božja istinita crkva, i obučena je u jednostavne bele haljine. Mnogi vide u načinu na koji se oblače neke religiozne vođe upadljivu sličnost sa načinom odevanja žene bludnice u Jovanovoj viziji. Hristovi sledbenici biće odeveni jednostavno, bez zlata, srebra, ili dragulja (videti 1. Timotiju 2,9.10; 1. Petrova 3,3-5).

Otkrivenje 17,6.7: I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih; i začudih se čudom velikim kad je videh. I reče mi anđeo: Što se čudiš? Ja ću ti kazati tajnu ove žene, i zveri što je nosi i ima sedam glava i deset rogova.

„Krv svetih“ može biti krv prolivena tokom 1260 godina papske premoći između 538. i 1798. godine n.e., kada su milioni Hristovih sledbenika bili ubijeni zbog svoje vere. Ili to može biti krv koju će Va-

vilon hteti da prolije ubijajući one koji odbiju da prime žig zveri. Bog ne može da dozvoli da Njegov narod, pošto otpočnu sedam zala, bude ubijan zbog svoje vere zato što njihov primer kao mučenika ne bi poslužio ohrabrenju budućih generacija kao što je to bio slučaj sa mučenicima u prošlosti. Njegovo obećanje glasi: „Gospod je čuvar tvoj... Gospod će te sačuvati od svakog zla“ (Psalam 121,5-7).

Ali čak i ako velikom Vavilonu ne bude u stvari bilo dozvoljeno da sada ubija pravedne kao što bi želeo, Bog će ga smatrati odgovornim zbog njegove odlučne namere da to učini (videti 1. Jovanova 3,15). Jovan se čudio kako to da bi celi svet mogao slepo da ponovi greh Jevreja činom odbacivanja i razapinjanja Hrista u tome što će težiti da Njegovim sledbenicima učini ono što su Jevreji učinili Njemu.

Otkrivenje 17,8-11: Zver koju si video beše i nije, i izići će iz bezdana i otići će u propast; i udiviće se koji žive na zemlji, kojima imena napisana nisu u knjigu života od postanja sveta, kad vide zver koja beše, i nije, i doći će opet. Ovde je um, koji ima mudrost. Sedam glava, to su sedam gora na kojima žena sedi. I jesu sedam careva. Pet je njih palo, i jedan jeste, a drugi još nije došao; a kad dođe za malo će ostati. I zver koja beše i nije, i ona je osmi, i jeste od sedmorice i u propast ide.

Jovan vidi „zver“ ili građansku vlast ujedinjenu sa „bludnicom“ ili otpalom crkvom. Tokom 1260 godina Vavilon je na taj način kontrolisao narode Evrope. Anđeo je mogao da objasni da „zver ...beše“ za vreme mračnog srednjeg veka. Ali upravo pred kraj perioda od 1260 godina dogodila se pobuna protiv papstva tokom Francuske revolucije. Jovan je video tajanstveni terorizam simbolizovan u vidu zveri „*koja se uzdiže iz bezdana*“ (Otkrivenje 11,7). Isti izraz se nalazi u poglavlju 9,2 kad se govori o svirepom terorizmu muslimanske Otomanske imperije.

Terorizam je postao mračna senka koja se uveliko nadnosi nad ljudskim životom danas. Međunarodni terorizam, bez obzira da li je

to komunistički, kapitalistički, irski, muslimanski, arapski, nacistički, izraelski, rasni ili religijski, buja na tajnosti i intrigama, sotoninim principima. Strah je njegova glavna motivacija. Ljubav je glavna Božja motivacija.

Knjiga Otkrivenja podiže zavesu da bi nam pokazala stvarno poreklo te moderne pojave – terorizma: Francuska revolucija 1790-ih godina. Savremeni terorizam je identičan na mnogo načina: nemilosrdan, brutalan, huli na religiju, smatra ljude robovima koje treba eksploatisati, i deluje u tajnosti.

Otkrivenje 17 je nastavak poglavlja 16, krupni plan, kao kad TV kamera koristi zum da bi nas dovela bliže. Njegov vrhunac je 14. stih, rat „sa Jagnjetom“. Tužno ali istinito, otpalo hrišćanstvo će se najzad ujediniti sa zveri „koja izlazi iz bezdana“. Odbacivanje čistog Hristovog jevanđelja na kraju će značiti saradnju sa principima Francuske revolucije.

Broj sedam u proročanstvu je simbol potpunosti. „Sedam careva“ verovatno predstavljaju sve narode sveta koji su podržali otpad od Boga. Ako se shvati da se anđelovo objašnjenje odnosi na vreme kada je on Jovanu objasnio viziju, mogli bismo da zaključimo da su „pet... palih“ carstava bili Egipat, Asirija, Vavilon, Medopersija i Grčka. „Jedan jest“ bi onda bio paganski Rim pod kojim je Jovan u to vreme živeo; a „drugi... što još nije došao“ predstavljao bi papstvo koje će nastaviti izvesno vreme koje bi se moglo smatrati „kratkim“ u poređenju sa celokupnom svetskom istorijom. „Osmi“ zapravo nije odvojeno carstvo, nego „jedan od sedmorice“ i tako je stvarni koren i autoritet iza „sedmorice“ tokom cele istorije – sotona koji stoji u senci iza njih. On će se iznenada pojaviti u poslednjim danima, ispoljavajući ogromnu veštinu, otvoreno oponašajući Hrista.

Kad se budućnost razmotra pred našim očima, moći ćemo bolje da razumemo detalje. Ta „žena“ bludnica je „majka“ svih pobuna sveta. Naša sadašnja dužnost jeste da nastojimo da naše ime „zapisano u knjizi života“ bude tamo i zadržano, tako da možemo da budemo spaseni od greha „divljenja“ „zveri“ i „ženi“ bludnici, kao i da im se ne pridružimo u pobuni protiv Jagnjeta.

Otkrivenje 17,12.13: I deset rogova, koje si video, to su deset careva, koji carstva još ne primiše, nego *primaju vlast* kao carevi *na jedan sat* zajedno sa zveri. *Ovi jednu volju imaju, i dade svoju silu i autoritet zveri.*

Mogućno je da su tih „deset careva“ isto što i deset delova starog Rimskog carstva, koji su činili evropska carstva za vreme premoći paporskog Rima. Ovaj motiv deset rogova iz Danila 7, često se ponavlja. U Jovanovo vreme oni „carstva još ne primiše“ ali su dobili autoritet kao carevi zajedno sa zveri u mračnom srednjem veku, i bili su sjedinjeni s njom velikim delom tog vremena. (Izraz „jedan čas“ u grčkom jeziku može značiti neodređen vremenski period). Moderne nacije širom sveta koje teže „progresu“ na mnogo načina su ispod površine povezane sa prvobitnih „deset carstava“ drevne Evrope.

Pošto će stanovnici zemlje da budu „pijani“ od vina vavilonskog bluda, izgubiće moć zdravog rasuđivanja i ponovo će dati svoju „silu i vlast“ Vavilonu, i tako počiniti „*blud*“ sa njim. Božji plan nije bio da se građanska vlast pridruži crkvama da bi vršila nasilje nad savešću.

Otkrivenje 17,14-18: Ovi će se pobiti s Jagnjetom i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima; i koji su s Njim, jesu pozvani i izabrani i verni. I reče mi: Vode, što si video, gde sedi *bludnica*, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici. I deset rogova, što si video na zveri, oni će omrznuti na bludnicu, i opustošiće je i *ogoliti*, i meso njeno poješće i sažeći će je ognjem. Jer je Bog dao u srca njihova da učine volju njegovu, i da učine volju jednu, i da dadu carstvo svoje zveri, dok se svrše reči Božije. I žena, koju si video, jeste grad veliki, koji ima carstvo nad carstvima zemaljskim.

Ovde se ponovo vraćamo na Armagedonsku bitku, kad će se svet u otpadu u stvari „pobiti s jagnjetom“. Jagnje je umrlo na krstu da pomiri svet sa Bogom. Poruka Novog zaveta glasi: „Bog beše u Hristu, i

svet pomiri sa sobom... *preklinjemo* vas u ime Hristovo, pomirite se s Bogom“ (2. Korinćanima 5,19.20).

Ali Pavle kaže da je „*telesni um... neprijateljstvo protiv Boga*“ (Rimljanima 8,7); i sva ljudska bića su rođena na svet sa istim telesnim umom, što znači da ćemo, ukoliko se ne obratimo, svojom sopstvenom grešnom prirodom biti naterani da se pridružimo tom ratu protiv Jagnjeta. Knjiga Otkrivenja je duboko razotkrivanje istorije sveta, koja je u rezimirana u svakome od nas pojedinačno.

Oni čija su imena zapisana u knjizi života su oni koji su rado prihvatili novorođenje i postali sinovi Božji (videti Jovan 1,12.13). Oni su potčinili svoje srce da bi bili pomireni sa Bogom, a njihovo neprijateljstvo je promenjeno u pomirenje sa Jagnjetom koje je umrlo za njih.

Međutim, oni koji su odbili Hristov krst zaputili su se stazom protivljenja Svetom duhu. To će ih nagnati da se u potpunosti pomire sa sotoninim putevima, te će zaratiti sa Jagnjetom. O, sa kakvim strašnim krajem će se suočiti izgubljeni! Kakve li sramote, boriti se protiv Spasitelja sveta! Greh je ludost.

Hristos će ih nadvladati, ne u svojstvu besnog lava, već karakterom jagnjeta. On nikada nije osvajao silom. Na poslednjem velikom sastanku sa izgubljenima, kad Bog bude okupio sve svetske stanovnike pred svojim prestolom, On će učiniti da pred njihovim očima prođu, kao u nekom dugom filmu, scene iz Hristovog života na zemlji, Njegova služba ljubavi, Njegova čudesna izlečenja, odbacivanje onih koje je došao da spase i Njegovo raspeće na drvetu.

Svaka izgubljena duša će tada uvideti da je u stvari na tajanstven ali veoma stvaran način učestvovala u ubistvu Jagnjeta Božjeg. Krst će biti sagledan kao događaj trajnog značenja. Muškarci i žene videće da su se svojim izborom da žive grešnim životom, pridružili činu zabijanja klinova u Njegove ruke i stopala. Svako će onda shvatiti prirodu svoje doživotne pobune protiv Jagnjeta. Uvideće da je životom posvećenim sebi pripremio sebe da na kraju ratuje protiv Jagnjeta i pravedne Božje vladavine.

Prizor Hristovog krsta u svom pravom značenju izazvaće kod izgubljenih oštar osuđujući bol. Oni će osuditi sami sebe. Oni ne mogu

da nateraju sami sebe da pogledaju u lice Otkupitelja koga su prezreli i odbacili, i vikaće stenama i planinama da padnu na njih i sakriju ih „od lica Onoga što sedi na prestolu, i od gneva Jagnjetovog“ (Otkrivenje 6,16). Kazna koju Ljubav određuje onima koji je odbacuju, najmučnija je od svih!

Svi su, bez izuzetka, bili „pozvani“. Bog „*ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja*“ (2. Petrova 3,9). Da li ćemo biti „izabrani“ zavisi od toga kako odgovaramo na poziv. Hristos će izabrati sve koji budu izabrali Njega. Naš „izbor“ nije neka tajanstvena slučajnost koja zavisi od Božjeg ćefa ili fantazije.

Jedan mudar stari čovek rekao je nekada da Bog glasa za nas, a sotona protiv nas, tako da od našeg sopstvenog glasanja zavisi u kom će smeru „izbori“ ići. Oni koji jednostavno izaberu Hrista biće Njegovom blagodaću osposobljeni da ostanu verni do kraja.

Kada biste stvarno znali da je neki lopov odlučio da večaras upadne u vašu kuću i ukrade vam imovinu, bili biste dovoljno mudri da se sakrijete u kući da biste ga uhvatili na delu. Tako niko nikada neće posumnjati u njegovu krivicu.

Bog je dugo vremena znao da su nepravednici odlučni da zarate protiv Njega. Za vreme sedam poslednjih zala On im jednostavno daje priliku da ispune svoj zli cilj, a onda ih hvata na delu. Božji univerzum nikad neće posumnjati u Božju pravdu ni u punu krivicu zlih. Upravo je na taj način „*Bog stavio u njihovo srce da ispune Njegovu nameru... dok ne budu ispunjene reči Božje*“ (stih 17).

18. VAVILON POPUT VODENIČNOG KAMENA PADA U MORE

Otkrivenje 18,1-3: I posle ovog videh drugog anđela gde silazi sa neba, koji imaše *vlast* veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer vinom *bluda* svog napoji sve narode; i carevi zemaljski s njom bludničiće, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva *raskoši* njene.

Naše prethodno poglavlje završilo se pričom o kraju ljudske istorije. Videli smo svet obmanut od strane sotone kako mu se pridružuje u beznadežnom ratu protiv Boga. Da li će Bog dozvoliti da stanovnici sveta zapadnu u tu grešku, a da im ne uputi odgovarajuću opomenu? Ne, Njegova ljubav je veća od toga. Najpre mora da se dogodi nešto veoma čudesno.

Jovan vidi moćnog anđela kako silazi s neba, i kao neko ko gleda film na bioskopskom platnu, sagledava naš svet iz ugla anđela na nebu. Ceo svet je okružen slavnom svetlošću, odsjajem te posebne anđeoske poruke.

Nikada poruka nebeske dobre vesti nije tako temeljito prodrila u čitav svet. Posle Hristovog vaznesenja apostoli su propovedali čitavom tada poznatom svetu, i veliki su bili rezultati njihovog rada (videti Kološanima 1,6). Sada je, međutim, naseljeni svet mnogo veći, i u njemu je sada mnogostruko više ljudi. Rad ovog moćnog „anđela“ daleko nadmašuje rad rane crkve.

Zemljoradnici su u biblijskim zemljama sejali seme u vreme „rane kiše“¹ koja je dolazila tačno na vreme da podstakne klijanje semena. Krajem sezone, kad su se usevi bližili vremenu sazrevanja, nailazila je druga kišna sezona poznata kao „kasna kiša“² i činila je da zrno na

1 Rani dažd – Daničić-Karadžić.

2 Pozni dažd – Daničić-Karadžić.

vreme sazri za žetvu. Biblija poistovećuje izlivanje Svetog duha na apostole na dan Pedesetnice sa „ranom kišom“ jevanđelja; a „kasna kiša“ je ono što dolazi na završetku velike zemaljske „žetve“ (videti Joil 2,23-32). Ovo završno izlivanje Božjeg duha je delo tog moćnog „anđela“.

Ne bi bilo pošteno da Bog sruči kazne na veliki Vavilon, a da mu ne uputi poslednju opomenu. Sve do sada je bilo teško privući pažnju mnoštva. Ali Sveti duh sada daje Božjim slugama silu da govore istinu tako jasno i snažno da svetlost bljesne u svakom ljudskom srcu. Svaki narod, grad, selo, čak svaki dom čuje glas opomene. Predrasude i nesporazumi, koji su mnoge sprečavali da pažljivo razmisle o Božjoj poslednjoj poruci istine za ovaj svet, bivaju uklonjeni dok su Hristos i Njegova istina uzdignuti i proslavljeni.

Druga anđeoska poruka govori: „*Vavilon je pao*“ (Videti Otkrivenje 14,6). Od onda kad je ta poruka prvi put bila upućena, Vavilon je nastavio da „pada“ sve dublje. Pošto je uporno odbacivao istinu sa neba, zaposeli su ga nečisti duhovi. Njegov pad još uvek nije potpun; međutim, blizu je vreme kada će zapanjujuća poruka ovog četvrtog moćnog anđela moći u potpunosti da bude primenjena.

Najuspešniji način koji bi ubica mogao da upotrebi protiv svoje žrtve ne bi bio da joj neposredno da nerazblaženi otrov, nego da ga mudro izmeša sa dobrom hranom. Upravo takav metod sotona koristi da zavede svet.

Suludo je što supersile u jednom gladnom svetu troše preko milion dolara u minutu na naoružanje. Neki posetilac sa druge planete sigurno bi pomislio da smo ljudi. Hristos je došao na ovaj svet kao „Knez mira“. Ono što izaziva rat nije prihvatanje Njegove poruke, nego njeno odbacivanje. A da bi njeno odbacivanje učinio sigurnim, sotona je izmislio vavilonsku zbrku. Lenjin je bio u zabludi zato što nije razumeo Otkrivenje: pravo hrišćanstvo nije „opijum“ za narod. Teškoća je izazvana njegovim veštim izopačenjem koje je počinio „Vavilon veliki“.

Šta je „vino gneva“ vavilonskih lažnih učenja? Ovo učenje je posredno odgovorno za porast zločina i nasilja u današnjem svetu:

(1) Verski učitelji proglašavaju da Božji zakon nije više obavezan za ljude, ili da je [čoveku] nemoguće da mu bude poslušan.

(2) Nedelja koju je stvorio čovek, preuzeta iz kulta obožavanja sunca, uzdignuta je umesto sedmog dana, Subote Gospodnje. Ovo isto tako dovodi do prezira prema zakonu.

(3) Uz zanemarivanje Subote, većina savremenih crkava takođe poriče biblijsko učenje o stvaranju. Nema više verovanja da je čovek stvoren prema „Božjem obličju“ kako nam prenosi Prva knjiga Mojsijeva. Ono što prirodno iz toga sledi jeste pravilo džungle o „preživljavanju najsposobnijih“ ili pravilo brutalnosti.

(4) Dok Biblija jasno uči da je krštenje uronjavanjem simbol Hristove smrti, pogreba i vaskrsenja, što se ponavlja u iskustvu vernika, mnoge crkve uče da je dovoljno škropljenje ili izlivanje malo vode na glavu deteta. Tako se potkopava smisao predanja Hristu. To pogrešno shvatanje o krštenju prikriva istinu da „ja“ mora da bude razapeto i sahranjeno sa Hristom, a duša uzdignuta u radikalnu novinu života u Hristu.

(5) U mnogim današnjim crkvama retko čujemo propovedi koje se bave Hristom, Svetim pismom. Za takozvane Isusove sledbenike nije više uobičajeno da „istražuju Pismo“. Proročanstva iz Danilove knjige i Otkrivenja posebno su zanemarena. Učutkana je jedina istina koja uspešno može da pobedi senzualnost i materijalizam.

(6) Dragocena istina o svetinji na nebu, gde Hristos sada služi kao naš Prvosveštenik u svom završnom delu pomirenja, potpuno je izgubljena iz vida u vavilonskim crkvama. Posledica toga je da one nemaju saznanja o posebnom delu koji Hristos danas obavlja. Stoga su one nespremlne da Ga verom slede u Njegovom nastojanju da pripremi narod spremnim za svoj drugi dolazak.

(7) Dok su apostoli učili Hristove sledbenike da „ne vole svet ni stvari ovoga sveta“, ponos, luksuz i razmetanje uobičajeni su u crkvama koje se izjašnjavaju kao Hristove, baš kao što je to slučaj i u tom samom bezbožnom svetu. *„A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena... ljudi će, naime, biti samoživi... ljubitelji uživanja više nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile“* (2. Timotiju 3,1-5)

(8) Sveto pismo nas uči: *„Ako, dakle, jedete, ako pijete, ako ma šta činite, sve činite na slavu Božiju“* (1. Korinćanima 10,31). Ipak, vavilon-

ske crkve su skoro u potpunosti prestale da daju bilo kakva uputstva u skladu sa Biblijom o zdravom načinu života ili kontroli apetita. Ne pravi se nikakva razlika između „čiste“ i „nečiste“ hrane (videti 3. Mojsijeva 11), a uglavnom ne postoji ni učenje o moralnoj i fizičkoj šteti po pitanju upotrebe alkohola, opojnih pića ili ostalih štetnih stvari.

(9) Učenje o tome da će izgubljeni da budu prisiljeni da svesno večno trpe u ognju pakla navela je mnoge misaone ljude da omrzu Boga zbog tako užasne i nepravedne okrutnosti. Mnogi koji tvrde da su hrišćani i još uvek odlaze u crkvu, gaje velike sumnje u pogledu Biblije zato što ne mogu da poveruju u jedno tako očigledno, surovo i neistinito učenje. Ova zabluda počiva na još jednoj:

(10) Prva laž koju je sotona ikada izgovorio u Edemskom vrtu bila je: „*Vi sigurno nećete umreti*“ (1. Mojsijeva 3,4). Drevne neznabožačke religije su bez izuzetka imale u sebi tu laž i učile da su mrtvi još uvek živi. To lažno učenje preneto je i na današnje popularne crkve. Ako umrli još uvek žive, nije li sledeći logičan korak s njihove strane da nam dođu u posetu i da razgovaraju s nama? To je čist spiritizam i jedno od najopasnijih vavilonskih učenja, koje će na kraju „opiti“ sve narode. Zli anđeli koji su sa sotonom pali s neba pretvaraju se da su duhovi umrlih. Na taj način mogu da zadobiju potpunu kontrolu nad umom onih koji ne poznaju istinu.

Nebiblijske ideje o Izraelu takođe „opijaju“ narode. Bliski istok je šišteći fitilj na buretu baruta svetskog rata. Pogrešne ideje o Izraelu dodatno doprinose toj pometnji.

Otkrivenje 18,4-8: I čuh glas drugi s neba koji govori: Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena. Jer gresi njeni dopreše tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njene. Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po delima njenim: kojom čašom zahvati vama zahvatajte joj po dva put onoliko. Koliko se proslavi i nasladi toliko joj podajte muka i žalosti; jer govori u srcu svom: Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt

i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.

Glas Svetoga duha poziva pripadnike Božjeg naroda da se probude iz sna. Oni moraju da se odvoje od onih crkava koje će ubrzo da pretrpe pravednu nagradu za svoje otpadništvo. Jedan pisac je rekao:

„Uprkos duhovnoj tami i otuđenju od Boga, koje postoji u crkvama koje sačinjavaju Vavilon, mnoštvo pravih Hristovih sledbenika i dalje su u prisnoj vezi sa njima. U njima je mnogo ljudi koji nikada nisu čuli za svečane istine za naše vreme. Mnogi su nezadovoljni svojim sadašnjim duhovnim stanjem i čeznu za jasnijom svetlošću. Oni uzaludno traže Hristov lik u crkvama u kojima se nalaze. Kako se te zajednice sve više budu udaljavale od istine, kako se sve više budu povezivale sa svetom, razlika između te dve grupe povećavaće se i konačno dovesti do razdvajanja. Doći će vreme kada oni koji vole Boga iznad svega više neće moći da ostanu povezani sa onima koji *‘više vole uživanje nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile’* (2. Timotiju 3,4,5).“³

Hoće li Božji narod poslušati taj glas i izaći iz Vavilona? Da, svi do jednog! Isus kaže: „Moje ovce **slušaju** moj glas i ja ih poznajem, i one idu za mnom“ (Jovan 10,27). Božji narod će biti poput Mateja kada je sedeo za stolom i primao novac kao carinik. Kad je Isus prošao pokraj njega, kazao je: „*Sledi me. Tako je on sve ostavio, ustao i pošao za Njim*“ (Luka 5,27.28).

Otkrivenje 18,9-13: I zaplakaće i zajaukati za njom carevi zemaljski koji s njom *bludničiše* i besniše, kad vide dim gorjenja njenog, izdaleka stojeći od straha muka njenih i govoreći: Jaoh! Jaoh! Grade veliki Vavilone, grade tvrdi, jer u jedan čas dođe sud tvoj! I trgovci zemaljski zaplakaće i zajaukati za

³ *Velika borba*, str. 390 orig.

njom, što njihove toware niko više ne kupuje; tovara zlata i srebra i kamenja dragog i bisera i *tankog lana* i porfire i svile i skerleta, i svakog mirisnog drveta, i svakojakih sudova od *slonovače*, i svakojakih sudova od najskupljeg drveta, bronzne i gvožđa i mermera, i cimeta i tamjana i mira i livana, i vina i ulja, i *finog brašna* i pšenice, i goveda i ovaca, i konja i kola, i telesa i duša čovečijih.

Jovan posmatra simbolički pad Vavilona kao da je to doslovna morska luka u plamenu. „Trgovci“ na svojim brodovima i carevi stoje podalje od mora, duboko žaleći zbog gubitka grada gde su nameravali da donesu toware svoje robe da bi ostvarili profit. Neki od tih „trgovaca zemaljskih“ su doslovno biznismeni koji su se obogatili razmenom i trgovinom sa podrškom Vavilona. Ostali „trgovci“ mogu biti sveštenici, prelati, kardinali i propovednici, koji su „prodavali“ lažne nauke mnoštvu ljudi. Lažna nauka o čistilištu, na primer, užasavala je mnoge ljude pa su plaćali ogromne sume novca u nadi da će njihovi voljeni, mučeni u čistilištu, moći da budu oslobođeni. Taj novac je nalazio put do džepova „trgovaca zemaljskih“.

Greh Vavilona ogledao se ponosu u njegovom bogatstvu i sve većoj sebičnosti. Bog je rekao starom Jerusalimu: „*Ovo je bezakonje tvoje sestre Sodoma: ona i njen ćerke su ponosite, imale su izobilje hrane i živele u lenjosti; niti su pomagale siromašnima i nevoljnima. I bile su ohole*“ (Jezekilj 16,49.50).

Sebična ljudska priroda bila je ista kroz sve vekove, a sada je konačno stiže kazna za ponositost. Otkrivenje 18 je Božji komentar povodom divljanja materijalizma našeg savremenog „civilizovanog“ sveta. Isti greh raste u Trećem svetu kao što je rastao i drugde; i iste kazne sručiće se svuda po svetu kao i na „trgovce“ bogatijih naroda.

Otkrivenje 18,14-19: *I voće za kojima je čeznula duša tvoje otide od tebe, i sve što je masno i dobro otide od tebe, i više ga nećeš naći. Trgovci koji se ovim tovarima obogatili od nje, staće izdaleka od straha mučenja njenog, plaćući i*

jaučući, i govoreći: Jaoh! Jaoh! Grade veliki, obučeni u svilu i porfiru i skerlet, i nakićeni zlatom i kamenjem dragim i biserom; jer u jedan čas pogibe toliko bogatstvo! I svi gospodari od lađi, i sav narod u lađama, i lađari, i koji god rade na moru, stadoše izdaleka, i vikahu, videvši dim gorenja njenog, i govorahu: Ko je bio kao ovaj grad veliki? I baciše prah na glave svoje, i povikaše plačući i ridajući, govoreći: Jaoh! Jaoh! Grade veliki, u kome se obogatiše svi koji imaju lađe na moru od bogatstva njegovog, jer u jedan čas opuste!

Izgleda kao da su uništeni sami temelji civilizacije. Ekonomija propada bez mogućnosti da se išta popravi. Sve ono što su ljudi smatrali da život čini vrednim življenja dolazi svom kraju. „*U jedan čas uništeno je tako veliko bogatstvo*“. Jezik koji se koristi je jezik Jovanovog doba; stilske figure obuhvataju sva materijalna čuda našeg vremena o kojima Jovan nije mogao ni da sanja. Kad bi Jovan pisao danas, opisivao bi avionske kompanije i njihove bogate putnike. Trgovci i ostali koji duboko žale zbog pada Vavilona shvataju da će i njih uskoro zadesiti slična sudbina.

Iz nekog važnog razloga Gospod je celo 18. poglavlje posvetio uzbudljivom opisu finansijskog i ekonomskog propadanja najnaprednijih civilizacija svih vremena. Možemo da zapazimo dve značajne pouke: (a) Propast sledi ubrzo posle nacionalnog napuštanja principa verske slobode, koja je omogućila da napredne nacije postanu tako uspešne i bezbedne, (b) Naša sadašnja ekonomska i kulturna bezbednost zavisi od neprestanog izlivanja Božjeg blagoslova, zadržavajući uragan strasti simbolizovan puštanjem „četiri vetra zemaljska“. Uistinu, nijedan od nas ne poseduje čak nijedan dolar kad je reč o sigurnosti. Mi smo samo nadzornici kojima je privremeno povereno bogatstvo da njime upravljamo, i uskoro se moramo suočiti sa Božjim sudom o tome kako smo, kao pristavi, koristili ono za šta Hristov krst dokazuje da u stvari nije naše.

Sada sledi tužna priča o tome kako više nema Božića, šoping centara, fabrika automobila, TV-a, skijanja, barova, venčanja, simfonijskih ili rok koncerata, itd:

Otkrivenje 18,20-23: Veseli se nad njim nebo, i sveti apostoli i proroci, *jer vas Bog osveti na njemu*. I uze jedan anđeo jak kamen veliki, kao kamen vodenični, i baci u more govoreći: Tako će sa hukom biti bačen Vavilon, grad veliki, i neće se više naći i glas gudača i pevača i svirača i trubača neće se više čuti u tebi; i nikakav majstor ni od kakvog zanata neće se više naći u tebi, i huka kamenja vodeničnog neće se čuti u tebi; i *svetlost svetiljke*⁴ neće se više svetleti u tebi, i glas ženika i neveste neće više biti čuven u tebi; jer trgovci tvoji behu *velikaši zemaljski*, jer tvojim čaranjem prevareni biše svi narodi.

Vavilon je uvek bio neprijatelj Božje istine i Njegovog naroda. Nije to uskogruda, sebična osveta koja čini da se oni koji nastanjuju nebo raduju njegovom padu. Svakom čoveku ili ženi koji ispravno razmišljaju drago je kad se zlikovci konačno privedu pravdi i kada se uzdižu načela ispravnosti. Ne bi se mogla naći živopisnija slika od one kada jedan moćni anđeo uzima veliki vodenični kamen i baca ga u more. Nikada se više neće čuti muzika ni zvuk orgulja u njegovim džinovskim zdanjima; nikada više vešti majstori neće graditi njegove bogato ukrašene katedrale; nikada se više u njemu neće videti pompezna, veličanstvena i skupa venčanja; niti će nežne sveće svetlucati u tajnovitim senkama njegovih idolopokloničkih oltara.

Otkrivenje 18,24: I u njemu se nađe krv proročka i svetih, i svih koji su pobijeni na zemlji.

Kakvog li zapanjujućeg svlačenja krinke! Izvor sveg zla u svetu bio je Vavilon. Lažna religija je „gadost koja pustoši“ ljudsko srce (uporediti Danilo 11,31; 12,11). Sotonino najuspešnije delo je bilo ono kada je tvrdio da je „anđeo svetlosti“, pokušavajući da pogrešno predstavi i oponaša samog Hrista. Velika većina zemaljskih stanovnika će u budućnosti pomešati sotonu sa svojim Bogom. Šta će ih navesti da naprave taj tragičan izbor? Samoljublje.

4 Videlo žiška – Daničić-Karadžić

Jedino u svetlosti krsta čovek može da nauči šta da čini sa svojom urođenom sebičnošću. Tu je ja razapeto s Hristom, što je ostvareno verom. Ali pošto je Vavilon tvrdio da poštuje znak krsta dok je zapravo odbijao realnost istine o krstu, svet će da bude obmanut po pitanju svoje večne propasti. Tako Otkrivenje oslikava veliku borbu između načela svog Heroja, Jagnjeta, i načela heroja ovog sveta, sotone.

19. KAD SE JAGNJE OŽENI

Otkrivenje 19,1-4: I posle ovog čuh glas veliki naroda mnogog na nebu gde govori: Aliluja! Spasenje i slava i čast i sila Gospodu našem *Bogu*; jer su istiniti i pravi sudovi njegovi, što je osudio *bludnicu* veliku, koja pokvari zemlju *bludom* svojim, i pokajao krv slugu svojih od ruke njene. I drugom rekoše: Aliluja! I dim njen izlažaše va vek veka. I padoše dvadeset i četiri starešine, i četiri životinje, i pokloniše se Bogu koji seđaše na prestolu, govoreći: Amin, aliluja!

Možda se čini da ste vi jedini Hristov sledbenik u svojoj porodici ili u susedstvu. Evo ohrabrenja. Premda može da izgleda da je Božji narod na zemlji u manjini, postoji „ogromno mnoštvo“ u Božjem svemiru, ogromna većina onih koji su Mu odani. Izvesna nacija pošalje svog ambasadora u glavni grad druge države. On i njegovo osoblje su tamo u manjini; ipak, on ne može nikada da zaboravi moćnu naciju koju predstavlja i koja stoji iza njega. Kao Hristovi sledbenici, mi smo ambasadori u ovome svetu.

Reč „alleluia“ na jevrejskom znači „Slava i hvala Gospodu“. Ali veliko mnoštvo na nebu hvali i slavi Jagnje ne zbog toga što je pobedilo silom oružja. Jagnje je pobedilo samo istinom i pravdom. Ta slavna pobeda zadobijena je kada je Isus umro na krstu i ponovo ustao. Prema tome, ta pesma hvale nije upućena onako kako bi slabi, sebični laskavci hvalili nekog ovozemaljskog vladara ili tiranina ne bi li stekli naklonost, već celim srcem i iskreno. Slava i čast pripadaju Onome čija je nesebična ljubav prema grešnicima najčudesnija žrtva u večnosti.

Otkuda to da svet nije postao bolji već gori, otkako je Isus umro zbog greha sveta? Kako to da se ogromna većina svetskih stanovnika nije promenila u dodiru sa Hristom?

Celi svet bi zaista bio spasen Hristovom religijom da nije bilo delovanja većog neprijatelja koji se ubacio i omeo Njegov rad. O tom neprijatelju se u Bibliji govori kao o „antihristu“, onom koji se bori protiv Hrista na najpodliji mogući, obmanjivački način, to jest, tvrdeći da je

zauzeo Hristovo mesto (videti 1. Jovanova 4,1.3). Ne postoji način na koji neprijatelj može nekome naneti veću štetu nego da ga oponaša i piše u njegovo ime zlonamerna pisma. Čak i njegovim najboljim prijateljima može da bude teško da mu i dalje veruju!

„Velika bludnica“, Vavilon, učinila je upravo to. Sotona je govorio kroz nju u Hristovo ime, i bezbroj miliona neobaveštanih ljudi bilo je prevareno. Mnogi su otvoreno prezirali Hrista zato što Ga je Vavilon pogrešno predstavljao, a milioni drugih pretpostavljali su da slede Hrista dok su u stvari bili navedeni da se bore protiv Njega na strani antihrista. Zato nam naš tekst kaže da je upravo Vavilon „pokvario zemlju svojim *bludom*“.

Izraz „dim njen izlazaše va vek veka“ je citat iz Isaije 34,10, gde iste reči opisuju propast Edomske zemlje u dalekoj prošlosti: „Do veka će se dizati dim njen.“ Iako je ta zemlja danas pusta, iz nje se ne podiže nikakav doslovan dim. Jevrejski izraz podrazumeva konačnost. Isti stih govori: „Od kolena do kolena ostaće pusta, niko ne će prelaziti preko nje do veka.“

Dakle „do veka“ znači da će propast Vavilona biti potpuna i konačna.

Otkrivenje 19,5.6: I glas iziđe od prestola koji govori: Hvalite Boga našeg sve sluge njegove, i koji ga se bojite, i mali i veliki. I čuh kao glas naroda mnogog, i kao glas voda mnogih, i kao glas gromova jakih, koji govore: Aliluja! Jer caruje Gospod Bog Svedržitelj.

Čiji to glas dolazi od prestola? To je glas Hristov koji poziva Njegove sluge da hvale Boga. Iako je Isus bio proglašen Sinom Božjim prilikom vaskrsenja iz mrtvih (videti Rimljanima 1,4), On još uvek smatra sebe našim bratom. Posle svog vaskrsenja rekao je Mariji: „*ja idem gore svome Ocu - i Ocu vašem, svome Bogu - i Bogu vašem*“ (Jovan 20,17). Isus nas ne vodi dalje od Oca, već ka Njemu.

Otkrivenje 19,7-9: Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu njemu; jer dođe svadba Jagnjetova, i žena njegova

pripravila se; i dano joj bi da se obuče u svilu¹ čistu i belu: jer je svila pravda svetih. I reče mi: Napiši: Blago onima koji su pozvani na *svadbenu večeru Jagnjetovu*. I reče mi: Ove su reči istinite Božije.

Da li je moguće da će se Jagnje jednoga dana oženiti? Njegova svadba je veliki događaj ka kome se svet kreće već hiljadama godina. On je usamljen bez svoje neveste. Neobavešteni su se često pitali zašto je Solomonova Pisma (Pisma nad pesmama) uključena u Bibliju. Sada možemo da vidimo zašto. To je pesma koja izražava Hristovu ljubav prema Njegovoj crkvi, i njen odgovor na tu ljubav.

Ko je Jagnjetova žena? Otkrivenje 21 nam govori da je to „veliki grad, sveti Jerusalim“, stihovi 9 i 10. Ali šta je Novi Jerusalim? Jesu li to samo zlatne ulice, palate i zidovi sagrađeni od dragog kamenja, i biserne kapije? Kad je Isus stajao na brdu posmatrajući stari Jerusalim i vikao: O Jerusalime, Jerusalime... Kako sam često želeo da sakupim tvoju decu, kao što kokoš skuplja piliće pod svoja krila, ali vi niste hteli“, da li se On obraćao opekama i kamenju i gredama tog grada? Mi svakako razumemo da je On govorio narodu koji je nastanjivao taj grad.

Pravi „Novi Jerusalim“ mora isto tako da bude narod koji ga nastanjuje. Za materijalni grad od zlata i bisera ne može se reći da se „pripremio“, ili da je „obučen u tanko platno, čisto i blistavo“. Divna haljina koju nosi Jagnjetova žena je „pravednost svetih“.

Jasno je, dakle, da sam „grad“ koji Isus voli jeste otkupljeni narod koji u njemu živi. On je najzad pronašao zajednicu svetih koji su uzrasli „u meru rasta punine Hristove“ (Efescima 4,13). Napokon Ga oni razumeju i cene zbog onog što On jeste, a ne zato što očekuju nagradu za sebe. To je razlog što je Jagnjetova „žena“ odevena u tako prekrasnu haljinu.

Hristova pravednost nije im samo pripisana, ona im je bila, zahvaljujući veri u Hrista, dodeljena tako potpuno da je postala deo njih samih, i o njoj se govori kao o „pravdi svetih“.

Da je ona bila „spremna“ ranije, i „svadba Jagnjetova“ bila bi održana ranije. Mladoženja je već dugo bio spreman; razlog za odgađanje

1 Lan – NKJV.

Hristovog povratka nije bio u tome što je On odložio svoj dolazak, već pre u tome što je „nevesta“ odložila svoju pripremu. Ona drži ključ konačnog ispunjenja čudesnih proročanstava iz Knjige Otkrivenja.

Otkrivenje 19,10: I padnuvši pred nogama njegovim poklonih mu se; i reče mi: Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svedočanstvo Isusovo duh proroštva.

Mada su anđeli slavna bića, ne smemo da im se klanjamo. Niti bi trebalo da obožavamo ili čak hvalimo bilo koje ljudsko biće. Anđeo sam za sebe izjavljuje da je „sluga“ kao i mi, zarobljenik Hristove ljubavi. Srećan je što ima preimućstvo da pripada istoj grupi kojoj pripada Jovan, grupi onih koji imaju „svedočanstvo Isusovo“. Vi dobro znate koliku vam radost pričinjava kad možete da razgovarate sa premijerom ili predsednikom svoje zemlje. Oni koji imaju „svedočanstvo Isusovo“ su ljudi kojima se On obraća. Jovan je prorok, kao što su bili Isaija, Jeremija, Danilo i mnogi drugi. Svi proroci imaju svedočanstvo Isusovo, jer je „svedočanstvo Isusovo duh proroštva“.

Neko može da pita: „Zašto ne mogu da čujem Boga kako mi govori? Kad koristim telefon da bih razgovarao sa prijateljem, ne samo da me on čuje na drugom kraju, nego i čujem šta on meni govori. Zašto ne mogu da čujem kako mi Bog govori u znak odgovora na moje molitve?“

Nekada davno, u Edemskom vrtu, Adam i Eva su razgovarali sa Bogom licem k licu, kao što učenik može razgovarati sa svojim učiteljem. Ali kad je došao greh, naši praroditelji „*sakrili su se od prisustva Gospoda među drveće vrta*“ (1. Mojsijeva 3,8). Otada više nije bilo načina da Bog govori s njima, osim preko službe posebnih ljudi koje bi On pozvao kao proroke. „*Čuj sada moje reči: Ako je među vama prorok, ja, Gospod, ću mu se javiti u viziji; govoriću mu u snu.*“ (4. Mojsijeva 12,5.6).

S nekim ko ne zna naš jezik mi razgovaramo preko prevodioca koji stoji između nas. Prorok je „prevodilac“ koji čuje ono što Bog ima da nam kaže, i prenosi nam poruku. Biblija je Božja poruka za nas

poslata preko proroka iz drevnih vremena. „Proroštvo nikad nije došlo ljudskom voljom, nego su progovorili sveti Božji ljudi pokrenuti Duhom Svetim“ (2. Petrova 1,21).

Da li je bilo proroka u novozavetnom periodu i u našem današnjem dobu? Isus je obećao dar Svetoga duha u crkvi pošto se bude vratio na nebo: „Izašaši na visine, zaplenio je plen i dao darove ljudima... Jednima je dao da budu apostoli, nekima proroci... dok svi ne dođemo do jedinstva vere i poznavanja Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do mere rasta punine Hristove“ (Efescima 4,8-13)

Bog poistovećuje svoju crkvu sa ljudskim telom, sastavljenim od mnogo različitih udova, od kojih svaki ima drugačiji posao. Prorok je „oko“ crkve. „Sada ste Hristovo telo, i pojedinačno udovi. I Bog je postavio ove u crkvi prvo apostole, drugo proroke...“ (1. Korinćanima 12,27.28). Oči govore telu kuda ide. Tako i rad proroka, nazvan „duhom proroštva“, treba da govori crkvi kuda ide, i da je vodi sigurnim stazama.

Ovaj dar proroštva treba da ostane u crkvi sve do vremena Hristovog ponovnog dolaska: „Kao što se svedočanstvo Hristovo utvrdi među vama; tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 1,6.7). Tako je duh proroštva jedan od darova koji odlikuju pravu Hristovu crkvu, poznatu kao „crkva ostatka“ (videti Otkrivenje 12,17). Onoga koji veruje i sledi ovo „svedočanstvo Isusovo“ nebo počasnno naziva slugom poput Jovanovih i anđelovih kolega.

Otkrivenje 19,11-16: I videh nebo otvoreno, i gle, konj beo, i koji seđaše na njemu zove se veran i istinit, i sudi po pravdi i vojuje. A oči su mu kao plamen ognjeni, i na glavi njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano, kog niko ne zna do on sam. I beše obučen u haljinu crvenu od krvi, i ime se njegovo zove: reč Božija. I vojske nebeske idahu za njim na konjima belim, obučene u svilu belu i čistu. I iz usta njegovih iziđe mač oštar, da njime pobije neznabošce; i on će ih pasti s palicom gvozdenom; i on gazi kacu vina i srdnje i gneva Boga svedržitelja. I ima na haljini i na stegnu svom ime napisano:

CAR NAD CAREVIMA I GOSPODAR NAD GOSPODARIMA.

Ponovo vidimo Armagedonsku bitku. U Otkrivenju 16,12-16 bili smo očevici kako se svetski stanovnici pripremaju da zarate protiv Jagnjeta. Sada vidimo pripreme na nebu dok Hristos jaše napred da se sretne sa njima na „belom konju“, što je simbol slavne pobeđe. Njegove oči su kao plamen ognjeni, jer je Njegov karakter ljubav. Ljubav je najmoćnija sila u svemiru: ali kad je odbačena, ona donosi najstrašnije moguće kazne. Njegovo ime koje niko osim Njega ne zna potiče od iskustva kroz koje je prošao na krstu, koje niko, pa čak ni anđeli na nebu, ne može u potpunosti da shvati. Njegova haljina „crvena od krvi“ jeste haljina pravednosti natopljena krvlju Njegove žrtve na krstu.

Te velike nebeske vojske su odani anđeli kojih je dva puta više od onih koji su pali sa Luciferom. Pobeđa je na njihovoj strani.

Zašto bismo se bojali da se poklonimo Onome koji je iznad svake zemaljske sile? On koji je Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima zaista je u stanju da izbavi i najslabijeg od svojih sledbenika. Pouzdajte se u Njega i ne dozvolite sotoni da vas ispunjava užasom.

Pre nekoliko godina u jednoj afričkoj zemlji sa mnogo lavova, farmeri su morali da svoju stoku drže zaključanu u selima sa drvenom ogradom koja ih je okružavala i štitila od lavova. Ograda je bila dosta jaka tako da lavovi nisu mogli da provale kroz nju. Ali kad bi mudra zver počela da riče oko ponoći, stoka nije umela da se dovoljno pouzda u farmerovu ogradu. Prestrašena, ona bi se dala u divlje bekstvo sve dok sama ne bi porušila svoju jedinu zaštitu. Sve što je lav trebalo da učini bilo je da riče.

Ako se pouzdamo u Jagnje, Ono će nas okružiti svojom ljubavlju. Mi ne smemo da dozvolimo da strah sruši tu zaštitnu ogradu. Domašaj Hristove pobeđe je nezamisliv:

Otkrivenje 19,17-21: I videh jednog anđela gde stoji na suncu i povika glasom velikim govoreći svima pticama koje lete ispod neba: Dođite i skupite se na veliku večeru Božiju,

da jedete mesa od careva, i mesa od vojvoda, i mesa od junaka, i mesa od konja i od onih koji sede na njima, i mesa od svih slobodnjaka i robova, i od malih i od velikih. I videh zver i careve zemaljske i vojnike njihove skupljene da se pobiju s onim što sedi na konju i s vojskama njegovim. I bi uhvaćena zver, i s njom lažni prorok koji učini pred njom znake kojima prevari one koji primiše žig zverin i koji se poklanjaju ikoni njenoj: živi biše baćeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom. A ostali pobijeni biše maćem onog što sedi na konju, koji iziđe iz usta njegovih: i sve se ptice nasitiše od mesa njihovog.

Anđeo koji stoji na suncu zauzima mesto sasvim blizu Hrista kao Njegov štitonoša. Srdaćan i milostivi poziv bio je verno upućen tim „vojvodama“, moćnicima, i svima, slobodnima i robovima, malima i velikima, da dođu na „većeru svadbe Jagnjetove“ kao poćasni gosti. Ali oni su omalovažili poziv, uhvatili Careve sluge „zlostavili ih i pobili“ (videti Matej 22,2-7). Sada, budući da su odbili poziv na „svadbenu večeru Jagnjetovu“ moraju da prisustvuju krvavoj gozbi gde će njihovo meso postati hrana „pticama koje lete ispod neba“. Ovo je naravno simbolićki jezik. Oznaćava potpunu i konaćnu presudu za sve koji su se udružili sa sotonom u njegovoj pobuni protiv Boga.

Ali „zver“, carevi zemaljski i njihove vojske ne znaju da su se okupili da ratuju protiv „Onog što sedi na konju“, ćije je ime „Reć Božija“, i da idu u susret najstrašnjem pokolju kojem je ovaj svet ikada bio svedok. Posebna kazna izrećena je „zveri“ i „lažnom proroku“ koji „ućini znake kojima prevari one koji primiše žig zverin i koji se poklanjaju ikoni njenoj“.

Careve zemaljske i njihove vojske ne treba toliko kriviti kao one verske vođe koji su ih obmanuli. „Lažni prorok“ je dvoroga zver iz Otkrivenja 13, koja deluje kao „prorok“ ili portparol „zveri“, i *zavodi* „one koji žive na zemlji da naćine ikonu zveri“. Zver i lažni prorok uhvaćeni su u samom ćinu ratovanja protiv Jagnjeta. Oni su obmanuli svet tvrdeći da predstavljaju Njega.

Zašto su stanovnici neba toliko oduševljeni Jagnjetom? Nešto po pitanju Njegovog uspeha čini ih presrećnim! A zašto smo mi ovde dole na planeti Zemlji tako ravnodušni zbog toga? Razlog je u tome što oni vide nešto što mi još uvek nismo bili u stanju da vidimo sasvim jasno – „širinu i dužinu i dubinu i visinu... pretežniju od razuma Hristovu agape²“ (Efescima 3,18.19).

Ukoliko želimo da učestvujemo u radosti neba od suštinske je važnosti da razumemo novozavetnu ideju o pravednosti verom. A možemo već sada da počnemo da imamo učešća u njoj, jer nas „Hristova agape nagoni... da oni koji žive ne žive više sebi, već za Njega koji je umro za njih i ponovo ustao“ (2. Korinćanima 5,14.15). Drugim rečima, ako verujemo u jevanđelje, nemoguće nam je da nastavimo sa sebičnim životom! Tema Otkrivenja je slava krsta; apostolu Jovanu je to bilo sve na svetu, jer on kaže:

U ovome se agape Božja, pokazala prema nama, što je Bog poslao svog jedinorodnog Sina na ovaj svet, da bismo mi mogli da živimo kroz Njega. U ovome je agape, ne da smo mi voleli Boga, nego da je On voleo nas i da je poslao svog sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe. (1. Jovanova 4,9.10)

Prizori koje smo videli u Otkrivenju 19 nemaju toliko cilj da nam ukažu na tačan hronološki redosled događaja, koliko da nam otkriju njihovo dublje značenje. Hristos je dobio titulu Svemoćnog Pobjednika i Cara nad carevima zahvaljujući svojoj samopožrtvovanoj smrti. Napokon će celi svet kao i sam svemir sagledati sve to u pravoj svetlosti, neki će se zauvek radovati slavnoj žrtvi, dok će drugi koji su je prezreli doživeti najstrašniju sramotu koja se uopšte može iskusiti.

Zajedno sa „velikim mnoštvom na nebu“, dvadeset četiri starešine, četiri živa bića i vojskama nebeskim koje slede Hrista na belim kojima, mi takođe uzvikujemo: „Spasenje i slava i čast i sila pripadaju Gospodu našem Bogu!“

2 Agape, jedan od više grčkih izraza za različite vrste ljubavi. Božanska ljubav neuporediva sa bilo kojom vrstom ljudske ljubavi.

20. KAD SOTONA BUDE VEZAN U LANCE NA 1000 GODINA

Otkrivenje 20,1-3: I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i *lanac*¹ veliki u ruci svojoj. I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina, i u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne *vara*² narode, dok se ne navrši hiljadu godina; i potom valja da bude odrešena na malo vremena.

Kad sotona bude svezan lancima, vreme njegovog zatočeništva trajaće doslovnih hiljadu godina. Razlog zašto je Jovan bio primoran da do sada koristi simbole bio je taj što bi zli ljudi mogli da unište knjigu ako bi razumeli da on misli da se to odnosi na njih i njihova carstva. Ali od 20. poglavlja nadalje Jovan opisuje događaje koji će se zbiti posle Armagedonske bitke, te nema više potrebe za korišćenjem simboličkog jezika.

Suviše često suludi ljubitelji oružja pucaju na nedužne ljude u divljem naletu mržnje. Ponekad policija uspeva da uhvati prestupnika i da ga zatvori. Ovo poglavlje raspravlja o izvesnom broju pitanja: „Zašto Bog ne sveže đavola? Kad sotona bude sigurno svezan, zar neće svi rđavi ljudi postati dobri?“ „Ako zli ljudi dobiju drugu šansu, da li će izabrati da budu spaseni?“ „Da li će im Bog dati drugu šansu?“ „Da li će sotona jednog dana biti obraćen?“

Mnogi krive sotonu kao da je on uzrok što oni čine zlo. Međutim, kada bi Bog danas svezao sotonu, da li bi oni sutra iznenada postali dobri? Jakov kaže: „*Svakog iskušava njegova sopstvena požuda, koja ga vuče i mami*“ (Jakov 1,14).

U ovom poglavlju ćemo videti da bi izgubljeni, čak i kad bi imali drugu šansu, ponovo izabrali da slede stazu pobune protiv Boga i svega onoga što je dobro. Ne usuđujmo se da čekamo da anđeo sveže sotonu lancima pa da se tek onda potčinimo Božjoj ljubavi!

1 Verige – Karadžić-Daničić.

2 Prelašćuje – Karadžić-Daničić.

Šta je „jama bez dna“³? U grčkom prevodu Starog zaveta to je ista reč (u grčkom) koju nalazimo u Jeremija 4,23-27. Prorok opisuje zemlju tokom tog istog vremena: „Pogledah na zemlju, a gle, bez oblića je i pusta (*abyssos*); i na nebo, a svetlosti njegove nema... Pogledah, a gle, nema čoveka, i sve ptice nebeske odletele. *Pogledah i zaista plodna zemlja beše kao pustinja, i svi njeni gradovi srušeni u prisustvu Gospoda, Njegovim ljutim gnevom... Cela zemlja biće opustošena*“.

Sećamo se kako su prilikom izlivanja sedmog zla svi gradovi sveta bili uništeni džinovskim gradom. Ova zemlja u svom propalom stanju posle drugog Hristovog dolaska predstavljena je, dakle, „bezdanom“ gde će sotona biti svezan na hiljadu godina.

„Šta predstavljaju „lanci“ kojima anđeo vezuje sotonu? Jeremija o tom vremenu kaže: „Zato će *tugovati*⁴ zemlja, i nebo će gore potamneti“ (Jeremija 4,28). Drugim rečima, tokom hiljadu godina neće sijati ni sunce, ni mesec, ni zvezde. Ako je neko zatvoren na mestu gde vlada potpuna tama, on je je isto tako sigurno vezan kao da je vezan lancima. Petar kaže da će sotona i njegovi anđeli biti „*predati... u okove mraka*“ (2. Petrova 2,4).

Zašto sotona ne može da obmanjuje narode dok se ne navrši hiljadu godina? Svi oni koji su učestvovali u ratu protiv Hrista u Armagedonskoj bici pogubljeni su svetlošću Njegovog dolaska. Jeremija kaže: „*Pobijeni od Gospoda će biti u onaj dan od jednoga kraja zemlje sve do drugog kraja zemlje. Neće biti oplakani, ni pokupljeni, ni sahranjeni*“ (Jeremija 25,33). Kako sotona može obmanjivati umrle?

Ne može da obmanjuje ni spasene zato što će oni biti uzeti na nebo prilikom Hristovog dolaska: „*Jer će sam Gospod sići s neba sa snažnim glasom... I umrli u Hristu ustaće najpre. Potom ćemo mi živi koji smo ostali biti podignuti u oblake zajedno s njima da se susretnemo sa Gospodom u vazduhu*“ (1. Solunjaima 4,16.17). Dok su bezbožnici mrtvi, a pravedni na nebu, bezbedni i izvan njegovog domašaja, koga bi đavo mogao da kuša?

3 Bottomless pit (eng.).

4 Tužiti – Daničić-Karadžić.

Otkrivenje 20,4-6: I videh prestole, i seđahu na njima, i dade im se sud, i duše isečenih za svedočanstvo Isusovo i za reč Božiju, koji se ne pokloniše zveri ni ikoni njenoj, i ne primiše žig na čelima svojim i ruci svojoj; i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s njim hiljadu godina.

Kad počinje period od hiljadu godina? Jovan pojašnjava da će „prvo vaskrsenje“ umrlih u Hristu označiti početak hiljadu godina; a vaskrsenje bezbožnika obeležiće kraj tih hiljadu godina. Isus kaže: *„Dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas Sina Božijega, i izići će oni koji su činili dobro u vaskrsenje života, a oni koji su činili zlo u vaskrsenje suda“* (Jovan 5,28.29).

Reč „blagosloven“ znači srećan, radostan. Takvi su oni koji će čuti glas arhanđela i trubu Božju kad Isus dođe po drugi put. Poput nekog ko je vakcinisan protiv kobne bolesti kakva je difterija, oni će biti „vakcinisani“ protiv užasa druge smrti. *„Nad ovima druga smrt nema moć“* (Otkrivenje 20,6).

Ali pomislite na one koji neće čuti Isusov glas kad dođe! Ako bismo planirali da ustanemo rano ujutru da bismo stigli na važan let, pa prespavamo zvono svog budilnika, propustićemo avion. Možete li da zamislite išta strašnije nego prespavati prvo vaskrsenje?!

Šta će Božji narod da radi na nebu tokom hiljadu godina? Mnogi će potražiti prijatelje i svoje voljene za koje očekuju da su spaseni, poput preživelih posle zemljotresa ili oluje koji uznemireno traže svoje rođake. Neki za koje smo se nadali i očekivali da će biti spaseni možda neće biti tamo. Kako će otkupljeni silno želeti da saznaju razlog zašto je neko propustio da ustane u prvom vaskrsenju!

Da bi im udovoljio i zauvek odgovorio na sva njihova pitanja, Isus će otvoriti nebeske knjige, i dozvoliti da sami pročitaju izveštaje o životu onih koji su izgubljeni. Na taj način, kako to Jovan kaže, njima je

bio „poveren sud“ (Otkrivenje 20,4). Pavle kaže Korinćanima: „*Zar ne znate da će sveti suditi svetu? Pa ako ćete vi suditi svetu, zar ste nedostojni da sudite u sitnim sporovima? Zar ne znate da ćemo mi suditi anđelima, a kamoli u stvarima koje se tiču ovog života?*“ (1. Korinćanima 6,2.3). Po isteku hiljadu godina, ovo veliko delo suđenja izgubljenima ubediće svakoga da je Bog bio i pravedan i milostiv.

Tokom istorije bilo je mnogih kojima je odrubljena glava zato što su bili verni Hristovoj istini. Iako su oni izgubili svu zemaljsku imovinu, pa čak i sam život, oni nisu izgubili svoju dušu. U krizi koja će nas uskoro zadesiti, Božji narod će izgubiti ono što poseduje, prijatelje, a neki će izgubiti čak i svoj život. Ali oni koji odbiju da se poklone „zverri“ ili njenoj „ikoni“, i ne odbiju da prime njen žig na čelu ili na ruci, neće izgubiti svoju dušu.

Možete da budete sigurni da će ih prvih pet minuta koje budu proveli u Gospodnjoj prisutnosti uveriti da je odanost Njemu i Njegovoj istini bila vredna svih muka. „Jer, naša neznatna, trenutna nevolja donosi nam večnu slavu koja je neizmerno nadmašuje... vidljive stvari su privremene, a one nevidljive su večne“ (2. Korinćanima 4,17.18).

Otkrivenje 20,7-9: I kad se svrši hiljadu godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izići će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pesak morski. I iziđoše na širinu zemlje, i opkoliše logor svetih, i grad ljubazni; i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih.

Sotona je pušten iz svoje tamnice samom činjenicom da su bezbožnici podignuti iz svojih grobova. On može ponovo da otpočne svoj omiljeni posao da obmanjuje druge. Izgubljeni ustaju, ali ne blistavi od zdravlja i snage kao pravednici u prvom vaskrsenju, nego sa znacima greha i prokletstva još uvek vidljivim na njima. Oni posmatraju oko sebe i vide svoj svet u razrušenom stanju. I znaju da je ta propast izazvana njihovom sopstvenom grešnošću jer su sledili sotonine puteve.

Na nebu svi sada posmatraju šta će oni da učine. Da li su naučili svoju lekciju? Tokom tih hiljadu godina kad sotona nije imao ništa

drugo da radi osim da razmišlja, da li je doneo odluku i da se pokaje? Da li se njegovo srce promenilo?

Bilo je neophodno da mu Bog pruži tu priliku kako bi svako mogao jasno videti da je njegov karakter potpuno i beznadežno rđav. On ne kaže nikada: „Žao mi je, Gospode; pokajaću se“. Svi smo čuli za kriminalce puštene iz zatvora koji ponovo čine još više zlodela. Svi bezbožni vaskrsli iz svojih grobova ponovo biraju da slede sotonine prevare. Oni vole laž (videti 2. Solunjanima 2,9-12). Tako dokazuju da za njih nema više nade.

Obratite koliko je mnogo ljudi među izgubljenima: njihov broj „je kao pesak morski“. Isus nam je rekao da budemo pažljivi kako ne bismo sledili veliko mnoštvo ili većinu u stvarima vere: „Široka su vrata i širok put koji vode ka propasti, i mnogi će ići njima; međutim, tesna su vrata i uzan put koji vode u život i malo ih nalaze“ (Matej 7,13.14). Otuda, dok posmatramo današnji svet, nalazimo tako malo onih koji hode stazom što vodi ka večnom životu.

Način na koji sotona obmanjuje svoje sledbenike čini nam se sulud, ali ne smemo da zaboravimo da je greh uvek nešto suludo. On stavlja u njihov um beznadežnu zamisao da su u stanju da osvoje sveti Božji grad, Novi Jerusalim, koji je sišao od Boga s neba da bude na zemlji (videti Otkrivenje 21,2). Bezbožnici zamišljaju da zahvaljujući svom velikom broju mogu da savladaju Hrista i Njegove svete. No kako njihov plan može da uspe?

Premda je sotona imao puno vremena da razmotri posledice svoje pobune, on i dalje mrzi Boga i Njegov narod. Samo kad bi mogao da uđe u Sveti Grad; on se nada da bi tada svrgnuo Boga s prestola i proglasio sebe carem. Odani anđeli i otkupljeni sveti posmatraju sve to. „Dovoljno je“, kažu oni, „sada vidimo konačne rezultate greha. Neka se sprovede pravda.“

Otkrivenje 20,10-15: I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć va vek veka. I videh veliki beli prestol, i onoga što seđaše na njemu, od čijega lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike

gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.

I đavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporito, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć va vek veka. I videh veliki beo presto, i Onog što seđaše na njemu, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao⁵ dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.

Velika vojska se zaustavlja dok se okuplja oko Novog Jerusalima. Daleko iznad grada pojavljuje se veliki beli presto. Na njemu sedi Sin Božji u svoj Očevoj slavi. Bezbožnici sada imaju priliku da sagledaju svoj prošli život. Kao na džinovskom filmskom platnu oni posmatraju događaje iz Hristovog života, odbacivanje Hrista i raspeće. Svako vidi ulogu koju je igrao u doživotnom ratu protiv Jagnjeta. Svaka misao njihovog zlog uma, svaka reč, svako delo vidi se strahovito jasno kao pobuna protiv Boga i Njegove istine.

Sada konačno shvataju svoj greh. Uočavaju kako su se neprestano opirali glasu Svetog duha koji ih je preklinjao, kako su odbacivali Njegove opomene, kako su svojom tvrdoglavošću odbijali Njegovu milost i prezirali Njegove verne glasnike. Shvataju da su svakoga dana iznova razapinjali Hrista. Stid i griža savesti obuzimaju njihovo srce. Preplavljuje ih užasna stvarnost sopstvene krivice.

⁵ Had, mesto mrtvih.

Čak ni sotona ne može da skrene pogled. On vidi blistavu krunu koju na Hristovu glavu stavlja slavni anđeo čije je mesto, on to dobro zna, moglo da bude njegovo. Mnoštvo gleda u čudu. Zli shvataju vrednost večne nagrade koju su prezreli i odbacili svojim upornim odbijanjem da se pokaju. Sotona i ogromna vojska izgubljenih padaju na kolena pred Bogom, priznaju pravednost kazne i svoju nepodobnost da uđu u nebo. Tako će se ispuniti Pavlove reči: „Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; i svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca“ (Filibljanima 2,10.11).

Obratite pažnju da se nikome od tih ljudi ne sudi po njihovoj veri. Oni je nisu ni imali! Sada im se sudi samo na osnovu njihovih dela, koja su na neki način sva bila pokrenuta samoljubljem.

Vatra koja pada sa neba ne dolazi zbog toga što Bog mrzi te jadne izgubljene ljude. Vatra dolazi samo zato što je samo prisustvo našeg Boga „oganj koji proždire“ greh (videti Jevrejima 12,29). Budući da su izgubljeni izabrali da prionu uz svoj greh kao što se loza privija uz drvo dok ne postanu jedno, tako i oni moraju da budu uništeni vatrom koja je, kao što je i bila namera, trebalo da uništi samo greh. S druge strane, pošto su se otkupljeni potčinili Hristovoj ljubavi i pokajali se zbog greha, priznali ga i odvojili se od njega, „nad takvima druga smrt nema nikakvu vlast“ (Otkrivenje 20,6). Oni su oslobođeni straha kroz *agape* (1. Jovanova 4,17.18).

Bog nikada nije nameravao da ijedno ljudsko biće pogine u toj vatri. Vatra je bila pripremljena za sotonu u njegove anđele (Matej 25,41). Zašto bi bilo ko od nas odabrao da podeli njihovu sudbinu?

Knjiga života je još uvek otvorena pred Bogom, i naša imena još uvek mogu da budu tamo zadržana. Neće biti druge prilike pošto otpočne period od hiljadu godina. Upravo je danas naša prilika, i danas ona može da bude i poslednja. Hvala Bogu, Njegov Sveti duh stalno deluje da bi nas privukao. „A ja - kad budem podignut sa zemlje - sve ću ljude privući k sebi“, kaže Isus (Jovan 12,32). Njegova ljubav je tako aktivna i istrajna da samo oni koji Mu se opiru mogu na kraju da budu izgubljeni sa sotonom.

Ova knjiga je Otkrivenje Isusa Hrista; ona sadrži „večno jevanđelje“ (poglavlje 14,6). To jevanđelje je uvek Dobra Vest. Bog je učinio da je lako biti spasen, a teško biti izgubljen. Knjiga Otkrivenja uči nas da samo oni koji „ratuju protiv Jagnjeta“ mogu da budu izgubljeni; ali imajmo na umu da upravo sada odlučujemo na čemu smo svojim stavom u odnosu na uporne molbe Svetoga duha upućene našem srcu.

21. VAŠ DOM U NOVOM JERUSALIMU

Otkrivenje 21,1-4: I videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prođoše, i mora više nema. I ja Jovan videh grad sveti, Jerusolim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom. I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo šatora¹ Božjeg među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe.

Prva tri poglavlja Biblije govore o savršenom novom svetu stvorenom da se u njemu radujemo. U prva dva poglavlja nema greha; i Bog i čovek hodali su zajedno po Edemskom vrtu i govorili licem k licu. Treće poglavlje govori o tome kako je otpočela tragedija izazvana grehom.

Treće od poslednjeg poglavlja u Bibliji koje smo proučavali u našem prethodnom poglavlju govori o konačnom uništenju greha, kada čak „smrt i ad² behu bačeni u vatreno jezero“ (Otkrivenje 20,14). Tako cela Biblija, od trećeg poglavlja na početku do trećeg poglavlja računajući od njenog kraja priča priču o sedam hiljada godina sukoba sa grehom, i o njegovom konačnom i večnom porazu. Dva poslednja poglavlja Biblije kao i prva dva ponovo nam ukazuju na „novo nebo i novu zemlju“ na kojoj neće više biti prokletstva ni greha, niti će više biti bola ni suza.

Božji prvobitni cilj pri stvaranju zemlje biće ispunjen: sam Bog „je sazdao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava“ (Isaija 45,18). Kao što smo videli, nepravednici će se suočiti sa svojom konačnom kaznom još ovde na zemlji; a sada pronalazimo da će otkupljeni isto tako primiti još ovde svoju na-

1 Skinije – Daničić-Karadžić.

2 Pakao – Daničić-Karadžić, inače, izvorno, mesto mrtvih.

gradu. „Pravedniku se na zemlji plaća, a kamoli bezbožniku i grešniku“ (Priče Solomonove 11,31). „Smerni će naslediti zemlju, i naslađivaće se množinom mira“ (Psalam 37,11; videti Matej 5,5). „*Gospod će biti car svuda na zemlji... I više neće biti potpunog uništenja*“ (Zaharija 14,9-11).

Opšta ideja koju mnogi imaju o nagradi svetih jeste da će oni sedeti na oblaku i zauvek samo svirati harfe. Niko pri zdravom razumu ne bi uživao u tome da večno ništa ne radi. Biblijska slika doma spašenih veoma je ugodna: „*Gle, ja ću stvoriti nova nebesa i novu zemlju*“. „*I oni [moj narod] će graditi kuće i sedeće u njima; i sadiće vinograde i ješće rod njihov. Neće oni graditi a drugi se naseliti, neće saditi a drugi jesti, jer će dani narodu mom biti kao dani drvetu, izabranici moji dugo će uživati plodove ruku svojih*“ (Isaija 65,17.21.22).

Zašto više nema mora? Površina našeg sadašnjeg sveta podrazumeva tri petine vode. Ti prostrani okeani ostaci su potopa kada „*se prodreše svi izvori velikog bezdana*“ (1. Mojsijeva 7,11). Naša današnja zemlja je pod trostrukim prokletstvom: (a) kad je čovek zgrešio, zemlja je bila prokleta, i počela je da rađa „trnje i korov“ (1. Mojsijeva 3,17.18); (b) pošto je počinjeno prvo ubistvo, zemlja je drugi put prokleta (1. Mojsijeva 4,11.12); (c) treće prokletstvo bio je veliki potop, posle čega je Bog rekao: „*Nikada više neće prokleti zemlju zbog ljudi*“ (1. Mojsijeva 8,21). „*Tadašnji svet bi vodom potopljen i pogibe*“ (2. Petrova 3,6). Ali na novoj zemlji „*više neće biti prokletstva*“ (Otkrivenje 22,3).

Isus je umro ne samo da bi otkupio čovečanstvo, nego da otkupi i samu propalu zemlju. Kad je krv iz Njegovih rana potekla preko drveta, pala kroz vazduh na zemlju i upijena u tlo, ona je otkupila i same te elemente. Čak je i tlo pod našim nogama otkupljeno Njegovom žrtvom! Na tu otkupljenu zemlju Bog će preneti svoj presto i svoj glavni grad sa njihovog sadašnjeg mesta na nebu. Ovde gde je bio uzdignut krst Njegovog dragog Sina, Bog će uspostaviti svoje večno carstvo.

Otkrivenje 21,5-8: I reče Onaj što sedaše na prestolu: Evo sve novo tvorim. I reče mi: Napiši, jer su ove reči istinite i verne. I reče mi: Svrši se. Ja sam alfa i omega, početak i svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive za badava. Koji

pobedi, dobiće sve, i biću mu Bog, i on će biti moj sin. A strašljivima i nevernima i poganima i krvnicima, i bludnicima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je deo u jezeru što gori ognjem i sumporom; koje je smrt druga.

Da li ponekad osetite strah, koji vam steže srce, da nećete ući u Novu Zemlju? Molim vas obratite na to da će Gospod besplatno dati vodu života „onome ko je žedan“. Jedino oni koji ne osećaju žeđ neće imati preimućstvo da piju iz tog izvora: „*Blagosloveni su oni koji su gladni i žedni pravednosti, jer će im glad i žeđ biti zadovoljeni*“ (Matej 5,6). Biti gladan hleba života i biti žedan vode života – to je dar koji samo Sveti duh može da da.

Kako provodite svoje slobodno vreme? Ako vam ne pričinjava zadovoljstvo da čitate Reč Božju, da proučavate i tragate za istinom, onda je očigledno da niste gladni ni žedni pravednosti. Kada budete obraćeni, onda ćete tražiti da uđete u carstvo Božje.

Može biti da još ne osećate glad za Rečju Božjom. Niko to ne oseća, a to dolazi otuda što nam je srce telesno, što smo „mrtvi u prestupima i gresima“ (Efescima 2,1). Sva obećanja u Svetom pismu data su za „onog koji nadvlada“. Bog će dati tu dragocenu glad i žeđ za pravednošću onome koji je traži. A spasenje dolazi sa pravednošću!

Ko su „strašljivi i neverni“, koji će dobiti svoj deo u jezeru koje gori ognjem i sumporom? Jedan mudri pisac kazao je hrišćanima:

Oni izvan grada su među najsamopouzdanijima, najhvalisavijima i naoko najrevnosniji, vole na rečima, ali ne na delu i u istini. Njihovo srce nije ispravno pred Gospodom. Strah Božji nije u njima. Strašljivi i neverni kažnjeni drugom smrću, pripadaju onoj vrsti ljudi koja se stidi Hrista na ovom svetu. Oni se plaše da čine što je pravo i da slede Hrista da ne bi pretrpeli novčane gubitke. Oni zapostavljaju svoju dužnost da bi izbegli prekore, iskušenja i opasnosti. Oni koji se ne usuđuju da rade ono što je ispravno da se ne bi izlagali iskušenjima, progonstvu, gubitku i patnjama, jesu kukavice

i takvi zajedno sa idolopoklonicima, lažljivcima i grešnicima sazrevaju za drugu smrt.³

„Neverni“ nisu ponizili svoje srce da bi cenili Hristovu žrtvu na krstu. Neverovanje nije problem uma, već srca. Ako neko neće da ceni tu veliku Božju ljubav, on je već izgubljen. „Pogani“ su oni „kojima je bog stomak, a slava u njihovoj sramoti“ (Filibljanima 3,19). Odbacujući Hrista, u pobuni protiv Njegove ljubavi, oni se predaju „sramnim strastima“, „bez prirodne ljubavi“ (videti Rimljanima 1,26-32). Srce koje prezire čistotu uči da voli prljavštinu. Bog nikada nijednog čoveka ne čini „poganim“; čovek sam sebe čini takvim protiveći se „dobroj vesti“ Božje ljubavi.

„Nemoralni“ u seksualnom pogledu svrstani su sa „ubicama“. Zašto Bog gleda na seksualni nemoral kao na užasnu stvar? Zašto oni žele da ostanu van grada? Da li je Bog nesrećan kad ljudi uživaju u „zadovoljstvima“? Ne, On želi da ljudi budu srećni. Ali On zna da seksualni nemoral nikome ne donosi sreću. On donosi bol i tugu svima koji se u to upuštaju, i mnogi nedužni ljudi bivaju time povređeni.

Ali zašto je svrstan zajedno sa ubistvom? „Ni jedan od nas ne živi sebi, i ni jedan ne umire sebi“ (Rimljanima 14,7). Svako samoljublje šteti našem bližnjem, i sada i kasnije. „*Ljubav bližnjemu ne nanosi štetu. Ljubav je, dakle, ispunjenje Zakona*“ (Rimljanima 13,10). Jedino oni koji su naučili da vole svog bližnjeg kao samog sebe mogu da budu srećni u Gradu. Ljubav poštuje drugu osobu kao ličnost, i neće iskoristiti njega ili nju kao sredstvo za zadovoljavanje požude. Istinska ljubav nije nestalna, nego večna.

Dok putujemo kroz život, mi ili izgrađujemo ili rušimo svoje bližnje. Seksualni nemoral ih upropašćuje. Bog nije Spasitelj koji ubija radost, već Onaj koji daje radost. Jedino brak može da posveti seksualnost. Najbolje od svega je to što Hristos spasava vernika od greha koji vodi u nedozvoljeni seks. „*Duboka su jama usta preljubnice [ili preljubnika?] i na koga se Gospod srđi, onamo pada*“ (Priče Solomonove 22,14).

Sedma zapovest postaje božansko obećanje za onog koji ume da ceni koliko je Spasitelj platio da nas otkupi. Nije bitno koliko iskušenje

3 *Svedočanstva za crkvu*, sveska 2, str. 630. originala

može biti primamljivo: „*Ti nećeš činiti preljube*“ (2. Mojsijeva 20,14). Vernik koji dopusti Svetom duhu da ga drži za ruku „*neće ispunjavati požudu mesa (tela – Karadžić). Jer meso želi protiv duha, a duh protiv mesa: ovo se jedno drugome protivi*“, „*tako da ne možete da činite ono što biste hteli*“ (Galatima 5,16.17 – KJV). Da, „*meso*“ će nas iskušavati, ali Duh će nas držati!

„Vračari“ su oni koji koriste zle sile da bi stekli prednost nad drugima. Oni su svrstani sa lažljivcima zato što se služe prevarom u svom radu. „Idolopoklonici“ su oni koji materijalne stvari ovoga sveta stavljaju ispred Boga, kao predmet obožavanja. Iako znaju da „Bog je Duh“ i „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8), oni odbijaju da im se duša pokloni pred Onim koga ne mogu da vide. Predmeti, stvari, materijalno blago, čulna zadovoljstva – to je ono što oni obožavaju. Njihova greška je u tome što odbijaju da veruju u istinu koju ne mogu da „vide“. Oni započeli kao „nevernici“, a završavaju kao „idolopoklonici“.

„Lažljivci“ ispoljavaju svoje samoljublje ili rečima ili delima. Svaka laž ima svoj koren u sebičnosti. Čak i istina koju zanemarimo da kažemo kada je to potrebno nekom drugom, opterećuje našu savest kao laž. „Bele laži“, „poslovne laži“, „društvene laži“ i „diplomatske laži“, sve su delo „lažljivaca“. Osim Hrista, nikada nije bilo čoveka, muškarca ili žene, koji bi bili rođeni potpuno iskreni. Međutim mi svi možemo da budemo promenjeni. „Gle, ti želiš istinu u srcu.“ „*Stvori u meni čisto srce, o Bože, i obnovi postojan duh unutar mene*“ (Psalam 51,6.10).

Otkrivenje 21,9-13: I dođe k meni jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša napunjenih sedam zala poslednjih, i reče mi govoreći: Hodi da ti pokažem nevestu, Jagnjetovu ženu. I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi grad veliki, sveti Jerusalim, gde silazi s neba od Boga, i imaše slavu Božiju; i svetlost njegova beše kao dragi kamen, kao kamen jaspis svetli, i imaše zid veliki i visok, i imaše dvanaestora vrata, i na vratima dvanaest anđela, i imena napisana, koja su imena dvanaest kolena Izrailjevih. Od istoka vrata troja, i od severa vrata troja, od juga vrata troja, i od zapada vrata troja.

Kad se muškarac ženi, on ne voli kuću ili stan nego ženu. Isus svakako nije idolopoklonik da bio zaljubljen u sam materijalni grad. On voli stanovnike tog grada. Grad bez ljudi bio bi užasno mesto.

Nikada svet nije video takav grad, bez kriminalaca, stračara ili policije. Za taj grad je rečeno da je „žena Jagnjetova“ i predstavlja prekrasan dom za one koji slede Jagnje kud god ono pođe. To je stvaran, doslovan grad, nastanjen stvarnim, doslovnim ljudima. On će biti ispunjenje Avramove želje „jer čekaše grad koji ima čvrste temelje, kome je graditelj i tvorac Bog... Zato se Bog ne stidi nazvati se njihovim Bogom, jer im je on *pripremio* grad“ (Jevrejima 11,10,16). Nijedan od gradova ovog sveta nema prave „temelje“ jer će svi oni nestati kao i drevni gradovi Avramovog vremena.

Svi koji uđu u grad proći će kroz jednu od dvanaest kapija nazvanih prema „*dvanaest plemena dece Izraelove*“. Ako bilo ko kaže: „Ne dopada mi se ništa što se odnosi na Izrael, jer nas je Isus oslobodio od svega što je jevrejsko“, on će morati da ostane van grada. Jakov šalje svoju hrišćansku poslanicu na adresu „*dvanaest plemena rasejanih po svetu*“ (Jakov 1,1). Sam Isus bio je Jevrejin, i rekao: „*Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog*“ (Matej 15,24). On je izjavio da je „spasenje od Jevreja“ (Jovan 4,22). „*Ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo seme⁴, naslednici po obećanju*“ (Galatima 3,29).

Otkrivenje 21,14-21: I zid gradski imaše dvanaest temelja, i na njima imena dvanaest apostola Jagnjetovih. I onaj što govoraše sa mnom, imaše trsku zlatnu da izmeri grad i vrata njegova i zidove njegove. I grad na četiri ugla stoji, i dužina je njegova tolika kolika i širina. I izmeri grad trskom na dvanaest hiljada potkališta: dužina i širina i visina jednaka je. I razmeri zid njegov na sto i četrdeset i četiri lakta, po meri čovečijoj, koja je anđelova. I beše građa zidova njegova jaspis, i grad zlato čisto, kao čisto staklo. I temelji zidova gradskih behu ukrašeni svakim dragim kamenjem: prvi temelj beše jaspis, drugi safir, treći halkidon, četvrti smaragd, peti sardo-

4 Potomstvo.

niks, šesti sard, sedmi hrisolit, osmi viril, deveti topaz, deseti hrisopras, jedanaesti jakint, dvanaesti ametist. I dvanaest vrata, dvanaest zrna bisera: svaka vrata behu od jednog zrna bisera: i ulice gradske behu zlato čisto, kao staklo presvetlo.

Mogli bismo da provedemo godine samo uživajući u detaljima ovog opisa, ali postoji posao koji ovde na zemlji treba uraditi upravo sada – zadobiti duše za Jagnje i voditi bitke za Njegovu čast. Mi prihvatamo svaku reč iz prethodnog odlomka kao istinu, ali sa zadovoljstvom prepuštamo uživanje u njenoj stvarnosti slavnoj budućnosti.

Potrkalište iznosi oko 606 stopa (184,6 metara) tako da bi 12.000 potrkališta bilo oko 1.378 milja (2.217 kilometara). Možda je to dužina obima grada; a ako je tako, svaka strana grada ima oko 344 milje (553,6 kilometara). Može biti da je svrha tog detaljnog opisa da nas uveri da ima dovoljno mesta za svakoga ko želi da uđe! Reč „jednak“ znači proporcionalan, prijatan za oko što se tiče dimenzija.

Mnogi ljudi upropastili su svoju sreću u ovom životu u potrazi za zlatom. Da su samo znali da ga ima u izobilju u Novom Jerusalmu, možda bi bili voljni da to strpljivo sačekaju. Kad je Isus bio ovde na zemlji, On nije posedovao zlato, a ipak je imao ono istinsko što ljudi pretpostavljaju da mogu da kupe zlatom – a to je sreća.

Većina od nas retko je viđala drago kamenje s kojim bi se mogli uporediti temelji Grada. Niti smo videli mnogo bisera. Možemo samo da verujemo da su Jovanove reči u tom opisu istinite. Međutim, mi znamo da se biseri proizvode kroz muku. Kad zrno peska prodre u školjku, malo stvorenje strpljivo gradi prekrasni biser da bi obložilo predmet koji joj stvara patnju. Svi koji uđu u Novi Jerusalm proći će kroz biserna vrata, što je simbol stradanja koje su podneli Hrista radi. Da li je Gospod dozvolio da doživite iskustvo iskušenja ili bola? Ako je to slučaj, možete da se radujete što vam je bilo dato iskustvo koje će obogatiti vašu sreću kad budete stigli.

Otkrivenje 21,22-27: I crkve ne videh u njemu: jer se njemu crkva Gospod Bog Svedržitelj, i Jagnje. I grad ne po-

trebuje ni sunce ni mesec da svetle u njemu; jer ga slava Božija prosvetli, i žižak (svetiljka) je njegov Jagnje. I narodi koji su spaseni hodiće u videlu njegovom, i carevi zemaljski doneće slavu i čast svoju u njega. I vrata njegova neće se zatvarati danju, jer onde noći neće biti. I doneće slavu i čast neznabožaca u njega. I neće u njega ući ništa pogano, i što čini mrzost i laž, nego samo koji su napisani u životnoj knjizi Jagnjeta.

Kad smo odsutni i daleko od prijatelja, mi komuniciramo putem pisama. Ali kad živimo s prijateljem, nema više potrebe za razmenom pisama između nas. U ovom svetu greha, ne možemo da vidimo Očevo lice, i moramo da se oslonimo na veru i bogoslužjenje da bismo komunicirali sa Njim. Ali pošto će sam Bog boraviti s nama u Svetom Gradu, neće biti potrebno da u njemu bude „hram“.

Ovaj odlomak objašnjava da će na Novoj zemlji darovi i sposobnosti ljudi da budu različiti kao što su i ovde na ovoj zemlji. Biće „careva“ koji će svoju „slavu i čast“ uneti u Sveti Grad. Božji narod imaće svoje domove na obnovljenoj zemlji. I svake subote i svakog meseca oni će dolaziti u Sveti Grad na bogoslužjenje. Isaija kaže: „Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, što ću ja načiniti, *ostati* preda mnom, veli Gospod, tako će *ostati* seme vaše i ime vaše. I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziće svako telo da se pokloni preda mnom, veli Gospod“ (Isaija 66,22.23).

Biće „naroda“ na novoj zemlji, ali se oni nikada neće svađati i boriti između sebe kao što to čine narodi ovde. Svi koji uđu u grad naučiće se od Hrista duhu nesebične ljubavi prema drugima. Da li se već sada učimo takvom duhu?

Kao pojedinačna otkupljena ljudska bića, još uvek ćemo uživati u svojim darovima i ličnosti. Tamo će biti zadovoljene naše najdublje čežnje; svako će slobodno da razvija svoje sposobnosti do najveće punine.

22. POZVANI STE DA „DOĐETE“

Otkrivenje 22,1-5: I pokaza mi čistu reku vode života, bistru kao kristal, koja izlažaše od prestola Božijeg i jagnjetovog. Nasred ulica njegovih i s obe strane reke drvo života, koje rađa dvanaest rodova dajući svakog meseca svoj rod; i lišće od drveta beše za isceljivanje narodima. I više neće biti nikakve prokletinje; i presto Božji i jagnjetov biće u njemu; i sluge Njegove posluživaće ga. I gledaće lice njegovo, i ime njegovo biće na čelima njihovim. I noći tamo neće biti, i neće potrebovati videla od svetiljke, ni videla sunčanog, jer će ih obasjavati Gospod Bog, i carovaće va vek veka.

Ova poslednja dva poglavlja Biblije bila su stalna uteha pripadnicima Božjeg naroda koji su „doživeli ruganje i batinanje, pa i okove i tamnicu“, koji „lutali su po pustinjama i gorama, po pećinama i jamama u zemlji“ (Videti Jevrejima 11,36.38).

Voda koja teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola jeste voda koju je Isus obećao ženi na bunaru u Samariji, kada je rekao: „*Kad bi znala dar Božiji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, zamolila bi ga i on bi ti dao vodu živu*“ (Jovan 4,10). Zaharija je kazao da će „živa voda“, čiji je izvor, po Jeremijinim rečima „Gospod, izvor žive vode“ „*poteći iz Jerusalima*“ (Zaharija 14,8; Jeremija 17,13). Jezekilju je pokazano „*da bi se morala preplivati, reka, preko koje se više nije moglo prelaziti*“, reka koja donosi isceljenje kuda god da teče (Videti Jezekilj 47,1-9). To je večni život koji teče sa Hristovog krsta. Mi možemo da ga okusimo ovde i sada primanjem dara Svetoga duha.

„Drvo života“ je očigledno kao drvo „banjan“¹ koje može imati dva stabla. Ono se spaja pri vrhu iznad reke, ali raste i sa jedne i sa dru-

1 Banian drvo (lat. *Ficus benghalensis*; eng. Banyan tree) – je drvo sa najvećom i najširom krošnjom na svetu, koje izgleda kao cela šuma. Poreklom je iz Indije i predstavlja vrstu smokve koju čini mnogo stabala – njene grane proizvode korenove u vazduhu koji kasnije postaju prateća debla i izgledaju kao zasebna stabla. Kada drvo dostigne određenu visinu, njegovo korenje počinje da se širi u nedogled. Zrelo drvo može na ovaj način pokriti nekoliko hektara – *prim. izdavača*

ge strane obale. Jezekilj je video to drvo u viziji: „*Duž obale reke, s jedne i druge strane, rašće sve vrste drveta koje će se koristiti za hranu; njihovo lišće neće venuti, niti će plod opadati. Donosiće rod svakoga meseca, zato što njihova voda teče iz Svetinje. Njihov rod biće za jelo, a njihovo lišće za lek*“ (Jezekilj 47,12). Hrana koja raste iz zemlje koja je prokleta usled greha, ne može da održi život više od nekoliko godina. Ta hrana u sebi nema stvarnog života. Ali plod ovog drveta obezbeđuje i ozdravljenje i večni život. On će biti i ukusan i zasićujući. A biće besplatan!

Zašto je „lišće“ tog drveta potrebno „za isceljenje narodima“? Da li će ljudima vaskrsim u život prilikom prvog vaskrsenja biti neophodno da budu lečeni, ili da rastu? Gospod kaže: „*A vama koji se bojite imena mojega granuće sunce pravednosti sa isceljenjem na njegovim krilima; i vi ćete izlaziti i debljati se poput teladi hranjenih u štali*“ (Malahija 4,2). Samo je greh ono što je donelo prokletstvo našem današnjem svetu. Poplave, suša, zemljotresi, slano more, močvare, pustinje, beskorisne planine, smrtno bolesti, divlje životinje, tuga, strah i ljudske suze – sve su to dobro nam znana prokletstva. Kao što je gorke vode u Meri učinilo slatkom „drvo“ bačeno u njih (2. Mojsijeva 15,23-25), tako je i ono „drvo“, na kome je za nas umrlo Jagnje Božje, uklonilo to prokletstvo.

Kad prokletstvo bude uklonjeno, nikakav strah nas neće terati da se krijemo od Boga. Adam je jednom pobegao od Boga u Edemskom vrtu. Kain je gorko tugovao, vapeći Bogu: „Biću skriven od lica tvojega“ (1. Mojsijeva 4,14). Poput uzdaha, kroz Psalme odjekuje molba: „Nemoj sakriti lica svojega od svog slugu“ (Psalam 69,17). Čak je i Hristos na krstu zaboravio na rane od klinova kad je postao svestan da Otac skriva svoje lice od Njega: „Zašto si me ostavio?“ (Matej 27,46). Najlepši blagoslov u Bibliji glasi: „Neka Gospod okrene lice svoje k tebi i dâ ti mir“ (4. Mojsijeva 6,25.26). I sada će, ponovo, deca Božja gledati Njegovo lice s radošću i bez straha.

Dobri ljudi su oduvek voleli svetlost dana, i ponekad zamišljali da noć skriva neprijatelje, sotonska stvorenja. Sada, pošto su greh i strah zauvek nestali, „više neće biti noći“.

Otkrivenje 22,6.7: I reče mi: Ovo su reči verne i istinite, i Gospod Bog svetih proroka posla anđela svog da pokaže

slugama svojim šta će biti skoro. Evo ću doći uskoro: Blago onome koji drži reči proroštva knjige ove.

Anđeo se izgleda boji da Jovan ne može da poveruje u stvarnost sve te slavne budućnosti. Međutim, mi znamo da su „*ove reči verne i istinite*“ zato što je vera u Hrista zapalila u našem srcu „*dokaz o stvarima koje ne vidimo*“ (Jevrejima 11,1). Činjenica da je Bog u našem ljudskom srcu načinio mesto za ljubav i zahvalnost, što je [moguće] jedino verom, predstavlja dokaz da će nam On isto tako dati i sve ostale darove.

Jedno je čitati Otkrivenje brzo, a drugo „čuvati reči proroštva knjige ove“. „Čuvati“ u ovom smislu znači voleti, kao što bi neko voleo skup dragulj. Da li čeznete da imate bolji um, um sposobniji da pojmi istinu i da je zadrži? Ako je tako, zapamtite reči ove knjige. Nagrada koju ćete dobiti obogatiće vaš život zato što će vam um biti osnažen, a duh obnovljen. Ali iznad svega, neka vaše srce nauči da voli ove nadahnute reči.

I dok učimo da volimo ovu Knjigu, zavolećemo Hrista koji je u tu otkriven, i želećemo da On uskoro dođe.

Otkrivenje 22,8.9: I ja Jovan videh ovo i čuh; i kad čuh i videh, padoh da se poklonim na noge anđela koji mi ovo pokaza. I reče mi: Gle, nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci i oni koji drže reči proroštva knjige ove. Bogu se pokloni.

Anđeo je čudesno biće, ali on ne čezne za obožavanjem. Car Irod je oholo prihvatio obožavanje mnoštva, kad su povikali: To je „*glas boga, a ne čoveka!*“, iako je dobro znao da to ne zaslužuje (Videti Dela apostolska 12,21-23). Anđeo je odmah podigao Jovana na noge, uveravajući ga da je on samo „njegov kolega sluga“.

Anđeo ne zna za oholost kojoj je podlegao Irod. Kakve li štete kad neki čovek ili vladar želi da mu se njegovi bližnji klanjaju! Malo je njih koji su tako ponizni kao ovaj anđeo koji je slavu pripisao Bogu. Niko

od onih koji žele da budu obožavani ili slavljani neće dugo uživati u ukazanom poštovanju.

Svi koji „drže reči knjige ove“ imaju učešća u nagradama u kojima će uživati Jovan i njegove kolege proroci. Bog je velikodušan u davanju nagrada. Čak i onaj „*ko prima proroka u ime proročko, primiće nagradu proročku*“ (Matej 10,41). „Primati“ poruke Duha proroštva jednostavno znači ukazati im dobrodošlicu svog srca.

Otkrivenje 22,10: I reče mi: ne zapečaćavaj reči proroštva knjige ove; jer je vreme blizu.

Vreme našeg razumevanja ove knjige uvek je bilo „blizu“. Najslabija ili najnedostojnija osoba treba samo da iskreno i ponizno moli za svetlost, i Bog će smesta poslati anđela da je uputi u njeno značenje. Ali neka niko ne tvrdi da je mudriji nego što stvarno jeste. Neka takav u suzama potraži pomoć, baš kao što je i Jovan pisao knjigu u suzama; i njene će tajne postati njegovo vlasništvo.

Postoji razlog zašto je Gospod rekao Jovanu da ne „zapečati“ ovu knjigu. Proroku Danilu bilo je naloženo da „zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu do poslednjeg vremena“ (Danilo 12,4). Bogu hvala, Otkrivenje nikada nije bilo zapečaćeno, ali od svih 66 knjiga Biblije, to je izgleda, knjiga za koju su, religiozni ljudi najskloniji da je takvom smatraju.

Već mnogo godina Hristos radi na svom poslu da muškarce i žene pretvara u nove ljude, očišćene od greha. Nepravedni postaju pravedni, pogani postaju čisti. Niko ko je tražio nije bio odbijen. Ali kad Prvosveštenik bude morao da okonča svoje delo u Najsvetijem odeljenju nebeskog svetilišta, On će zastati, napuštajući hram, da bi izgovorio ove ozbiljne reči koje će nadalje „zamrznuti“ karakter svakog čoveka i ostaviti ga takvim za čitavu večnost.

Otkrivenje 22,11.12: Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan,

neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još *posvećuje*². I evo ću doći uskoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim.

Kad će ovaj dekret biti izrečen? Čim se u Božjem narodu bude odražavala sličnost Hristovom karakteru, kao što se odražava u ogledalu. Tada će se završiti kosmički Dan pomirenja, dok će vrata milosti, koja su tako dugo bila otvorena za pokajane grešnike, biti zatvorena. Nijedan čovek ne može ponovo da ih otvori. Nikada više Sveti duh neće preklinjati krivca: „*Danas ako čujete Njegov glas, neka vam ne otvrdnu srca*“ (Jevrejima 3,7.8). Dugo, milostivo „danas“ najzad je završeno zauvek.

Jeste li već naučili da verujete da vas Hristos voli, da je On vaš Spasitelj? Jeste li se potčinili toj „prinudi“ ljubavi koja vas motiviše na poslušnost svim Njegovim zapovestima? Možda će neko dobiti ovu knjigu u ruke tek trenutak pre nego što Isus bude izgovorio ove konačne reči.

Svako može imati tačno ono što želi iznad svega. Ako stvarno želi da ostane takav kakav je, zauvek, dobiće to po čežnji svoga srca. Ali koliko je bolje zatražiti da budemo obraćeni! Gospod je nekada davno kazao za svoj narod: „*Jefrem se udružio s idolima; ostavi ga!*“ (Osija 4,17). Najtužnije reči koje su mogle da budu izgovorene!

Upravo o tom vremenu Spasitelj je rekao: „*pazite na sebe da srca vaša ne otežaju prejedanjem i pijanstvom i brigama ovoga života, i da dan onaj ne naiđe na vas iznenada. Jer će doći kao zamka na sve koji žive na licu čitave zemlje*“ (Luka 21,34.35).

Pošto se završi vreme probe, oni koji su unapred poslali svoje grehe na sud nikada neće ponovo pasti (1. Timotiju 5,24), zato što su im gresi večno izbrisani iz nebeskih knjiga (videti Dela apostolska 3,19; Otkrivenje 3,5).

Kako će „nagrada“ za svakoga da bude određena pre nego što Hristos dođe? Na „istražnom“ ili predadventnom sudu. Dobri ljudi iz davnih vremena koji su otišli na svoj počinak nikada nisu ni sanjali o dobrom plodu koji će nastaviti da raste, još dugo posle njihove smrti,

2 Sveti – Daničić-Karadžić.

iz semena koje su posejali. Kakvu će bogatu žetvu oni zateći na dan vaskrsenja! Zamislite iznenađenje mučenika Stefana kada shvati da je njegov govor sačuvan u knjizi Dela apostolska, i da je apostol Pavle bio obraćen zbog njegovog mučeništva. Svako prima nagradu „prema sopstvenim delima“, i to u punoj meri. Kakve li radosti da sve što imamo posvetimo službi našem Gospodu i Njegovom narodu, tako da ćemo, kad se naše putovanje završi, moći da gledamo unazad sa zahvalnošću za blagodat koju je Gospod ispoljio u našem životu.

Otkrivenje 22,13-16: Ja sam alfa i omega, početak i svršetak, prvi i poslednji. Blago onima koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad. A napolju su psi i vračari i bludnici i krvnici i idolopoklonici i svaki koji ljubi i čini laž. Ja Isus poslah anđela svog da vam ovo posvedoči u crkvama. Ja sam koren i rod Davidov, i sjajna zvezda Danica.

„Treći anđeo“ kaže: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu“ (Otkrivenje 14,12). Pravi ostatak crkve Isusa Hrista prepoznaje se na ovaj način: „I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalim semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkrivenje 12,17). Mnogi su obmanuti mišljenjem da je držanje Božjih zapovesti staromodno i beskorisno. Ali onaj koji primi Hrista kao svog Spasitelja shvatiće da je nemoguće ne držati ih, zato što je „pod blagodaću“ i stoga ne može da „učini zakon ništavnim“ (videti Rimljanima 6,14; 3,31).

„Psi“ koji su napolju simbolično ukazuju na one čiji je karakter okaljan. Petar govori o izvesnim ljudima njegovog vremena koji „su poznavali put pravednosti... [i] okrenuli se od svete zapovesti koja im je predata... Dogodilo im se ono što veli istinita izreka: pas se vratio na ono što je sam povratio“ (2. Petrova 2,21.22). Možete li konačno da zamislite nekog jadnijeg od čoveka koji se seća da je nekada bio na putu koji vodi u Sveti Grad, ali se okrenuo nazad na „bljuvotinu“ taštih i sebičnih puteva ovoga sveta?

Uključeni u tu grupu biće i oni koji su uvežbali ukus svoga uma da uživa u nestvarnoj fikciji, prljavim knjigama, časopisima ili filmovima. „Ko god ljubi laž“ ne bi mogao nikada unutra da bude srećan.

Otkrivenje 22,17-19: I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko *želi* neka uzme vodu života za badava. Jer svedočim svakome koji čuje reči proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj; i ako ko oduzme od reči knjige proroštva ovog, Bog će oduzeti njegov deo od knjige života, i od grada svetog, i od onog što je napisano u knjizi ovoj.

Niko ko istinski čezne da pije od žive vode neće biti odbijen. Postojao je jedan arapski običaj, dok bi karavani kamila išli putem kroz vrelu pustinju, da kad vođa ugleda vodu počne da maše rukama, pozivajući: „Dođite! Voda!“ Ljudi iza njega učinili bi isto, i tako duž čitavog karavana sve dok svi ne bi čuli radosnu vest. Kako se bližimo kraju naše knjige, i mi bivamo podstaknuti da drugima prenosimo poziv: „Ko god *želi*“.

Oni koji dodaju lažne nauke pozajmljene iz neznaboštva ili Vavilona, i predstavljaju ih kao da su Hristovo učenje, „dodaju“ rečima ovog proroštva. Oni pretpostavljaju da ono što su crkveni saveti i ostali veliki ljudi odobrili mora da bude istina. Bog ih sažaljeva zbog njihovog neznanja i iz tog razloga im šalje ovu poruku opomene.

Isto tako sigurno kao što posle dana sledi noć, dodavanje učenja koje se ne nalazi u Bibliji navodi ih da „oduzmu od reči knjige ovog proroštva“, tako da mogu da naprave mesta za lažnu nauku. Jovanova opomena zvuči veoma strogo; ali Gospod je ne bi slao da nije bila neophodna.

Otkrivenje 22,20: Govori onaj koji svedoči ovo: da, doći ću uskoro! Amin.

Dok je autor pisao ovo poslednje poglavlje, desilo se nešto da bi ove Isusove reči utisnulo još jasnije u naš um. Čitave sedmice očekivali smo važne posetioce. Jedan prijatelj nam je rekao da će oni doći „sutra“. Pa, pomislili smo, imaćemo „sutra“ da očistimo kuću i pripremimo se za njihovu posetu. Iznenada, bili smo pozvani da se ostavimo pisanja i da izađemo da ih dočekamo, jer su, umesto toga, stigli danas!

Isus je rekao Jovanu pre dve hiljade godina da dolazi „brzo“, a još uvek nije došao. Da li je On odložio svoj dolazak?

Neki prijatelji su jednom upitali neku ženu: „Kad vaš muž dolazi kući?“ „Ne znam“, odgovorila je, „ali se nadam da neće uskoro doći!“ Nije teško pogoditi šta kod nje nije bilo u redu.

Isus je spreman da dođe, a jedini razlog što još nije došao jeste to što Njegov narod nije spreman za Njega. On nije odgodio svoj dolazak; mi smo ga odgodili. Beznadežno bolesni ljudi koji leže u bolničkim krevetima žele da Isus dođe. Ali ljudi koji su zdravi, puni života, koji se zabavljaju, zarađuju novac, čeznu za zadovoljstvima, uživaju u stvarima ovog sveta, retko požele da Isus sada dođe.

Biti spreman za Isusov dolazak znači čeznuti za Njegovim dolaskom kao što draga, verna žena čezne da joj muž dođe. Zato što ga voli, ona se odrekla svih ostalih, i čezne samo da ga ugleda i da bude s njim.

Isus će doći u bilo kom trenutku kad Njegov narod zaista poželi da On dođe. Upravo zato što vole ovaj svet, oni ga i imaju. Kad budu poželeli da se Isus pojavi, oni će to i doživeti!

Materijalne stvari – kuće, zemlja, kola, nameštaj, odeća – gube svoju privlačnost kad sagledamo slavu Hristovog krsta. Tako je i sa čulnim zadovoljstvima i ljubavlju prema udobnosti. „*Ne daj Bože da se ičim drugim dičim osim krstom našeg Gospoda Isusa Hrista*“ (Galatima 6,14). Kada pogledamo Njegov krst, shvatamo stvarnost života. Razumemo da ništa nije naše po pravu: „Ako je jedan za sve umro, *onda* su svi umrli“ (2. Korinćanima 5,14). Da On nije umro, vi i ja bismo bili mrtvi. Iz toga sledi da naš život ne pripada nama; Blagodat nam je nametnula taj dug.

Ko god ovo razume i veruje, ne može da živi za stvari ovoga sveta. Hristos je umro umesto njega. Od sada pa nadalje, on je „razapet s

Hristom“ (Galatima 2,20). Na taj način nas „ljubav Hristova nagoni“ (videti 2. Korićanima 5,14.15), i življenje za Njega postaje radost. Svako ko veruje želeće da se moli kao što je to Jovan činio:

Otkrivenje 22,20 – poslednji deo: Da, dođi, Gospode Isuse!

Ostaje još samo jedan mali stih kako se bližimo kraju naše knjige. I u njemu ima dovoljno jevanđeoske istine da spase našu dušu, čak i kad bi to bilo sve što imamo od knjige Otkrivenja. Za svakog onog ko bude jednostavno, iz sveg svog srca kazao „Amin!“, bez obzira koliki je grešnik bio, ove reči biće ispunjene zauvek:

Otkrivenje 22,21: Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

Molitva: Dragi naš Oče, kad smo počeli da proučavamo Knjigu Otkrivenja, tražili smo blagoslov koji si Ti obećao „onome koji čita“ (Otkrivenje 1,3). Sada zastajemo da Ti se zahvalimo što si održao to obećanje. Knjiga se otvorila pred nama, i mi smo počeli da shvatamo istine sa kojih je skinut veo. To što je bilo otkriveno jeste Hristos. O, Gospode, učini da se svi mi jednoga dana pridružimo stavljanju krune pobeđe na Njegovu glavu! I učini da sada živimo Njemu na slavu. Amin.

DODATAK: KO JE NAPISAO KNJIGU OTKRIVENJE?

BELEŠKE ZA ONE KOJI ŽELE DA TEMELJNIJE PROUČE OTKRIVENJE

Gotovo svi hrišćanski pisci u prvim vekovima verovali su da je njen autor onaj isti Jovan koji je pisao Jevanđelje, „*učenik koga je Isus voleo*“ (Jovan 21,7). Dionizije, aleksandrijski biskup (treći vek posle Hrista) bio je prvi koji je to osporavao. Njegov glavni argument je bio taj što se jezik i gramatika Otkrivenja razlikuju od jezika i gramatike Jovanovog jevanđelja. Jevanđelje je napisano savršeno što se tiče grčke gramatike, dok se u Otkrivenju koriste neobičajene i čak netačne gramatičke forme. Dalje, neke reči koje se pojavljuju u obe knjige napisane su po različitom pravopisu.

Premda je tačno da se književni stilovi Jovanovog Jevanđelja i Otkrivenja razlikuju, to ne znači da „voljeni apostol“ ne bi mogao da bude autor obeju knjiga.

a) Jevanđelje koje nosi Jovanovo ime moglo je da bude napisano posle Otkrivenja, uz pomoć drugih. On je pisao Jevanđelje kad je već bio star. Verovatno ga je i diktirao. Čitamo na kraju nešto što izgleda kao beleška koju su dodali njegov sekretar i prijatelji: „*Ovo je učenik koji svedoči za ovo i koji je napisao ovo, i znamo da je njegovo svedočanstvo istinito*“ (Jovan 21,24). Od takvog sekretara bi se očekivalo da ono što je Jovan diktirao napiše korektnim grčkim jezikom svojstvenim datom dijalektu i govoru. S obzirom da je Jovan bio neobrazovani ribar (Marko 1,19.20), teško da bismo mogli da očekujemo da on svoje Jevanđelje napiše besprekornim grčkim jezikom ukoliko ga je pisao sam.

b) Autor Otkrivenja kaže nam da je prilikom dobijanja vizija bio izgnanik na ostrvu Patmos (Otkrivenje 1,9). Sasvim je verovatno da Jovan tokom prepisivanja svojih vizija nije imao sekretara nego da je to radio sam. Ne moramo onda da se čudimo što mu je književni stil bio različit. To čak može da objasni činjenicu da on različito piše reč „Jerusalim“!

c) Rani hrišćanski pisci potvrđuju da su Jevanđelje i Otkrivenje pisani u različitim uslovima i čak nagoveštavaju da je Jovanovo Jevanđelje pisano kao diktat.

d) U Jevanđelju i Otkrivenju ima sličnosti koje upućuju na zajedničkog autora: česti izrazi „voda života“, „živa voda“, neka onaj ko je žedan dođe“ (uporediti Otkrivenje 22,17 i Jovan 7,37). Grčka reč za „izgled“ ili „lice“ (*opsis*) javlja se samo u Jovanovom Jevanđelju i Otkrivenju, baš kao i izraz „držite se mojih reči“. I Jevanđelje i Otkrivenje govore o Hristu kao „Jagnjetu“, dok nijedna druga novozavetna knjiga to ne čini, sem kada citira Stari zavet.

e) Autor Otkrivenja se predstavlja jednostavno kao „Jovan“. Ni reči o tome koji je to Jovan. Jovan iz novozavetnih vremena bio je apostol. Svi su znali ko je on bio.

f) Rani hrišćani su u Otkrivenju videli ispunjenje Isusovog obećanja da će „doći“ da ih uteši i da im se „pokaže“ (Jovan 14,18.21). Kada im je On obećao da će im Sveti duh „pokazati ono što će doći“ (Jovan 16,13), za rane hrišćane bilo je sasvim prirodno da u Otkrivenju vide ispunjenje tog obećanja, jer je Jovan rekao da je bio „u duhu u dan Gospodnji“ (Otkrivenje 1,10), i video je ovu nebesku viziju i „šta treba uskoro da se dogodi“ (stih 1). A ko bi bio pogodniji da primi i dalje prenese vesti iz vizije nego „učenik koga je Isus voleo“, koji Mu je od dvanaestorice bio najbliži?

KOJI JE ISPRAVAN METOD TUMAČENJA OTKRIVENJA?

Sva tumačenja Otkrivenja slede jedan od tri osnovna metoda: (1) preteristički, (2) futuristički, ili (3) istoricistički.

(1) Po preterističkom metodu smatra se da se proročanstva odnose na događaje koji se dešavaju tokom životnog veka autora, da ono ima čisto lokalnu, savremenu primenu. Drugim rečima, aždaha i zver su dobro poznati rimski imperatori Jovanovih dana, kao na primer Neron. Ovaj metod ne prihvata Otkrivenje kao proročanstvo o budućnosti; i zaista, preteristi uglavnom drže da je istinsko predskazivanje

nemoguće. (Niti prihvataju biblijska čuda kao prava). Većina takozvanih zagovornika visoke kritike sklona je preterističkim tumačenjima.

Praktična posledica preterističkog metoda je omalovažavanje Otkrivenja. Ako se ono tiče samo događaja koji su se desili pre skoro dve hiljade godina, zašto bi trebalo da ga proučavamo danas? Poseban „blagoslov“ izrečen onome koji čita i sluša tu knjigu postaje na taj način besmislen, jer za nas ne bi imao nikakvo posebno značenje.

Uzged budi rečeno, preteristički metod tumačenja podržavao je jezuita Alkazar od 1569. pa nadalje, u pokušaju da spreči prodor protestantske reformacije. Mnogi današnji protestanti koji prihvataju ovo gledište nisu svesni da slede vođstvo Rimokatoličke crkve kad pokušavaju da izbegnu prepoznavanje papstva kao zveri.

(2) Futuristički metod je skoro sušta suprotnost – on povezuje proročanstva sa dalekom budućnošću na kraju vremena. Neki futuristi u svakoj generaciji „nalaze“ primenu proročanstava koja odgovaraju njihovim ozloglašanim savremenicima kao što su Hitler ili Staljin, ili bilo kom od trenutnih zlikovaca. Senzacionalisti se hvataju tih novih i vešto smišljenih tumačenja, ali uzbuđenje uskoro iščezava dok neka nova primena ne stupi na scenu. Prirodno, ta neobuzdana nagađanja odvrćaju mnoge razumne ljude od ozbiljnog proučavanja Otkrivenja. I opet, poseban blagoslov izgovoren za one koji proučavaju tu knjigu biva poništen.

Futurističko tumačenje je uveliko rođeno u glavi jezuitskih stručnjaka Franciska Ribere i Kardinala Belarmina, koji su uvideli da je Alkazarov preterizam suviše neverovatan da bi predstavljao ozbiljan odgovor na protestantsko proročko tumačenje. Namera im je bila da proročanstva o antihristu skrenu sa papstva. Većina evangeličkih protestantskih komentatora Otkrivenja danas sledi gledišta kardinala Belarmina i Ribere, nesvesna njihovog katoličkog porekla.

(3) Istoriciški metod tumačenja posmatra „Otkrivenje Isusa Hrista“ u neprekidnom toku kroz istoriju, od Jovanovog vremena sve do kraja sveta. Ono vidi Hrista kako otkriva sebe preko Svetog duha u velikim istorijskim tokovima vremena, što ima uticaja na pripremu naroda da se sretne sa Hristom prilikom Njegovog drugog dolaska. Prepoznaje u istoriji ishod velikog sukoba između Hrista i sotone.

Tako je Otkrivenje imalo smisla za rane hrišćane Jovanovog doba, hrabrilo ih je i pomagalo im da shvate veliku borbu koja će se voditi pred drugi dolazak. Ono se obraćalo Hristovim sledbenicima u svakom naraštaju u istoriji, i ima poseban značaj za one koji žive u vreme posletka. Ono utvrđuje identitet antihrista sa izrazitom tačnošću i osvetljava inače tajanstvenu pometnju koja vlada na savremenoj hrišćanskoj sceni.

Otkrivenje je za Novi zavet ono što je Danilova knjiga za Stari. Mnogo toga što je kod Danila zapečaćeno u Otkrivenju je opečaćeno. Otkrivenje sadrži oko 500 citata ili aluzija na starozavetne knjige. Ono gradi na Danilovoj knjizi počev od Danilovog četvrtog svetskog carstva, Rima, čiji je Jovan savremenik. Tako upotpunjuje i potvrđuje naše razumevanje Danila.

Istoricističkog metoda držali su se protestantski reformatori. U stvari, upravo je to što je prepoznao papstvo kao antihrista podstaklo Lutera da raskine sa Rimom, i ustanovi protestantizam. Verni poznavaoi Biblije tokom svih vekova držali su se istoricističkog tumačenja, dok su i preterizam i futurizam relativno novi izumi.

Poznavaoi Biblije su se u prošlosti služili istoricističkim metodom. Veliki broj je shvatao da 1260 dana, kao doslovnih godina, doseže do otprilike 1800. godine. Tomas Gudvin (Thomas Goodwin) prepoznao je Francusku kao „deseti deo“ „grada“ koji će pretrpeti revoluciju. Godine 1755. Tomas Prentis (Thomas Prentice) je izjavio da je lisabonski zemljotres te godine označio otvaranje šestog pečata (Otkrivenje 6,12). Mnogi su u prošlim vekovima takođe u 9. poglavlju Otkrivenja prepoznali Muslimansko carstvo. Proročki stavovi zauzeti u toj knjizi u skladu su sa gledištima najboljih stručnjaka tokom mnogih vekova. Njihova istinoljubivost može se potvrditi istraživanjem zasnovanim na zdravom razumu. Ova knjiga sledi istoricističko razumevanje proročanstava.

DA LI JE JOVAN PREPISIVAO DELOVE OTKRIVENJA IZ DRUGIH KNJIGA?

Stručnjaci su nalazili sličnosti u nekim idejama iz Otkrivenja i tvrdnjama u pseudoepigrafskoj („lažno nazvanoj“) Enohovoju knji-

zi koja je kružila još 150 godina pre nego što je Jovan počeo da piše. Sličnosti uključuju pominjanje mnoštva koje se ne da izbrojati, zvezdu koja pada s neba, nestanak prvog i pojavu drugog neba, konje koji gaze u krvi grešnika do uzda, i imena izbrisana iz knjige života.

Međutim, to ne znači da se Jovan oslanjao na takozvanu Enohovu knjigu. Sadržaj Jovanovih vizija je originalan, jedino neke rečenice i izrazi u opisivanju onoga što je video podsećaju na Enohovu knjigu. Ako je ova poslednja bila široko rasprostranjena u Jovanovo vreme (a mogla je sa bude), bilo bi sasvim prirodno za Jovana da upotrebi izvesne dobro poznate izraze ili pojmove koji su ljudima već bili poznati. On je isto tako koristio izraze i aluzije uobičajene za čitaoce Starog zaveta – čak oko 500.

To što biblijski pisac pozajmljuje od drugih pisaca ili ih citira ne dovodi u opasnost integritet njegovog božanskog nadahnuća.

OTKRIVENJE 1,1.2

Da li je Otkrivenje obećavalo da će se Hristos vratiti u okviru životnog veka njegovih prvobitnih čitalaca? Zato što govori o „onome što će se ubrzo dogoditi“, da je „vreme... blizu“ i „gle, doći ću skoro“, itd., neki pretpostavljaju da knjiga viče: Vuk! Vuk!“ i da stoga ne možemo nikada tačno da znamo kada je Hristov dolazak uistinu blizu. Ako je Bog nadahnuo Jovana da ljudima svog vremena govori kako je Hristov dolazak blizu, nije li ih On obmanjivao lažnom nadom? Da li je moguće da On neće doći još jednu ili dve hiljade godina?

Za sedam tvrdnji u Otkrivenju pogrešno se pretpostavlja da znače kako će Isus doći u Jovanovo vreme. Ali ako ih čitamo u kontekstu i držimo ih za ono što one zapravo govore, možemo da vidimo i da Gospod nije obmanjivao svoj narod.

Otkrivenje 1,1: „Da pokaže... šta će biti skoro“. Ako se Otkrivenje shvata prema istoricističkom tumačenju, ova tvrdnja dolazi u fokus kao da govori da će se događaji prorečeni u njoj „uskoro“ ili odmah početi da se odvijaju kroz istoriju, kao što su sedam crkava, sedam pečata, itd.

Otkrivenje 1,3: „Jer je vreme blizu!“ Drugačije rečeno, vreme za te događaje je sada, i nastavlja se do kraja (uporediti stih 19, gde Gospod

upućuje Jovana da piše o sledećim događajima „koji će se deseti posle ovoga“).

Otkrivenje 3,11; 22,6.7.12.20: „Evo ću doći brzo“, itd. Četiri takve tvrdnje pojavljuju se u zaključku knjige, poglavlje 22. Svaki čitalac u prvim vekovima koji je dokučio istorijsko protezanje proročanstava u poglavljima 1-18 shvatao je da će Gospodnji dolazak biti blizu kad se u istoriji budu odvili prorečeni događaji. Proročanstva u Danilovoj knjizi predstavljaju ključ za razumevanje proročanstava u Otkrivenju, i već su rani hrišćani razumeli da će za ispunjenje događaja predskazanih u knjizi proroka Danila biti potrebni vekovi. Dakle, Hristos neće doći dok se tamo prorečeni događaji ne završe, kao što je prevlast malog roga u toku 1260 godina, itd. Apostol Pavle je to jasno video, jer je crkvi svog vremena rekao da se Gospod neće vratiti za njihovog života (2. Solunjanima 2,1-8).

Blizina Gospodnjeg dolaska uveliko je i naširoko prepoznata u samom početku devetnaestog veka, u „vreme posletka“ na koje tačno ukazuje Danilo (videti Danilo 11,3.5; 12,4).

Otuda je ispravno razumeti da je Gospodnji dolazak uvek „blizu“, u smislu da neposredno predstoji. Božja je namera da On uskoro dođe i Gospod želi da dođe. Ali Božja ljubav iziskuje da se poruka jevanđelja najpre uputi čitavom svetu, i jedino će „onda doći kraj“ (Matej 24,14).

OTKRIVENJE 1,10

Kad Jovan govori da je „bio u Duhu u dan Gospodnji“, da li je pri tom možda mislio na nedelju? Ili je hteo da kaže da je u viziji bio prenesen do konačnog dana suda kao „dana Gospodnjeg“?

Mnogo posle vremena apostola, neki od crkvenih „otaca“ pominjali su nedelju kao dan Gospodnji. I danas mnogi hrišćani pretpostavljaju, da je nedelja Gospodnji dan. Ali kako je to rekao jedan stari farmer: nazivanje jagnječeg repa nogom, ne pretvara ga u nogu. Biblija nikad ne govori o prvom danu sedmice kao o „danu Gospodnjem“.

Budući da Biblija dosledno postavlja Subotu kao Gospodnji dan i sam Hristos naglašava to isto (videti Isaija 58,13.14; Matej 12,8), apo-

stoli se ne bi usudili da neki drugi dan sedmice nazivaju Gospodnjim danom.

Futuristički metod tumačenja tvrdi da Gospodnji dan znači budući dan suda. Ali to je suprotno kontekstu. Ono što je Jovan video u viziji 1. poglavlja nisu događaji veoma daleke budućnosti u odnosu na njegovo vreme, već Hristov sadašnji uzvišeni položaj kao Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji – pre konačnog dana suda (videti stihove 12-18).

Kad Novi zavet govori o danu suda kao „danu Gospodnjem“, koristi termin *hemera tou kuriou* ili *hemera kuriou*; ali Jovan ovde upotrebljava izraz *kuriake hemera*. (Uporediti 1. Korinćanima 5,5; 2. Korinćanima 1,4; 1. Solunjanima 5,2; 2. Petrova 3,10; Otkrivenje 1,10). To znači da „dan Gospodnji“ ne može ovde da bude shvaćen kao dan suda.

OTKRIVENJE 2,3

Da li se mogu odrediti datumi za sedam perioda crkve slikovito predstavljenim pismima za sedam crkava? Ne baš, zato što se glavna istorijska događanja retko mogu tačno označiti preciznim datumima. Stručnjaci koji sedam crkava prepoznaju kao sedam glavnih perioda crkvene istorije često se ne slažu oko tačnih prelaza među njima. Kao što se dugine boje slivaju jedna u drugu bez tačnih razgraničenja, tako se i vremenski periodi sedam crkava stapaju jedni sa drugima. Međutim, njihove široke konture su jasno prepoznatljive. Iz naše perspektive u ovom „vremenu kraja“, moguće je razaznati opšti obris tih sedam perioda kao ispunjenje Jovanovog proročanstva.

OTKRIVENJE 3,5

Stvarnost preadventnog ili „istražnog“ suda se ovde tako jasno iznosi da je sasvim u redu da se još jednom osvrnemo na taj predmet. Neki koji ustaju protiv takvog suda kažu da je nepotreban zato što „*Gospod poznaje one koji su Njegovi*“ (2. Timotiju 2,19). Tačno je

da Gospodnje sveznanje čini takav sud nepotrebnim sa Njegove tačke gledišta. Istražni sud nije vreme kada Gospod treba da odluči koga će da spase. Pre će biti da je to vreme kada On treba da odbrani svoje već donete odluke, i da ubedi svet i univerzum da je On sam prav i da ih je doneo pravedno.

Dalje, Hristovih sedam obećanja „onome koji nadvlada“ pokazuju da površna pretpostavka „jednom spasen-zauvek spasen“ predstavlja duhovnu oholost. Tvrdnja da je grešnik, kada se u početku izjasni da veruje u Hrista, već došao na sud u smislu konačnog oslobađanja od osude, ukazuje na nerazumevanje Svetog pisma. U čisto zakonskom smislu, to je tačno; a tačno je i u pogledu Božje želje i namere; ali ako se vernik odvrati od svoje vere i odupre službi Svetog duha u nadvladavanju greha, on ometa Hristovu blagodat i bira da mu ime bude izbrisano iz knjige života.

Ovaj odlomak otkriva nebesku istragu po pitanju karaktera svakog čoveka da bi se utvrdilo da li je on u stvari *nastavio* da veruje u pravcu nadvladavanja. Sadašnje vreme glagola u Jovan 3,16 takođe naglašava taj kontinuitet: „Jer je Bog toliko voleo svet da je dao svog jedinorodog Sina, da nijedan koji nastavlja da veruje u Njega ne pogine, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16 – parafraza).

OTKRIVENJE 3,14

Šta znači „početak stvorenja Božijega“? Da li bi Hristos mogao da bude stvoreno biće? Originalna reč za „početak“ *arche* može imati i aktivno i pasivno značenje, zavisno od konteksta. Tako bi ta reč mogla da znači bilo onaj koji je stvoren, bilo onaj koji je inicirao stvaranje.

Međutim, Otkrivenje ovde jasno definiše značenje kao „onaj koji stvara“. Hristos je predstavljen kao Alfa i Omega, početak i svršetak (1,8). U Jevanđelju Jovan govori o Hristu kao „u početku sa Bogom“, Reč koja „je bila Bog“, u kom „je bio život, a život svetlost ljudima“. „Sve je kroz Njega *stvoreno*, i bez Njega ništa nije stvoreno što je stvoreno“ (Jovan 1,1-10). Jovan ne bi mogao da protivreči samom sebi izjavljujući da je sam Hristos bio „stvoren“.

Pavle kaže o Njemu: „Njime bi stvoreno sve... i za Njega: I On je pre svega, i sve je u Njemu (i sve u njemu postoji); i u Njemu se sve stvari sastoje“ (Kološanima 1,16.17). Prema tome, jedini način da se *arche* razume u skladu sa Pismom jeste u aktivnom smislu. Hristos je „začetnik tvorevine Božije“ kao sam Tvorac, inicijator čitavog stvaranja.

OTKRIVENJE 3,16

Prema prevodu NKJV, Hristos kaže Laodikeji: „Povratiću te iz usta svojih“. Da li je to, dakle, obećanje o odbacivanju Laodikeje? Da li je stanje Laodikeje beznađežno? Da li bi hrišćani kao pojedinci u „Laodikeji“ trebalo da se vrate u „Filadelfiju“?

U originalu je formulacija: *mello se emesai*, „Samo što te nisam povratio“ ili „Bolestan sam od mučnine“. Reč *mello* ima značenje „namere da nešto upravo bude učinjeno“ „ukazujući na neki plan“ (W. E. Vine, *Expository Dictionary of New Testament Words*, pp. 15, 48, 266). Ta reč prenosi ideju o uslovnosti, nameri koja još nije obavezno i ostvarena. Ista reč u Jovan 4,47 znači da bolestan dečak „samo što nije umro“, ali konačno nije umro. Tako je značenje našeg odlomka da je Hristos upravo na ivici da povrati (videti prevod NIV), ali taj konačni čin je uslovan i zavisi od toga da li će Laodikeja odbaciti Njegov poziv na „pokajanje“. Nipošto se Laodikejina sudbina ne može smatrati beznađežnom.

Takođe, Hristos ne savetuje pojedinačne hrišćane u Laodikeji da pređu u neke druge crkve. Njegov je savet da se „pokaju“ unutar Laodikeje. Iako se principi izraženi u svih sedam poruka odnose na poslednju crkvu, Filadelfija ne postoji uporedo sa Laodikejom, ništa više od Tijatire ili Efesa, jer je u protivnom čitav redosled sedam crkava besmislen.

Drevni Izrael je često bio u užasnom stanju otpadništva, ali Gospod nikada nije pozivao Izrael da ode u neku drugu zemlju. Njegov poziv upućivan preko proroka uvek je bio da se pokaju. Stari Izrael i današnja crkva su telo; a ako je nečije telo bolesno, rešenje za svaki po-

jedini deo tela, kao na primer bolan prst, nije da se ovaj odvoji od tela, već da da svoj doprinos pomoći u isceljenju čitavog tela. Pojedinačni članovi Laodikeje mogu pomoći jedino ako postupe kao Danilo pre mnogo vremena – da ispovede grehe crkve kao svoje sopstvene i tako doprinesu pokajanju dok ono ne prožme telo crkve u celini.

Filadelfija je jedna od sedam faza razvoja crkve dok ova raste u Hristu pripremajući se za Njegov drugi dolazak. Poslednja faza biće Laodikejino pokajanje i pobjeda, u pripremanju naroda da stoji kao nevesta Jagnjetova. Hristova poruka Laodikeji deo je evanđeoske „dobre vesti“, ukoliko se pokaje. Jedino bi Hristov neprijatelj pokušao da iskri- vi tu poruku i pretvori je u lošu vest o konačnoj osudi.

OTKRIVENJE 6,7

Da li su sedam pečata paralelni sa sedam crkava? Da li oni pokri- vaju dve hiljade godina hrišćanske ere?

Još od prvih vekova većina biblijskih stručnjaka smatrala je da se pečati protežu od apostolske crkve do vremena drugog Hristovog do- laska. Ovde spadaju Tertulijan i Viktorin u 3. veku, Andreas iz Ceza- reje u 7. veku, Bruno de Senji u 12. veku, Joakim u 13. veku, Lolardi u 15. veku i naravno mnogi reformatori u 16. veku. U nastojanju da se suprotstave protestantskoj reformaciji, katolički futuristi stavljali su pečate u budućnost, dok ih je njihov kolega Ribera potisnuo u prošlost, pre razaranja Jerusalima 70. godine n. e.

No ponovo vidimo da su i futurizam i preterizam relativno novi izumi, „privatna tumačenja“ koja nisu podržavali brižljivi biblijski stručnjaci tokom vekova. Pečati nemaju smisla u preterističkom tuma- čenju, futuristički pokušaji deluju kao nagađanje, ali se savršeno ukla- paju u istoricistički opis.

OTKRIVENJE 8 I 9 - TRUBE

Biblijski stručnjaci su tokom 15 vekova shvatali sedam truba kao sedam perioda naglih promena i kriza tokom cele hrišćanske ere, od

Jovanovog vremena do kraja. Sedam crkava i sedam pečata skoro se jednodušno primenjuju na hrišćansku eru kao celinu; razumna je dale slična primena i na sedam truba. Naravno, činjenica da su mnogi biblijski stručnjaci shvatali trube na taj način ne dokazuje da je to gledište neophodno tačno, ali ovu primenu ne bi trebalo olako odbaciti, osim ukoliko to ne iziskuju čvrsti dokazi.

Od 8. veka nadalje nalazimo da su misaoni biblijski stručnjaci razumevali da se 5. truba odnosi na Saracene. Još je 1587. Džon Foks shvatao „pet meseci“ kao 150 doslovnih godina, posle kojih sledi 391 godina iz Otkrivenja 9,15. Luter je video Turke u 5. i 6. trubi. Tomas Gudvin, predsednik Koledža Magdalena, Oksford, 1654. godine verovao je da 6. truba počinje 1453. Biblijski stručnjaci iz mnogih denominacija postavili su temelj za stav zauzet u ovoj knjizi. Razumno je smatrati da Otkrivenje uključuje relevantno izlaganje o usponu i napredovanju islama. Bog je predvideo da će pažnja sveta biti usredsređena na Bliski i Srednji istok.

Veliki broj učenjaka bio je mišljenja da u Otkrivenju 9,15 „sat, i dan, i mesec i godina“ treba posmatrati „linearno“ – to jest, uzimajući proročki dan za godinu, što predstavlja 391 godinu. Neki u poslednje vreme predlažu da bi taj broj trebalo razumeti kao „tačku“ – to će reći, određenu tačku u vremenu, tačan sat u danu meseca neke godine. Ali ne stoji tako u grčkom. Bio bi to neprirodan i nespretan izraz, idiom koji nigde drugde nije upotrebljen u Pismu. Ovo je simboličan izraz kao što su i trube simbolične.

Grčka sintaksa ukazuje na „linearno“ razumevanje. Član *ten* pojavljuje se samo jednom da obuhvati ceo izraz „sat, i dan, i mesec, i godina“. Da je namera bila da se ukaže na izvesnu tačku u vremenu, član bi bio uzastopno upotrebljen uz svaku reč.

Da se taj neobičan vremenski izraz odnosi na neku tačku, niko ne bi došao do rešenja u pogledu ispunjenja, koje bi se činilo odgovarajućim. S druge strane, linearno shvatanje izraza uklapa se u „ispunjenje proročanstva vredno pažnje“.

Mnoštvo tumača Biblije pripremiло je put za Džosaju Liča (Josiah Litch) 1838. godine da predskaje pad Otomanske imperije negde 1840.

Jula te godine otišao je korak dalje i objavio da „sat“ predstavlja 15 dana doslovnog vremena. Tako je odredio 11. avgust 1840. kao datum pada Otomanskog carstva. Stvarni događaj koji se zbio 11. avgusta te godine naširoko je prihvaćen kao ispunjenje pomenutog proročanstva. Bio je to značajan korak u nizu događaja koji su postupno ukinuli nezavisnost Osmanlija, tačno obrnutim redosledom zbivanja koja su dovela do njegovog uspona i slave 391 godinu ranije.

OTKRIVENJE 11,3-13

Godine 1698. izvesni Dru Kresener iz Elija utvrdio je datum 1260 godina počev od Justinijana do „nešto malo pre 1800.“. On nije prepoznao Francusku kao „deseti deo“ „grada“ koji je trebalo da padne, nego je shvatio da taj pasus opisuje jednu revoluciju u Evropi posle koje će uslediti „buđenje istinske religije“ oko 1800. Tomas Gudvin je 1639. rekao da je upravo Francuska narod koja će pretrpeti takvu revoluciju. U Americi, drugi su bili istog gledišta (Džon Koton i Inkris Mader, 1665. odnosno 1708. godine). A i u samoj Francuskoj neki Hugenoti zauzimali su isti stav.

Engleski i škotski biblijski stručnjaci predskazali su Francusku revoluciju na osnovu ovog proročanstva, više decenija pre nego što se taj događaj desio. Kad je došla sama revolucija, postojao je čitav hor biblijskih stručnjaka koji je objavio ispunjenje proročanstva. Mnoštvo stručnjaka jednodušno je prepoznalo opšte obrise date u ovoj knjizi.

OTKRIVENJE 12,17

Mogu se dalje razmatrati još dva detalja: Šta je „svedočanstvo Isusa Hrista“? I šta je „ostatak“ ženinog semena?

Neki savremeni prevodi ovog stiha prenose „svedočanstvo Isusa Hrista“ kao „istinu koju je Hristos otkrio“ (GNB), ili „njihovo svedočanstvo Isusu“ (NEB), ili „davanje svedočanstva Isusu“ (RSV). Grčki genitiv dopušta značenje ovog izraza kao (a) svedočanstvo ili svedočenje koje hrišćani daju Hristu; ili (b) svedočanstvo ili svedočenje koje

dolazi od Isusa Njegovom narodu. Kontekst mora da odluči koje je značenje. Prema kontekstu, prevodi King James i New King James su ispravni – „svedočanstvo Isusovo“, tj. od Njega Njegovom narodu.

Razlog je taj što Otkrivenje na drugom mestu razrešava problem. Jedan anđeo formuliše rečenicu za Jovana kao „duh proroštva“ (poglavlje 19,10), a to je ono kako stoji u grčkom (RSV je u saglasnosti sa KJV). Anđeo kaže Jovanu da mu se ne klanja i objašnjava: „Ja sam sluga kao i ti i tvoja braća proroci“ (Otkrivenje 22,9). Drugim rečima, on kaže da je „svedočanstvo Isusovo“ delo proroka, ili duh proroštva.

Nigde u Bibliji nema nagoveštaja da bi dar proroštva trebalo da prestane sa nadahnutim piscima Novog zaveta. On će biti aktivan u crkvi „*dok svi mi ne dođemo do jedinstva vere... do savršenog čoveka, do mere rasta Hristove punine*“ (Efescima 4,8-11). Crkvi koja očekuje Hristov dolazak neće „*nedostajati ni jedan dar... da možete biti bez mane u dan našeg Gospoda Isusa Hrista*“ (1. Korinćanima 1,4-8).

Naravno, možemo očekivati da sotona pošalje lažne proroke da zbuni i obmane, ali to ne znači da Gospod neće slati istinske proroke. Mi treba da ih proverimo, okušamo, i tako odbacimo lažne i prihvatimo prave (1. Jovanova 4,1; Matej 24,11.24; 1. Solunjanima 5,19-21). Bog ima pravo da izabere ko koristiti dar proroštva, bilo muškarci ili žene (videti 2. Samuilova 7,2; 1. Dnevnika 29,29; Dela apostolska 11,27.28; 21,10; Sudije 4,4; 2; 2. Dnevnika 34,22; Dela apostolska 21,9).

Prema Otkrivenju 12,17, dakle, možemo da očekujemo i da vidimo duh proroštva među Božjim narodom u vreme posletka.

Reč „ostatak“ u ovom stihu znači „oni koji su preostali“ ili ono „što ostaje“ *loipoi* u originalu. Još jedna reč prevedena kao ostatak pojavljuje se u Rimljanima 11,5, *leimma*. Te dve reči su međusobno povezane i praktično sinonimi. Novozavetna ideja o „ostatku“ produžetak je često ponavljane starozavetne ideje o „ostatku“ koji preživljava užasno sotonsko protivljenje spolja i nagrizaajući otpad iznutra. Jakovljeva porodica sačuvana u Egiptu predstavlja ostatak (1. Mojsijeva 45,7); 7000 vernih Izraelaca u Ilijino vreme su ostatak (1. Carevima 18,22); Senahirim je osvojio Judu u celini, izuzev Jerusalima, ostatka (2. Carevima 19,4); ostatak će se vratiti iz ropstva (Isaija 11,11-13). Posle mno-

go vekova, samo će ostatak primiti Mesiju (Isaija 4,2.3; Jeremija 23,3-6; Mihej 4,7; Sofonija 3,1; 3,13).

Upravo je to misao izražena u Otkrivenju 12,17. Kao u drevnom Izraelu, veliki otpad vekova obužeće mnoštvo ljudi koji tvrde da su hrišćani, i samo će ostatak ostati veran. U našem odlomku njih određuje nekoliko kriterijuma: oni trpe gnev aždaha; oni čuvaju čistu veru apostolske crkve (žena obučena u sunce sa mesecom pod njenim stopalima), jer oni su njeno „seme“ ili duhovni potomci koji čuvaju zapovesti Božje – značajna odlika koja nagoveštava da mnoštvo takozvanih Hrištovih sledbenika to ne čini; i oni imaju neposrednu komunikaciju sa Isusom Hristom preko živog svedočanstva dara proroštva.

Takav jedinstven i „različit“ narod prepoznat je u Otkrivenju 14,12 kao „sveti“.

OTKRIVENJE 13

Kaže se da jedna slika vredi koliko i hiljadu reči. Bog je mudro „označio“ Knjigu Otkrivenja njenim simboličnim slikama. Treba samo da pogledamo precizne proročke detalje i da ih uporedimo sa ispunjenjem, koje se u istoriji ostvaruje pred našim očima.

Preko hiljadu godina, gledište izneto u ovoj knjizi da je prva zver iz Otkrivenja 13 papstvo podržavalo je mnogo Biblijskih stručnjaka. Do 13. veka, hor glasova koji je objavljivao da je papstvo zver bio je tako raširen da je papa Inocentije III pokušao da parira udaru ovog gledišta označavajući zver kao islam. Viklif, Hus i većina reformatora smelo su proglašavali da je papstvo zver. To je bilo opšte protestantsko gledište. Detalji proročanstva ne odgovaraju nijednoj drugoj sili.

Prepoznavanje druge zveri zavisi od prepoznavanja prve. Tomas Gudvin u 17. veku verovatno je prvi koji je izjavio da je to protestantska slika papstva. Kako je vreme prolazilo i izvanredan rast Sjedinjenih Država postao čudo 19. veka, mnogi biblijski stručnjaci došli su do toga da su prepoznali da je reč o ispunjenju druge polovine ovog poglavlja. Dok nastavljamo sa divljom trkom u naoružanju, preteranim materijalizmom, zločinima, terorizmom i nasiljem poslednjih godina

našeg 20. veka, predskazani karakter Amerike – to jest da će govoriti „kao aždaha“ – deluje sve stvarnije.

Još davno u vreme Tertulijana (2. vek), broj 666 je smatran numeričkom identifikacijom antihrista. Čak su i u ranim vekovima Biblije stručnjaci primenjivali to na titule koje su predstavljale otpad u ovom ili onom obliku. Godine 1612, Andreas Helvih objavio je knjigu pod naslovom *Antichristus Romanos* (Rimski antihrist), u kojoj je rekao da je papina titula *Vicarius Filii Dei* bila polazna tačka za izračunavanje broja 666. Opšte je poznato da je u osnovi papinog zahteva za autoritetom to što je on „zamenik“ Sina Božjeg. Tačno napisana titula nalazi se u dugo veličanoj „Konstantinovoj donaciji“.

Sveopšta tendencija da se biraju imena čuvenih tirana za utvrđivanje značenja broja 666 je pogrešna, zato što tekst u Otkrivenju precizira da se taj broj odnosi samo na zver. Mnogo hiljada ljudi nosi imena koja bi se mogla svesti na 666, ali je to besmisleno. Ime mora da bude na jeziku koji upotrebljava slova kao brojeve, poput latinskog. Otuda je beskorisno izračunavati vrednosti slova u engleskim imenima ili imenima drugih savremenih jezika. Broj 666 je samo jedna od preciznih tačaka koje identifikuju zver kao silu. Zatim, ime kao što je grčka reč *Lateinos* takođe je irelevantno, zato što nije „broj čovekov“, to jest nekog određenog čoveka. Niti bi ime bilo koje pojedinačne ličnosti bilo ono ciljano, zato što je zver sila koja je postojala tokom uzastopnih naraštaja kao vrhunski punih 1260 godina.

OTKRIVENJE 14,11

Da li ovaj odlomak iznosi učenje da će izgubljeni biti besmrtni i podnositi beskrajno mučenje? Zar bezbožni nikada neće umreti drugom smrću?

Izraz u originalu glasi *eis aionas aionon*, doslovno „mnoštvo vekova“, i u pismu uvek označava konačnost. Kad je izraz povezan sa Bogom ili Hristom, on znači besmrtnost, jer je jedino Bog besmrtnan. Kada se izraz odnosi na smrtna bića, to znači do kraja njihovog života, do njihovog konačnog, potpunog kraja.

Otkrivenje često navodi Stari zavet. Slika dima citirana je iz Isaija 34,10 gde je propast Edoma opisana kao „*dim će se njen dizati zauvek*“. Međutim, svako zna da Edom otada nije nastavio da doslovno neprestano gori. Pomenuti izraz označava potpuno uništenje, a stihovi koji slede govore o pustoši, i divljim životinjama koje nastanjuju Edom.

Ne bi smelo da se dovede do toga da Biblija protivreči samoj sebi. „*Bezbožnici će propasti... nestati. U dimu će nestati*“ (Psalam 37,20). Sodom i Gomor pretrpeli su „osvetu večnog ognja“, a ipak ne gore doslovno i danas (Juda 7). Oganj je bio večan u svojoj konačnosti. Gradovi su bili potpuno uništeni, zauvek. „*Svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i spaliće ih dan koji ide, govori Gospod*“ (Malahija 4,1).

Dosledno biblijsko učenje je da je pali čovek smrtno, podložan smrti; a da je besmrtnost jedino „u Hristu“. Kako bi iko mogao, uključujući tu i Boga, da bude srećan u večnosti znajući da bezbroj miliona ljudi podnosi mučenje beskrajno gore od onog koje su nacisti zadavali svojim žrtvama, i to zauvek, bez nade na neko rešenje ili kraj muka? „*Jer, Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina da niko ko u njega veruje ne propadne, nego da ima večni život*“ (Jovan 3,16). „Plata za greh je smrt“, naime „druga smrt“ (Rimljanima 6,23; Otkrivenje 2,11; 20,14).

OTKRIVENJE 14,15-18

Ovde je reč o tome da drugi Hristov dolazak zavisi od „žetve zemaljske“ koja treba da „sazri“ (na grčkom, *xeraino*, „postati suv“ kad je reč o žitu zreloom za srp). Isus objašnjava simbol u jednoj paraboli: „*Zemlja donosi usev sama od sebe, najpre vlat trave, zatim klas, posle čega ispuni klas zrnevljem. Ali kad zrno sazri (na grčkom, kad je zrelo), odmah uzima srp, zato što je stigla žetva*“ (Marko 4,28.29).

Razume se, Ocu je poznato vreme kada će plod sazreti – jedino On zna „dan i čas“ Isusovog dolaska (videti Marko 13,32). Ali ovo Očevo predznanje ne znači predodređenost s Njegove strane, ili da mi u tom pogledu nemamo odgovornost kao oni koji veruju u Hrista. Petar kaže da je moguće da oni koji veruju ubrzaju Hristov dolazak:

„Gledajte željno na dolazak Dana Božjeg, i nastojte da ga ubrzate“¹ (2. Petrova 3,12).

Pošto je „žetva zemaljska“ (oni koji veruju u Hrista) požnjevena, dolazi druga žetva, gaženje u „velikoj kaci gneva Božjeg“, kažnjavanje onih koji su se odlučili za pobuni protiv Njegove vladavine. Njihova opačina razvijala se uporedo sa čistom verom onih koji veruju, tako da obe žetve sazrevaju istovremeno.

OTKRIVENJE 16,12-16

Bilo je u prošlosti Biblijskih stručnjaka koji su Armagedonsku bitku shvatali kao doslovni rat koje vode vojske sa Istoka i Zapada, okupljene u Palestini. Svetski ratovi I i II, mislili su oni, vode ka Armagedonu. Razumeli su da je reka Eufkrat simbol političke moći islama, koja će presušiti u vreme šestog zla. „Careve sa istoka“ smatrali su narodima Istoka koji se bore protiv onih sa Zapada.

Iako sam naklonjen gledištu iznetom u komentarima o ovom odlomku u ovoj knjizi, verujem da ne bi bilo mudro sa naše strane da potcenjujemo drugo stanovište koje je tako mnogo njih zauzimalo u prošlosti. Ovaj odlomak je očigledno neispunjeno proročanstvo, jer sedam zala još nije izliveno. Ne smemo da budemo dogmatični ili oholi kad je reč o razumevanju još uvek neispunjenog proročanstva.

Ako dopustimo da Knjiga Otkrivenje objašnjava samu sebe, izgleda da je Eufkrat zbilja simbol islama, jer je tako prikazano u poglavlju 9,14. Iznenadjuće za mnoge ljude, ali zbog naftne krize islam je iznenada katapultiran do svetskog uticaja bez presedana. Pristalice te religije vide sebe kao uključene u novi *džihad* za svetsku prevlast, silno željni da odbrane islam kao pravi životni put za svakoga. U vreme hvatanja američkih talaca u Iranu 1979. godine, militantni studenti univerziteta u Teheranu govorili su „da islam predstavlja jedini mogući odgovor za Zapad“ (Mohamed Heikal, Nairobi *Standard*, August 16, 1981). Jedan pisac za *Sacramento Bee* od 9. maja 1989. kaže: „Pošto je pretrpeo moralnu degeneraciju, Zapad sada vapi za istinom. Islam je drugo ime za

1 NEB – New English Bible

istinu.“ Posle mnogo vekova misionarskih nastojanja, moramo da priznamo da je Hristova vera vrlo malo prodrla među milione islamista.

Ako ponovo dozvolimo Otkrivenju da samo sebe objasni, videće se da su „carevi sa istoka“ povezani sa anđelom „od istoka“ iz Otkrivenja 7,2 koji nosi sa sobom pečat Božji. Prema Otkrivenju 9,4, islam je uvek imao urođeni osećaj poštovanja za Božji pečat (shvaćen u svom dubljem smislu kao znak Njegovog odobravanja istinski pobožnog karaktera). Ono što je moderni islam podstaklo na džihadovski žar negodovanja protiv hrišćanstva nije sama istina hrišćanstva, već njeno izopačenje od strane Vavilona, tako da im „hrišćanska“ etika izgleda nemoralnija i bezbožnija čak i od paganstva. Otuda islam smatra svojim sudbinskim zadatkom da spasava svet od izopačenosti otpaloga hrišćanstva. On tvrdi da mu je to takođe prvobitna motivacija.

Da li bi ovaj odlomak iz Otkrivenja mogao da bude znak konačnog proboja istinske, neiskvarene, hristolike pobožnosti koja bi doprla do srca islama? Grčka gramatička vremena u Otkrivenju 16,12.13 mogla bi da budu shvaćena od strane proroka kao razgraničavajući događaji koji vode do priprema za konačni čin okupljanja naroda na „mestu zvanom... Armagedon“ (stih 14). „Nečisti duhovi kao žabe“ očigledno su bili na delu pre izlivanja šeste čaše; isto tako, presušivanje Eufrata i dolazak „careva od istoka sunčanoga“ mogli bi ovde da budu viđeni od proroka kao priprema za konačni čin okupljanja na „mestu koje se zove... Armagedon“.

Ako ovo jevanđelje o carstvu treba da se objavi „*celom svetu kao svedočanstvo svim narodima*“ (Matej 24,14), ono mora da prodre čak i do tih stotina miliona iz savremenog islama². Možda će žetva zemaljska uključiti i obilnu žetvu iz redova ljudi koji odgovaraju na poruku o pečatu živoga Boga. Možda u islamu ima mnogo pojedinaca koji su umorni od nasilja i fanatizma koji tako snažno obeležavaju njegovu savremenu militantnost. Oni bi bili spremni da radosno prihvate oživljavanje čiste, apostolske vere. Proces sazrevanja zrna za žetvu podrazumeva i retrospektivno viđenje istorije koje najzad dovodi istinu u fokus. Možda će fanatične snage koje se sada opiru slobodnom objav-

2 2021. godine u svetu ima preko 1.9 milijardi muslimana – *prim. izdavača*

ljivanju jevanđelja u islamskim područjima da „presuše“, tako da mnogi koji žele mogu da prihvate vest o Božjem pečatu koji će ih pripremiti za Gospodnji dolazak.

OTKRIVENJE 17,7-18

Mnogi briljantni stručnjaci borili su se sa ovim detaljima i dolazili do protivrečnih zaključaka o nekim manje važnim predmetima. Očigledno, Gospod još nije hteo da dozvoli da se slika sasvim izoštri. Dok sve ne budemo videli savršenije, moramo da se oslonimo na ove mudre reči: „Što je tajno pripada Gospodu našem Bogu, a ono što je otkriveno pripada nama i našoj deci zauvek, da možemo da držimo sve reči ovog zakona“ (5. Mojsijeva 29,29). Umesto da nastojimo da proniknemo u ono što nam Gospod još nije otkrio, trebalo bi da veću pažnju obratimo na to da dobro iskoristimo svetlost koju već imamo!

U međuvremenu, stojmo na čvrstim osnovnim principima koji će nas sačuvati da se ne izgubimo u lavirintu spekulacija: (a) Bibliji se mora dozvoliti da sama sebe tumači; (b) nijedan stih ne treba da podleže privatnom tumačenju – što znači da spekulacije ili nagađanja otpadaju (2. Petrova 1,20); (c) glavna svrha proročkog otkrivenja – fokus na borbi protiv Hrista – mora se stalno imati na umu; (d) ne smemo da zaboravimo vreme kada je taj odlomak napisan: anđeo razgovara sa Jovanom, i prošlost, sadašnjost i budućnost moraju da budu povezane sa tim vremenom; (e) izrazi „za malo ostane“ (Otkrivenje 17,10) i „jedan sat“ mogu biti periodi neodređenog vremena i imati značenje „izvesno vreme“³. Ne smemo da suzbijamo proročanstvo u njegovom velikom zamahu koji pokriva vekovni sukob, i svodimo ga na manje epizode koje u našoj kratkovidosti mogu da poprime nesrazmeran značaj.

Oživljavanje papstva u modernim vremenima je onaj deo slike koji se veoma izoštrava i dolazi u fokus u sadašnjim događanjima. A pokret protestantizma za ujedinjenje sa njim isto se tako jasno vidi. Prilikom poseta pape Pavla II Americi, on je dočekivan dobrodošlicom od strane mnogih protestantskih vođa i hvaljen kao „moralni lider sve-

3 Dok.

ta“. Kad je posetio Keniju 1980, lokalne protestantske vođe glasno su ga pozdravljale rečima „papa je i naš“. Po prvi put posle Henrija VIII, jedan rimokatolik je služio u crkvi Svetog Pavla u Londonu, na venčanju Princa od Velsa. Glavni sinod Anglikanske crkve zatražio je od svojih anglikanaca da se mole sa rimokatolicima za „napredak pokreta naših dveju crkava ka vidljivom ujedinjenju“. Rim vidi taj cilj kao „jednu crkvu“ i „organsko jedinstvo“ svih protestanata pod svojom sopstvenom vlašću. Postavlja se pozornica za vreme kada će se „oni koji žive na zemlji čuditi“ ženi koja jaše na zveri.⁴

OTKRIVENJE 20

Ako dopustimo da ovo poglavlje iznese svoju poruku neopterećenu spekulacijama, nema potrebe za zabunom. Moramo da proučavamo Reč i da prihvatimo njeno jasno, očigledno učenje. Slede neke jednostavne biblijske činjenice koje će pomoći utvrđivanju istine o hiljadu godina:

(1) Božja obećanja o obnavljanju slave i moći drevnog doslovnog Izraela bila su uslovna: „*Ako poslušate*, bićete moje posebno blago iznad svih naroda“ (videti 2. Mojsijeva 19,5; 5. Mojsijeva poglavlja 7, 8, 27-30; Jeremija 18,6-10).

(2) Drevni Izrael je uzastopno propuštao da zadovolji postavljene uslove, i odbacio je svog Mesiju, Sina Božjeg (Videti Matej 21,43; 23,38; 27,25; Jovan 19,15).

(3) Oni koji veruju u Hrista postali su istinski Izrael (videti Galatima 3,16.26-29; Rimljanima 2,29; Dela apostolska 2,16-21; 13,47; 15,13-17).

(4) Apostol Pavle jasno govori da su prava Avramova deca uvek bili oni koji su imali veru, a ne samo njegovi neverni genetski potomci (videti Rimljanima 4; Galatima 3,7-9). To što se Izrael mnogo puta pominje u Otkrivenju potvrđuje da će Božje namere biti ispunjene u svetskoj porodici vernika u Hristu iz svakog plemena, kolena, jezika i naroda (videti Otkrivenje 7,1-17; 14,6.7).

⁴ O tome već govoreno u fusnoti br. 9 u 13. poglavlju – *prim. izdavača*

(5) Drugi Hristov dolazak pada pre hiljadu godina, zato što je u Otkrivenju 19,11-21 opisan kako prethodi događajima iz poglavlja 20.

(6) Oni koji su odbacili blagodat Božju poginuće pri drugom dolasku, tako da će zemlja biti bez ljudi (budući da su pravedni odvedeni na nebo sa Hristom). Videti Otkrivenje 19,18-21; 2. Solunjanima 1,7-10; 2,8.9; Jeremija 25,31-33.

(7) Prvo vaskrsenje događa se prilikom drugog Hristovog dolaska i uključuje sve koji su istinski verovali u Njega (videti Jovan 5,28.29; 1. Solunjanima 4,16-17; 1. Korinćanima 15,18-23.51-54).

U skladu sa ovim i mnogim drugim stihovima, Otkrivenje 20 savršeno se uklapa u sliku, opisujući šta će se dešavati na zemlji za vreme hiljadu godina posle drugog Hristovog dolaska.

OTKRIVENJE 21, 22

Da li predivne opise u ova dva poglavlja treba da prihvatimo kao doslovne?

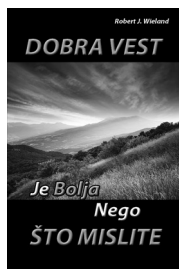
Da, jer sva biblijska obećanja nalaze svoj konačni fokus u tim opisima nove zemlje. Nema nikakvog nagoveštaja u Otkrivenju da su te stvari samo simbolične ili figurativne.

Jedini razlog koji bi neko mogao dati u prilog sumnji da je dobra vest o budućnosti tako dobra, jeste prastari greh neverstva, koji je predstavljao toliko prokletstvo mnogo hiljada godina. Ova dva poglavlja predstavljala su ogromnu utehu i ohrabrenje za bezbrojne milione ljudi od kada ih je Jovan napisao. Ako je išta u Svetom pismu pouzdano, ovo svakako jeste: „I reče mi: ovo su reči verne i istinite“ (poglavlje 22,6)

Ovo je naša prilika da pokažemo savršenu veru i pouzdanje/poverenje u Božju ljubav. Sve ovo i još mnogo više predstavlja srećnu budućnost onih koji su ispunjeni dubokim saosećanjem prema planu spasenja ostvarenom u Hristu, i onih koji su Mu se potčinili u svemu kao što je i On za njih dao sve.

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

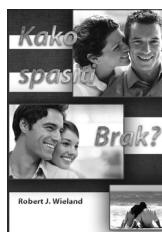

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evanđelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆE KNJIGE:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

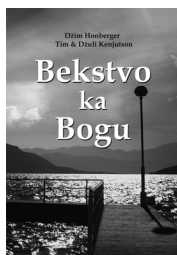
Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalaženje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

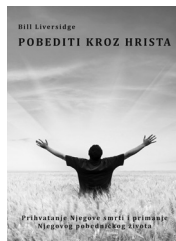
Autor Džim Honberger, u želji da pronađe autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitajte li se hoćete li ikada doživeti pobjedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hrištov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobjede, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA, Robert J. Wieland

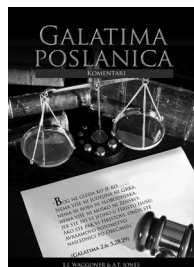
U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

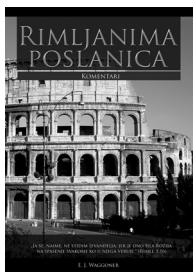
GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

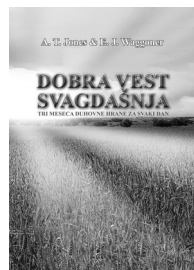
RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo, A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vaggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM, Morris Venden

Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potreb-
nija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj
pravednosti.

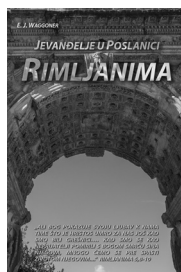
Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodat, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.

SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU,

W. W. Prescott

Ova knjiga je rezultat piščevih proučavanja i fasciniranosti Hristom. Ono što se iz nje može videti jeste da se Preskotovo shvatanje Hrista ne zasniva samo na činjeničnom objašnjavanju ko je Hristos i koji je Njegov značaj kao jedne teorije, nego na ličnom poznavanju osobe Isusa Hrista, prvo kao svog Spasitelja, a zatim kao centralne osobe i predmeta naše vere. Poznavanje Hrista nije stvar poznavanja činjenica o Njemu, nego prihvatanje Hrista kao centra naše vere i svih naših istina. Hristocentričnost svega što verujemo i što propovedamo je suština hrišćanstva. Hristova pravednost koja je data čoveku je izraz najveće Božje ljubavi prema čoveku.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA,

E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?

- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?

- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?

- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?

- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?

- Da li nam Božja blagodät (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?

- Da li Bog čezne da sa nama ima najbliskiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

VEČNI SAVEZ,

E. J. Waggoner

- Koje je bilo „obecanje“ koje je Bog dao Avramu?

- Koga je to tačno uključivalo?

- Da li je to obećanje bilo samo za one koji su bili njegovi doslovni potomci?

- Ili je to obećanje uključivalo mnogo više ljudi?

- Da li je ratom iscepkana zemlja na Bliskom istoku Božja obećana zemlja?

- Ili to obećanje obuhvata daleko više?

- Da li je postojao Spasitelj u srcu ovog večnog obećanja? I kome je On dat?

Odgovori na ova i druga pitanja oduševiće vaša srca dok čitate neverovatno dobre vesti o Božjem večnom zavetu koji je sklopio sa Avramom i sa celim svetom.

LEKCIJE O VERI & ŽIVETI VEROM,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

U Svetom pismu se ne govori mnogo o potrebi da imamo veru, ali se mnogo govori o tome da treba da je gajimo. Naučite kako da „gajite“ svoju veru, kroz najdragocenije spoznaje Džonsa i Vagonera.

Pred vama je zbirka članaka i propovedi Džonsa i Vagonera iz 1890-ih, a na temu opravdanja i življenja verom. Godinama najpopularniji bestseler, ovo je i jedna od najboljih knjiga o pobedonosnom hrišćanskom životu. Ona pruža uvid u to kako nadvladati prepreke i objašnjava mnoge teško razumljive delove Biblije. Saznajte iz prve ruke šta je zaista poruka iz 1888. godine!

HRIŠĆANI, ČUVAJTE SE,

Magna Parks & Edwin A. Noyes

Pred vama je kompilacija dveju knjiga različitih autora. Namenjena je svim ljubiteljima popularne psihologije, kao i onima koji se interesuju za njene sadržaje, posebno hrišćanima. Ona pruža novi uvid u sekularnu psihologiju i otkriva korene te nauke.

Sve ono što ste mislili da znate o popularnoj psihologiji, posle čitanja ove knjige definitivno će biti dovedeno u pitanje.

JEVANĐELJE PO JOVANU – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

Knjiga koja je pred vama predstavlja topao prikaz Jovanovog jevanđelja. Dok čitate ova neobična razmišljanja o četvrtom jevanđelju, neka vas Sveti duh blisko poveže sa „Isusovim voljenim učnikom“.

Napisana od strane autora koji je u svom srcu osetio šta znači biti „prezren i odbačen od ljudi“, ova knjiga, kroz uvid u Jovanovo jevanđelje, izražava zahvalnost Hristu, koji će biti životni blagoslov.

Stojeći nepročitana u arhivi čitav vek, knjiga sada deluje još svežije i privlačnije.

JEVANĐELJE U STVARANJU,

E. J. Waggoner

Autor ove dragocene knjige povezuje dve epohe, dva Zaveta (Saveza), dva velika čina u kojima se Bog otkriva čoveku, najpre kao Tvorac svega postojećeg, a potom kao Spasitelj, takođe svega stvorenog.

Elet Dž. Vagoner na direktan, jednostavan, logički dosledan način povezuje dve fasete božanske sile, stvaralačku i spasilačku, i čitaocu daje dovoljan motiv da se upusti u avanturu vere, ispitujući u svakodnevnom iskustvu koliko je ta sila vidljiva danas u njegovom životu.

KLJUČEVI ZA OPTIMALNO MENTALNO ZDRAVLJE, Magna Parks Porterfield

Bez obzira da li pokušavate da se izborite sa problemima svakodnevice ili savladate depresiju, odgovori za postizanje dobrog mentalnog zdravlja su vam na dohvat ruke. Autorka, Magna Parks-Portfield, pokazaće vam kako da to uradite, u svojoj knjizi Ključevi za optimalno mentalno zdravlje.

Saveti dr Parks – Porterfield, psihologa, prevazilaze tipičan pristup „voli sebe, potvrđuj sebe“, da bi pokazali kako da stignete do dobrog zdravlja koje priželjkujete. Ona knjigu deli na osam delova, od kojih svaki služi da vam pomogne da razvijete veštine potrebne za poboljšanje mentalnog zdravlja.

Otkrijte ključeve koji su vam potrebni da otvorite vrata mentalnog zdravlja.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA,

A. T. Jones

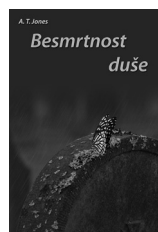
Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karaktera moguće, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

BESMRTNOST DUŠE,

A. T. Jones

Brošura odgovara na pitanje da li je ovo biblijska doktrina. Uz to, daje i biblijski odgovor koji baca svetlo na ono što se događa posle smrti.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279-249-277

ВИЛЕНД, Роберт Ц., 1916-2011

Jevanđelje u Knjizi Otkrivenje : lomljenje pečata sa poslednje knjige
Svetoga pisma / Robert Dž. Vilend. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2021
(Valjevo : Topalović). - 222 str. : ilustr. ; 20 cm

Prevod dela: The Gospel in Revelation / by Robert J. Wieland. - "Elektronska
verzija knjige... besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu" -->
kolofon. - Tiraž 100.

ISBN 978-86-900652-5-7

а) Свето писмо. Нови завет -- Откривење
светога Јована Богослова -- Тумачења
COBISS.SR-ID 49893641

Jevanđelje u Knjizi Otkrivenje

Lomljenje pečata sa poslednje knjige Svetoga pisma

Zašto je ova knjiga drugačija

Većina knjiga o Otkrivenju čini ga teškim za razumevanje, kao da Bog pokušava da od nas nešto sakrije.

Ova knjiga govori kako je Otkrivenje lako razumeti.

Bog pokušava da nam pokaže nešto značajno, a ne da nešto sakrije od nas.

Već dve hiljade godina milioni ljudi radovali su se Dobroj vesti u Otkrivenju. Ova knjiga koristi isprobani i provereni ključ za otključavanje njenih tajni.

Nama danas proroštvo znači više nego ikada ranije.

Jevanđelje u Otkrivenju pomoglo je da više od stotinu hiljada čitalaca zavoli Otkrivenje.

www.najvaznijevesti.com